

မောင်ထွန်းသူ
နှစ်လောက

A.J. CRONIN

Adventure in the Two Worlds

(၁)

ဧပြီလ တစ်နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အထပ်ခိုးလေးပေါ်မှ အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်မောကျနေရာမှ ကျွန်တော်နှီးလာချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်ကျိလျက်ရှိသည်။ ။ ယမန်နေ့ညက ညဉ့်နက်သည် အထိ စာကျက်ထားသဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ စိတ်မပျံ့တပါနှင့် ပင် ကျွန်တော်သည် မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းကိုသုံးကာ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေမိပါသည်။ ။

လွန်ခဲ့သောသုံးလက ရေတပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့သဖြင့် ရရှိခဲ့သော ဆုကြေးငွေကို ကျွန်တော် များ စွာကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ ။ ထိုငွေဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆေးပညာသင်တန်းစရိတ်ငွေများကို နှစ်ကုန်သည် အထိ ပေးသွင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖေထံမှ အမွေဆက်ခံထားခဲ့သော ရွှေနာရီနှင့် ရွှေကြိုးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အပေါင်ဆိုင်မှ ရငွေနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်သော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ နှင့် ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဟောင်းများ ဝယ်ယူပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂသို့ ပေးသွင်းရမည့် နှစ်စဉ်ကြေးများကိုလည်း ကြိုတင်၍ ပေးသွင်းခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ပညာသင်ကြားမှုစရိတ် ကြွေးငွေများ နှင့် ပတ်သက်၍ ပြေလည်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော်လည်း စာရင်းအင်း၏ အခြားတစ်ဘက်မှ အခြေအနေမှာ မူ
ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိလှပါ။ ဤအတွက် သောကဖြစ်နေရသည့် ကြားမှ
ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ပညာသင်ကြားမှုအပိုင်းကို မည်သည့်
အရာကမျှ အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဟု အခိုင်အမာ
ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ အသက်နှင့်
ကိုယ် တည်မြဲရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ကိစ္စအဝဝကို အသေးအဖွဲ့များ
အဖြစ် သဘောထားလာခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။ လွန်ခဲ့သောလအတွင်းက
ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အသက်နှင့် ကိုယ် တည်မြဲရေးအတွက်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ကျွန်တော်ဝမ်းဗိုက်ကို ရံဖန်ရံခါ
ဖြည့်တင်းခဲ့ရသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အနီးအနားရပ်ကွက်တွင်းရှိ
ဈေးများမှ ဈေးပေါပေါနှင့် ရသော ညစာကိုဝယ်၍
စက္ကူအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ အခန်းသို့ယူ လာပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို
ဖြည့်တင်းရသည် ။ ဤမျှလောက် ခြီးခြံပြီးနေသည့် ကြားမှ ပင်
ကျွန်တော်သည် အခန်းခ နှစ်ပတ်စာ အကြွေးတင်နေသည် ကို
တွေ့ရသည် ။ ကျွန်တော်၏ လက်ကျန်ငွေကို
တွက်ချက်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် လည်း သုံးသ္မိုလင်နှင့်
ငါးပဲနိမျှသာရှိပါသည် ။ နောက်ပိုင်းရှစ်လအတွင်း ကျွန်တော်၏
စားရေးနှင့် ဝတ်ရေးအတွက် ငွေကြေးအခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်
အခြေအနေကို မြင်နေရပါသည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တစ်ခုခု
လုပ်ရပါတော့မည်။ လုပ်မည်ဆိုပါကလည်း နှေးနှေးကွေးကွေး နေ၍
မဖြစ်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပါမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြုံးဘဲနှင့်
ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်မိသည် ။ ခိုးလိုးခုလုနိုင်လှသော မွေ့ရာပေါ်တွင်
တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ဖြစ်သွားသည် အထိ အားရပါးရ ရယ်နေမိခြင်း

ဖြစ်၏။ ရယ်နေရင်းမှ ပင် ကျွန်တော့်အဖြစ်သည်
စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေသည့်
မြင်းပေါက်စလေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည် ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။ ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာသည် ဘာများ
ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်စရာရှိပါသနည်း၊ ကျွန်တော်သည်
ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှမက ရဲရဲနီသော
အိုင်းရစ်သွေးရောနှောသည့် လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်မခံ
အရှုံးမပေးတတ်သော စကော့လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလော။ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာပြေလည်ရန် ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်မည်။ အလုပ်လုပ်မည်။

အလုပ် အလုပ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ရေးအတွက်
လေကိုရှူမည်။ ပန်းခြံထဲအိပ်မည်။ လမ်းပေါ်၌ သီချင်းဆိုမည်။
ဆရာဝန်ဘွဲ့ကိုသာရမည်ဆိုလျှင် ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဖျက်သင်္ဘော မီလင်မတ်စ်နှင့် အတူ
ဘေးအန္တရာယ်အများ အပြားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပြီး
ဆန်ခါတင် အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့
သင်္ဘောသည် မြောက်ပင်လယ်၏ ပြာမဲ့မဲ့ခဲရောင်သန်းကာ အမြဲတစေ
လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလှုပ်ရှားနေသည့် ရေပြင်ထက်တွင် ကမ်းခြေစောင့်
ကင်းလှည့်တာဝန်ကို ယူခဲ့ကြရ၏။ မြေပုံပေါ်တွင် ရှာမတွေ့နိုင်သည့်
ရေမြုပ်ဗုံးများ မြုပ်ထားရာ တော်ချယ်လင်း၊ ဇီးဘရပ်ဂျီ နှင့်
ဂျပ်လင်းစသော နေရာများ ၌ လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ကြရသည် ။
ရေငုပ်သင်္ဘောများ အလစ်ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်တတ်သည့်
ဧရိယာဖြစ်သဖြင့် အမြဲတစေ အသက်ကယ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားရသည် ။

အိပ်ပြန်တော့လည်း စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ရဲ၊ လှိုင်းမူးသည့် ဒဏ်ကြောင့်
လူအားလုံး ဒယိမ်းဒယိုင်။ အချိန်မရွေး ဗုံးပေါက်ပြီး သင်္ဘောတစ်စီးလုံး
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားမည့် အခြေအနေကို
ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြရသည့် အဖြစ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ကြီးကတော့ ပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ဘုရားသခင်ကို
ကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မည်။ ဤစစ်ကြီးမျိုး နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ
ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။ အခုဆိုလျှင် နွေဦးပေါက်နေပြီ။
သာယာလှပသည့် နွေဦးရာသီ ဖြစ်ပါ၏။ မီးခိုးငွေ့များ
အလွန်ထူထပ်သည့် ဂလက်စကိုလို မြို့ဟောင်းကြီးကိုပင်
ကျက်သရေရှိအောင် ဝင်းလက်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်များ ဖြင့်
ပက်ဖျန်းလွှမ်းခြုံထားပါသည် ။

ကျွန်တော်၏ လက်ရှိအခြေအနေသည် ရေရေရာရာမရှိ။
မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သလိုလည်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဤအခြေအနေမျိုးနှင့်
ကြုံနေရခိုက်တွင် မှ ကျွန်တော်သည် ချစ်သူနှင့် တွေ့နေလေပြီ။ သူသည်
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်သွယ်လျလျ။ မျက်လုံးက အညိုရောင်။
အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ဆံပင်က ဝါညိုညို။ နေလောင်ထားသည့်
အသားအရောင်။ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် အလှနှင့် ရိုးသာဖြူစင်မှုတို့
က ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို အရည်ပျော်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့၏။
သူသည် လည်း ဂလက်စကိုတက္ကသိုလ်၌ ဆေးပညာသင်နေသူဖြစ်သည်
။ ယူဂန်ဒါ နိုင်ငံခြားသာသနာပြု အသင်းတစ်သင်းတွင် ဆရာဝန်အဖြစ်
ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည် ။

လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်များ စွာ၏ မြူများ ဆိုင်းကာ မှ
ိုင်းမှုန်နေသော ဖေဖော်ဝါရီလတစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည် ။

ရောဂါဗေဒဌာနသို့ ကျွန်တော်အသွားတွင် အမှတ်မထင် ဆုံမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ သူသည် စားပွဲ၌ ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်သည် ။ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည့် ထိုဒဏ်အချိန်ကလေးမှာ ပင် ကြောင်းကျိုးရှာ၍ မရနိုင်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးစေ့သည် ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ပထမဆုံး ထွက်သွားသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှပါသည် ။

“ဒီနေ့ မြူတွေ အတော့်ကို ဆိုင်းနေတယ် ...နော်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကိုတော့ သိခဲ့ရ၏။ သူ့ နာမည်မှာ ‘မေရီ’။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော်တို့ သည် အပြင်ထွက်လျှင် တတွဲတွဲ၊ တကယ်တော့ ဂလက်စကိုမြို့တော်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည် ။ သို့တစေလည်း ဤမြို့ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ထားသည့် အရည်အသွေး နှစ်ခုရှိသည် ။ တစ်ခုမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ၏ ကောင်းမြတ်သော အင်္ဂါရပ် ဖြစ်၏။ နှစ်ပဲနိပေး၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာ သောက်ပြီး ကိုယ်ထိုင်ချင်သလောက် ထိုင်နိုင်သည် ။ ဒုတိယအင်္ဂါရပ်မှာ မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ပိုင်းဒေသ၏ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အလှဖြစ်သည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လျှင် ကျွန်တော်သည် မိမိတတ်နိုင်သည့် နှစ်ပဲနိထက် နောက်ထပ်နှစ်ပဲနိ အကုန်ခံလေ့ရှိ၏။ မေရီနှင့် အတူတူထိုင်၍ စကားကြာကြာ ပြောနိုင်ရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်နှင့် ဖြစ်ပါသည် ။ စနေနေ့များ ဆိုလျှင်တော့

ဓာတ်ရထားစီးကာ အနီးအနားရှိ တောအုပ်များ နှင့် တောင်ကုန်းများ ဆီသို့ သွားသည် ။ မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ ၊ တောင်ကုန်းများ ဆီသို့ သွားသည် ။ မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ အတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပူနွေးသော လေဒဏ်ကိုခံ၍ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကုန်းတန်းများ အပေါ် ကျော်ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်ကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြသည့် အခါများ တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၏ ရာသက်ပန် ဆက်ဆံရေးသည် ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ မရှိသည် ကို တွေ့နေရပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် စိတ်နေသဘောထားချင်းသာလျှင် မတူကြသည် မဟုတ်။ အကျင့်စရိုက်နှင့် ဝါသနာတွင် လည်း မတူညီကြပါ။ လက်ထပ်ဖို့ အရေး တွေးလိုက်သည့် အခါ ပို၍ ပင် အလှမ်းဝေးလျက်ရှိ၏။

မေရီသည် စကားနည်းသူဖြစ်သည် ။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး နေတတ်သည် ။ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သည် ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းလွန်းသည် ။ မိုးခါးရေသောက် မလုပ်တတ်သူများ ၏ အလယ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ အာဖရိကတိုက် ကွန်ဂိုနိုင်ငံမှ တိုင်းရင်းသားများအား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရေးတွင် စိတ်အားထက်သန်နေသူ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လိုမဟုတ်။ ပျော်ပျော်နေသေခဲ ဝါဒသမားဖြစ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်သည် ။ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော ဆန္ဒကြီးမားသည် ။ မိရိုးဖလာဘာသာ အယူဝါဒအပေါ်တွင် လည်း သိပ်ပြီးအလေးအနက်ထားသူမဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရာ မေရီ၏ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ဖို့

မလွယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ အပေါင်းအသင်းများကလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ မတူညီမှုများကို ပြောပြတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဤပြဿနာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဗန်းမုန့်များ အကုန်ခံကာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ။

မတူညီသောဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်၍ မဖြစ်ဟု သဘောရကြသဖြင့် သတ္တိရှိရှိနှင့် ပင် လမ်းခွဲရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ပင် နယူတန်၏ ဆွဲငင်အား သဘောတရားထက် ပိုမို၍ ပြင်းထန်သော ဆွဲငင်အားတစ်ခု၏ တွန်းအားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ လမ်းမခွဲဟု သစ္စာဆိုမိကြပြန်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်၍ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ နံနက်တိုင်းလုပ်နေကျ လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပိန်ခြောက်ခြောက်ကိုယ်ခန္ဓာကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသည်။ ။ ထို့နောက် ခနော်နီခနော်နဲ့ နိုင်လွန်းသော ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်၍ သွားတိုက်သည်။ ။ ရေခဲနေသော ကြွေလှေ့ထဲမှ ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်သည်။ ။ အဝတ်အစား ကပ္ပာကယာလဲသည်။ ။ ရေတပ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ အဟောင်းမှ လွဲပြီး အခြားလဲစရာမရှိသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ရသေးသည်။ ။ ကျွန်တော်အတန်းတက်နေသည် မှာ ရေတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ပေါက်စတစ်ယောက် အတန်းတက်နေပုံနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ချွန်ကို ခပ်စောင်းစောင်းဆောင်းကာ ကျောင်းစာအုပ်များကို ကောက်ယူပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသည် ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။
တံမြက်စည်းကိုင်၍ အမှိုက်ပုံးကိုဆွဲကာ တံခါးဝမှာ ရပ်၍ ကျွန်တော်
ဆင်းအလာကို စောင့်နေသည့် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့်
ရင်ဆိုင်တိုးနေသည် ။ မိန်းမကြီးမှာ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့်
အသွေးအသားမရှိသည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည် ။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မစ္စက်ဂရန့်”

မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်အား တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုပါ။ ကျွန်တော့်အား
မသင်္ကာသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။

“မနေ့ညက မင်းအခန်းထဲမှာ ငါးကြော်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ .. ဒါက ... ဒီလိုပါ”

“ညော်နဲ့က တစ်အိမ်လုံး နံစော်နေတာပဲလို့ သိရတယ်၊ ငါ့
အိမ်ငှားအိန္ဒိယန်းအမျိုးသား တော်တော်စိတ်ညစ်နေတယ်၊ မင်းဟာ
ငါ့ဓာတ်ငွေတွေကို ဖြုန်းတီးပစ်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဓာတ်ငွေအများကြီး မသုံးပါဘူး မစ္စက်ဂရန့်၊ အမှန်က
...”

ကျွန်တော်က တရင်းတနှီးသဘောဖြင့် ရယ်လိုက်ပါသည် ။

“ကျွန်တော် မကျက်တကျက် စားတာပါ”

မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့်ရယ်သံကြောင့် ရွှင်မြူးသွားသည့်
လက္ခဏာမပြုပါ။ သဘောမကျသည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြကာ
မကြည်မသာ မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်နေသည် ။

“စစ်ပွဲက ပြန်လာတဲ့ လူနို့ မင်းကို ငါအပြစ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအခန်းလခ ကြွေးတင်နေတယ်၊ တကယ်လို့ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းသွားဖို့ ပြင်ရမှာပဲ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည် ။ ကျွန်တော်သည် လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ဩစလာ၏ ဆေးဝါးလက်တွေ့ ကုထုံးကျမ်းစာအုပ်အဖုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုပ်လိုက်သည် ။

“ဒီမယ် ... မစ္စကဂရန့်၊ ကျွန်တော် ဟစ်ပိုကရေးတီးကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန်ပြောမယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းခကို ဆက်ဆက်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရစရာရှိသေးတယ်၊ မကြာဘူးစိတ်ချ”

အပြင်ဘက်တွင် နူးညံ့လတ်ဆတ်သောလေသည် ။
အေးအေးသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ကယ်ဗင်ဂရပ်နီးခြံတွင်းမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ အပွင့်များ ပွင့်နေသော အနီရောင်ချုံပင်များကြားမှ တေးဆိုငှက်သံကို ကြားနေရသည် ။ အနုပညာပြတိုက် ပတ်ပတ်လည်ရှိ စိမ်းမြေမြက်ခင်းပြင်များ ပေါ်တွင် နန္ဒင်းရောင်ပေါက်နေသည့် အဝါရောင် နေခြည်အပြောက်အစက်များ သည် ဟိုတစ်ကွက်သည် တစ်ကွက် ပြန့်ကျဲနေကြသည် ။ ပြတိုက်ရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်း ချီ ကား မှာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ရန်းဘရင့်၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာနှင့် လူအမည်ရှိ ပုံတူပန်းချီကားကြီး ဖြစ်သည် ။ ဤပုံကြီးရှေ့ရောက်တိုင်း မကြာခဏ သက်ပြင်းချကာ နောက်တစ်နေ့ကျရင် ဒီပန်းချီကားမျိုးတစ်ခုတော့ ငါပိုင်ရမယ်ဟု ကျွန်တော်တွေးလေ့ရှိပါသည် ။

ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိသော နံနက်ခင်းကောင်းကင်ပြင်ကို
နောက်ခံပြုကာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်နေသည့်
တက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံ။ နှစ်ပေါင်းငါးရာမျှ
ထမ်းဆောင်လာခဲ့ရသည့် တာဝန်၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကြောင့်
မောဟိုက်နှမ်းနယ်နေသည့် နယ်ရှိသည် ။
တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းသဖွယ် ထီးတည်းကျန်ကျန်နိုင်လှသော
ဤတက္ကသိုလ်သည် ဆင်းရဲသလောက် စိတ်အားထက်သန်လှသော
တောင်ပိုင်းဒေသမှ စကော့လူငယ် အရေအတွက်မည်မျှကို
လက်ခံသင်ကြားပေးခဲ့ပြီးပြီနည်း။ တက္ကသိုလ်ဖွင့်စ စောစောပိုင်း
အချိန်ကာလများ အတွင်းက တောင်ပိုင်းဒေသမှ စကော့လူငယ်များ
သည် ဂျူအိတ်များ ကိုယ်စီထမ်း၍ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာကြသည် ။
ပညာသင်ကြားနေရမည့် လများ အတွင်း ယာဂုကြိုသောက်ရန်အတွက်
ဂျူအိတ်များကို တစ်ပါတည်း သယ်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။
ယင်းအလေ့အထကို အမြဲတစေ သတိရနေစေလိုသည့်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် တက္ကသိုလ်မှ မီးလ်မန်းဒေး ဟူသော
အမည်ဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ကာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ
ပြုလုပ်လေ့ရှိသည် ။ ထိုခေတ်အခါက ပညာဆည်းပူးခဲ့ကြသော
လူငယ်များ ထဲမှ အရေအတွက် မည်မျှသည် ပညာကို
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားသွားခဲ့ကြပါသနည်း။ အပြင်းအထန်
ကြိုးစားအားထုတ်ပါလျက်နှင့် မအောင်မြင်ဖြစ်ကာ
ပညာတစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာသို့ တပ်ခေါက်၍
ပြန်သွားရသည့် လူငယ်အရေအတွက်သည်
မည်မျှလောက်ရှိပါမည်နည်း။

ဤအကြောင်းများကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်သည်

တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာရသည် ။ ကျွန်တော်ရှုံး၍ မဖြစ်။ မည်သည့်
နည်းနှင့် မဆို အောင်မြင်ရမည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လိုခြင်းသည်
ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလွမ်းမိုးဆုံးသောဆန္ဒ ဖြစ်ပါ၏။
ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကြီးမားဆုံးနှင့်
အပြင်းထန်ဆုံးသော ဆန္ဒလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်
အသက်ရှင်နေခြင်းသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဟု ပင် ထင်မိသည် ။
ကျွန်တော့်အဖေ သေဆုံးခဲ့ပြီးသည့် နောက်
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲပြင်းထန်သည့်
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများ နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် မှာ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် လည်း ကျွန်တော်၏
ထိုဆန္ဒသည် ပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အခိုင်အမာ
စွဲလျက်ပင်ရှိသည် ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အဖေဆုံးခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝကို
အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သည် ။
အဖေရှိစဉ်က ထင်သလိုဖြုန်းပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေခဲ့သော
ကျွန်တော်သည် အဖေ မရှိတော့သည့် အခါ အသက်ရှင်ရေးအတွက်ပင်
အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေခဲ့ရ၏။ ဆင်းရဲမွဲတေသွားသော
လူငယ်တစ်ယောက်ဘဝတွင် ဘာကိုမှ တောင့်တမရ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏
အဖိအနှိပ် အထူအထောင်းဒဏ်ကို ခံရသည် ။ ကံကြမ္မာဆိုး၏ အောက်မှ
ရုန်းထွက်နိုင်ရန် အားထုတ်ရသည် ။ မိမိလုပ်ကိုင်နေသမျှ အရာအားလုံး
မှန်ကန်ကြောင်း၊ သင့်တင့်ကြောင်း သိသာထင်ရှားအောင် ပြရသည် ။
မှန်ကန်သည် ဟု ဆိုရာ၌ မိမိ၏ အမြင်၌ သာမက သူများ ၏ အမြင်၌ ပါ
မှန်ကန်သည် ဟု လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားရခြင်း ဖြစ်၏။
ယင်းကဲ့သို့သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ နိုင်အောင်လုပ်၊

မနိုင်လျှင်သေဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို အသည်းနှလုံးတွင်
အခိုင်အမာထားရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ နှလုံးခုန်တိုင်း
ဆက်လုပ်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊ ဆက်လုပ်၊
အချမ်းသာဆုံးဖြစ်အောင်၊ အမြင့်ဆုံးနေရာရောက်အောင်၊
အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်သာလုပ်ဟူသော စကားများကို
ကျွန်တော့်နားများမှ ကြားနေရပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ်တည်ရှိရာ ကုန်းမြင့်၏ တောင်ဘက် တစ်ဆင့်မျှ
နိမ့်သော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ တည်ရှိသည်။ ။
မြို့တွင်းနာရီစင်မှ ကိုးနာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်
ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားများ ဝင်ပေါက်မှ နေ၍ ဆေးရုံတွင်းသို့
ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ၌
ဦးနှောက်ရောဂါတစ်ခုကို ခွဲစိတ်ပြုလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ။ အထူးတလည်
ပြသမည့် ကုသမှုတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ဤပွဲကို ကျွန်တော် အလွတ်မခံနိုင်။
ထို့ပြင်လည်း ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးလျှင်ပြီးချင်း လက်တွေ့
အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ဖော်မည်ဟု စီစဉ်ထားသော
စိတ်ကူးတစ်ခု ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေ၏။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထိုစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရသည့်
သတ္တိရှိနေသည် မှာ မှန်သော်လည်း အခုလို
မြောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်လေးတစ်ခုရှိ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖို့
မိမိကိုယ်မိမိ ထောက်ပံ့သွားနိုင်မည့် အခွင့်အရေးရဖို့ ဆိုသည် မှာ
လက်တွေ့အားဖြင့် မလွယ်လှပါ။ ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာဟူ၍
မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆေးရုံရှိ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး
တစ်ဦးဦးထံ၌ ဆေးထည့်သူ သို့မဟုတ် လက်ထောက်ဆရာဝန်
အလုပ်ရနိုင်သော အခြေအနေကတော့ ရှိနေ၏။ အကယ်၍

ထိုအလုပ်တစ်ခုခုသာရခဲ့ပါမူ လစာတော့ရမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း
အစားအသောက်နှင့် အခန်းခတော့ အခမဲ့ရမည်ဖြစ်သည် ။
တစ်ဦးသောပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်အား တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍
အကြံပေးထားသည် ။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီး
ပါမောက္ခဆာဝီလျံမက်အီးဝင်း၏ ဆေးထည့်သူအလုပ်ကို ရမည်ဆိုပါက
မော်ကွန်းထိန်း အရာရှိထံ ရာထူးတက်သွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည် ဟု ပင်
သူက ဆိုသည် ။

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် အဆင်ပြေဖွယ်ရာရှိသည်
ဟု စိတ်ကထင်သည် ။ ရေတပ်ထဲ မဝင်မီကဆိုလျှင် သူသည်
ကျွန်တော့်အား အထိုက်အလျောက် ကူညီခဲ့ဖူးသည် ။
ကျွန်တော်ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ ကျင်းပခဲ့သော
လစဉ်စာမေးပွဲများ တွင် လည်း သူ့ဘာသာရပ်၌ ကျွန်တော်
ပထမချည်းရထားခဲ့သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် အလားအလာ
ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း
ဤအလုပ်ရရှိရေးအတွက် သူ့အား အပူကပ်မည်ဟု
ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသားများ ရောက်နေကြပြီ။
ထိုင်ခုံအားလုံး ပြည့်သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ချစ်စွာဟိုးလ်က ရှေ့ဆုံးတန်းခုံတွင် ကျွန်တော့်အတွက်
နေရာဦးထားပေးသည် ။ ကျွန်တော် သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင်
ဘီးတပ်လူနာတင်ခုတင်တစ်လုံး တွန်းသွင်းလာသည် ကို တွေ့ရ၏။
ခုတင်ပေါ်တွင် မေ့ဆေးပေးထားသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော်
ငါးဆယ်တွင်းအရွယ် လူနာအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။

ကျွန်တော်သည် ဝေဒနာခံစားနေရသည့် လူနာများ နှင့် စိမ်းသူမဟုတ်ပါ။ သို့တစေလည်း ဤလူနာမိန်းမကြီးကို မြင်ရသည် မှာ စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ။ သူသည် ခုတင်ပေါ်၌ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိ။ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိသည် ။ အသက်ရှူနေပုံမှာ လည်း ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ တစ်ခေါင်းလုံးမှ ဆံပင်များကို ပြောင်အောင်ရိတ်ကာ အိုင်အိုးဒင်းများ သုတ်လိမ်းပေးထားသဖြင့် ဘိလိယက်ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေသည် ။ အမျိုးသမီးကြီး၏ ပုံပန်းသည် လူသားတစ်ယောက်နှင့် မတူ၊ မျက်စိထဲတွင် အမြင်ဆိုးကာ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည် ။ လူနာအမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်ခံရာဇဝင်ကို ကျွန်တော်ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိပါသည် ။

စ၍ ဖြစ်ပုံမှာ သားသမီးများအား ကျောင်းလိုက်ပို့ခြင်း၊ သူ့ယောက်ျားအတွက် ညစာချက်ပြုတ်ခြင်းစသော အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို လုပ်ရင်းနှင့် သူ့နားနှစ်ဖက်သည် ခေါင်းလောင်းသံလိုလို၊ ဘာလိုလို အသံတစ်မျိုးကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အသံသည် မီးဖိုခေါင်း တိုင်ထဲ လေတိုးသံနှင့် တူသည် ။ အသံက ထူးဆန်းလွန်းသဖြင့် တစ်ခါတလေ ပြုံးပင်ပြုံးမိသည် ။ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှ ကြာသည် အထိ အသံများ သည် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူသည် နားများ အတွင်းသို့ ဆီအနည်းငယ်လောင်းထည့်သည် ။ သို့သော်လည်း အသံများကြားမြဲတိုင်း ကြားနေရသည် ။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာ ပင် မျက်စိများက ဒုက္ခပေးလာသည် ။ နေ့စဉ်သတင်းစာမှ စာလုံးများ သည် သူ့မျက်စိများ ထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်လာသည် ။ အား ... ဟုတ်ပြီ၊ မျက်စိမှန်၍ ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ်ပါလော။ မျက်မှန်လဲရမည်ကို အခုမှ

ဘာကြောင့် သတိထားမိရသနည်း။ သူသည် မျက်မှန်ဆိုင်သို့ သွားသည်
။

သို့သော်လည်း ပါဝါများ သည့် မျက်မှန်အသစ်သည် သူ့အတွက်
အကူအညီမရ။ သူ့ခေါင်းသည် ကိုက်မြဲတိုင်းကိုက်သည် ။
ခံတွင်းမလိုက်ဖြစ်ကာ အစားအသောက် ပျက်လာသည် ။ သူ့နားထဲမှ
ကြားကြားနေရည့် အသံများမှာ ယခင်ကထက် တိုး၍ ဆိုးလာသည် ။
ပထမက ခေါင်းလောင်းသံလိုလို အသံမျိုး၊ အခုကျတော့
ဥမင်လှိုက်ခေါင်းထဲ မီးရထားဖြတ်သွားသည့် အသံမျိုး၊ အသံသည် ပို၍
ကြီးမားပြင်းထန်လာသည် ။ သူဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ သူခံစားနေရသည်
များ အတွက် သောကရောက်လာသည် ။ ကြောက်လန့်လာသည် ။
ဤသို့ဖြင့် မိသားစုဆရာဝန်ထံ သွားပြသည် ။

ဆရာဝန်က သူပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်သည် ။
သူ့ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်ဖြင့် အနှံ့ထောက်၍ စမ်းသပ်သည် ။
ဆင်ခြင်တိုင်းထွာနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်သည် ။ သူ့တွင် အားအလွန်နည်းနေသည် ဟု ဆရာဝန်က
ပြောသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ နားနားနေနေ မနေဘဲ အချိန်ရှိသမျှ
သားသမီးများ အတွက်ဖြင့် ပင်ပန်းနေသည် ဟု ဆိုသည် ။ မည်သည့်
ကိစ္စများကိုမဆို သိပ်ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ်မလုပ်နှင့် ။ လတ်ဆတ်သော
ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို များများ စားရမည်။ စနေ၊
တနင်္ဂနွေအားရက်များ တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့သွား၍
အပန်းဖြေရမည် စသည် များ ညွှန်ကြားသည် ။ အားဆေးပေးသည် ။
သူ့နားနှစ်ဖက်စလုံးအတွင်းသို့ ဆေးရည်များ ဖျန်းကာ
ဆေးကြောပေးသည် ။

ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော ဆေးဝါးများ အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားကာ စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားသည် ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ့အိပ်ရာမှ ထသည့် အခါ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနောက်ကျိလာသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်တော့ဘဲ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲကျသည် ။ ဘေးစောင်းလဲကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါအခြေအနေသည် သက်သာသွားသည် ဟု မရှိတော့ဘဲ တိုး၍ သာဆိုးလာသည် ။ သူ့ယောက်ျားနှင့် အတူ ဆရာဝန်အသစ်တစ်ဦးထံ သွားပြန် သည် ။ ထို့နောက် နောက်တစ်ဦးထံ သွားပြန်သည် ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လျှင် ရောဂါစစ်တမ်းက တစ်မျိုး၊ အသည်းမကောင်း၍၊ အာရုံကြောများ အားနည်း၍၊ ဝမ်းဗိုက်ချို့ယွင်း၍ စသည် ဖြင့် တစ်မျိုးစီထွက်လာသည် ။ ဆေးဝါးကုသမှုကလည်း အသစ်အသစ်သာ ပြောင်းလာသည် ။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာက မသက်သာ။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ရောက် လာပြီး တတ်ယောင်ကားတစ်ယောက်မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ လက်တွင်းသို့ အပ်သည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အား စနစ်တကျနှင့် သိပ္ပံနည်းကျကျ စစ်ဆေးသည် ။ လိုအပ်သမျှ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်သည် ။ ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် စကားလုံးများ ထွက်လာသည် ။

‘ဘရိန်းကျူမာ’ ခေါ် ဦးနှောက်၌ အကျိတ်ဖြစ်သည့် ရောဂါ၊ ဤအတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ယင်းမှာ အမြန်ဆုံး ဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးရန် ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ ယင်းမှာ လည်း ရေရာသည် မဟုတ်၊ ဝိုးတဝါး မျှော်လင့်ချက်မျှသာ ဖြစ်သည် ။ သူသိနားလည်လိုက်ရသော အခြေအနေသည် သူ့အဖို့

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရုံမျှမက ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲသည့် ဒဏ်ကိုပါ အပြင်းအထန်ခံရသည် ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် လက်မြောက် အရှုံးပေးကာ ခံစားမှုဟူ၍ ဘာမှ မရှိသည့် လောကကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ။

စူးရှထက်မြက်သော သံမဏိဓားသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ခွဲပေတော့မည်။ ထိုဓားသည် သူ၏ ဦးခေါင်းခွံကို နှစ်ခြမ်း ခွဲကာ အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး အသက်ရှင်ရေးကို အနှောင့်အယှက်ပြုနေသည့် အရာများအား ဖယ်ရှားပေးတော့မည်။

ခန်းမကြီးထဲမှ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာသည် ။ ပါမောက္ခ ဝင် လာပြီ ဖြစ်၏။ အဖော်မပါ။ အဆောင်အယောင်မပါဘဲ တည်ငြိမ်ချမ်းအေးသော မျက်နှာထားဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

ပါမောက္ခဆာဝီလျံမက်အီးဝင်းသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပါးပါး၊ ကိုယ်နေဟန်ထားက တောင့်တောင့်မတ်မတ်၊ အမြဲတစေ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ နေတတ်သဖြင့် ခုံညားသည် ။ အသားက နီညိုရောင်။ ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များ သည် ငွေရောင်လွှမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့် ဇွဲနှင့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် လန်းဆန်းမှုများကို မြင်နေရပါသည် ။ မက်အီးဝင်းကို ကြည့်နေရခြင်းသည် ယခုအချိန်ထိ ဩဇာအရှိန်အဝါ မကျသေးသည့် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအား ကြည့်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

အမှန်တော့လည်း သူသည် ဥရောပတစ်လွှားတွင် အတော်ဆုံး ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့ကြသည် မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများကပါ

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းအား အလွန်ချစ်ခင်ကြသည် ။
ကြည်ညိုလေးစားကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကသူ့အား
သူကွယ်ရာမှ နေ၍ ဘီလီဟု ခေါ်ကြပါသည် ။ ချစ်စနိုးပေးထားသည့်
နာမည်ဖြစ် ပါ၏။

သူသည် ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးပြီဖြစ်သည် ။
စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်မှန်ဖလင်ပြား အချို့ကို ကောက်ယူပြီး ဂရုတစိုက်
ကြည့်ရှုနေသည် ။ ထို့နောက် မျက်နှာကို ကျောင်းသားများ ဘက်သို့
လှည့်လိုက်သည် ။ သူ့အသံသည် စူးရှထက်မြက်သည် ။
သူ့အမူအရာသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည် ။

“တပည့်တို့ ဆရာတို့ အနေနဲ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်လို့
ယုံကြည်ရတဲ့ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ဒီကနေ့ ကြုံရတယ်”

ပါမောက္ခက သူစကား ပြောသည့် အခါများ တွင် အမြဲတစေ
သုံးလေ့ရှိသည့် အတိုင်း တို့ ဟူသော စကားကိုသုံးကာ နိဒါန်းပျိုးသည် ။

“အခု ရောဂါသည် ဟာ ဦးနှောက်အတွင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်လာတဲ့
ရောဂါတစ်ခုရဲ့ အနာရောဂါလက္ခဏာတွေကို အထင်အရှား
ပြသလိမ့်မယ်လို့ ဆရာတို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ရပ်ထားလိုက်သည် ။
သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျောင်းသားများ အပေါ်
လှည့်လည်ကျက်စားနေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့ဆုံးခုံတန်း
အစွန်ဆုံး၌ ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်အပေါ် ရောက်လာသည် ။

“ဒီအနာရောဂါရဲ့ လက္ခဏာတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

“ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ထင်ရှားတဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ

အန်တယ်၊ အန်တာက အစားနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး၊
ခေါင်းအလွန်မူးတယ်”

“ဆက်ပြောပါ”

“ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာက မျက်စိအာရုံကြောတွေ ပိတ်ဆို့ပြီး
အမြင်အာရုံ ပျက်ပြားလာတယ်၊ မျက်စိအာရုံကြော အားနည်းခြင်းဟာ
ကျူမာလို့ ခေါ်တဲ့ အကျိတ်ရှိရာဘက်က မျက်စိအာရုံကြောမှာ
ဖြစ်တယ်”

“တကယ်လို့ အကျိတ်က ဦးနှောက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ
ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“စကားပြောတာ နှေးလာတယ်၊ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြစ်လာတယ်၊
အကျိတ်ရှိတဲ့ ဘက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို စောင်းလျက် လဲကျတတ်တယ်၊
တစ်ဖက်ကို ဆွဲဆွဲသွားတဲ့ သွက်ချာပါဒ် ဖြစ်လာတတ်တယ်”

“ရောဂါအခြေအနေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်မှုတွေကို ပြောပြပါဦး”

“ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကတော့
အင်မတန်စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ဦးနှောက်ရဲ့ အောက်ခြေမှာ ရှိနေတဲ့
အကျိတ်တွေဟာ အများအားဖြင့် ပိတ်ဆို့နေတတ်ပါတယ်၊
အကျိတ်တွေဆီကို ရောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ အသက်သွေးကြောဖြစ်တဲ့
အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေပေါ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ဖိနှိပ်အားကြောင့် သို့မဟုတ်
အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့မှု၊ သို့မဟုတ် သွေးယိုမှုကြောင့်
ရောဂါသည် ဟာ ဖျတ်ခနဲ သေတတ်ပါတယ်”

“အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်၊ ဆရာ မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား စာကြိုးစားသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟု

ထင်သွားအောင် ဟန်အမူအရာဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ။ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ပါမောက္ခဘီလီက ကျွန်တော့်အားပညာတွင်
စိတ်ဝင်စားပြီး စာအလွန်တော်သည့် ကျောင်းသားဟု
အထင်အမြင်ရှိသွားစေလိုသော ဆန္ဒသည် ကျွန်တော့်တွင်
ကြီးမားနေသည် ။ အခုလောလောဆယ် ယင်းကဲ့သို့
ထင်သွားမည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်အဖို့ ကံကောင်းနိုင်စရာရှိနေသည်
မဟုတ်ပါလား။

လူနာ၏ အသက်ရှူသံသည် ပြင်းထန်နေရာမှ ပျော့လာသည် ။
ခွဲစိတ်ခန်း သူနာပြုဆရာမသည် ပိုးသတ်ထားသော အဝတ်တစ်စုံဖြင့်
လူနာ၏ လည်ပင်းကို ပတ်ပေးသည် ။ ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည်
မေ့ဆေးဆရာဝန်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး ခွဲစိတ်စားပွဲဆီသို့
လျှောက်သွားသည် ။

သူသည် ခွဲစိတ်စားကလေးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး
ပန်းချီကားကြီးတစ်ကား၏ ပုံကြမ်းကို လောင်းနေသည့်
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သဖွယ် လူနာ၏ ဦးခေါင်းပေါ် ပထမဆုံး
ဓားချက်ကိုတင်ကာ စတင်၍ ခွဲသည် ။ ကွာကျလာသော
ဦးခေါင်းခွံသည် တောက်ပသော စားပွဲ မျက်နှာပြင်တွင်
အရိပ်ထင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းခွံကို ထိုးဖောက်ခွာလှီးသည့်
ကိရိယာလည်သံသည် တဒီးဒီးမြည်လာသည် ။
အရွယ်အလယ်အလတ်စား ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စာခန့် ပမာဏရှိသည့်
အရိုးကို လှီးဖြတ်နေခြင်းပေတည်း။ လျှပ်စစ်ကိရိယာကို မသုံးသဖြင့်
အရိုးကို ခွာထုတ်နေရသည် မှာ ခက်ခဲလှချေသည် ။ ထူးခြားသော
ပုဂ္ဂိုလ်များ ၌ ရှိတတ်သည့် ချို့ယွင်းချက် ကလေးတစ်ခုပေးလားမသိ။
ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် ခေတ်သစ်ခွဲစိတ်ကု

ကိရိယာတန်ဆာပလာများ အပေါ် အထင်ကြီးပုံမရ။ သူ၏ ထူးကဲပြောင်မြောက်သော ကျွမ်းကျင်မှုအပေါ် လုံးဝအမှီပြုကာ လက်သုံးကိရိယာကိုသာ အသုံးပြုနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်က သူသည် ဗဟိုတရားရုံးသို့သွား၍ ကျွမ်းကျင်သော ပါရဂူ သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် သက်သေလိုက်ခဲ့ရဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က တရားသူကြီး က သူ့အား ခွဲစိတ်ကု ကိရိယာတန်ဆာပလာများအား ရေနှေးဖြင့် ပြုတ်၊ မပြုတ် မေးသည် ။ ဘီလီက မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်များကဲ့သို့ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လှသော သူ့လက်မောင်းများကို မြှောက်ပြပြီး တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလက်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေနှေးပြုတ်ပစ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲဟု ပြန်ဖြေသည် ။

ပါမောက္ခသည် ဦးခေါင်းခွံခွာသည့် ကိရိယာကို ဘေးနား၌ ချထားလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းခွံရိုးအဝိုင်းကို ရီထရက်တာကိရိယာဖြင့် အသာအယာ ဆွဲထုတ်သည် ။ အောက်ခြေအတွင်းပိုင်းမှ ပန်းရောင်သမ်းသော ဦးနှောက်မြှေးများကို မြင်နေကြရလေပြီ။ အဆမတန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အပိုင်းဖြစ်ချေသည် ။ အကြောမျှင်ကလေးများ ယှက်သန်းလျက်ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ အတောင်ပံနှင့် တူလှ၏။ မက်အီးဝင်းသည် အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဦးနှောက်မြှေးများကို နှောက်သို့လှန်ချလိုက်သည် ။ သို့သော်လည်း ပေါ်လာသည့် အပေါက်ကလေး မှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မလာသေး။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် အပေါက်ကို ထပ်ချဲ့နေသည် ။

ဦးခေါင်းခွံအရိုးများကြားမှ ဖြတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားနေသော ညှပ်များကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် ကြက်သီးထနေသည်

။ အသက်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မရှူနိုင်။ သူသည် လည်ပင်းနှင့် ဆက်နေသော ကျောရိုးအခြေရှိ အကြောများကို ညှပ်နှင့် လိမ်ဆွဲလျက်ရှိ၏။ ထိုအလုပ်ပြီးသွားသည့် အခါ ဦးနှောက်အာရုံကြောများ ဘွားခနဲပေါ်လာသည် ။ ကျောင်းသားများ ဆီမှ သက်ပြင်းချသံများ နှင့် တီးတိုးရေရွတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည် ။

ဦးနှောက်၏ အဖြူရောင်ဒြပ်ဝတ္ထုများကြားတွင် အမည်းစက်များ နှင့် အနီစက်များကို မြင်နေရ၏။ ယင်းတို့ သည် ကား အကျိတ်အဖုများ ပေတည်း။ ပါမောက္ခ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိမှန်ထဲတွင် သွေးတိုးလျက်ရှိသော အခေါင်းပေါက်ကို မြင်တွေ့နေကြရ၏။ တောပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူသလိုလိုလည်း ရှိ၏။ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်၌ ကျက်စားနေသော ရေသတ္တဝါလေးတစ်ကောင်နှင့် တူသလိုလည်း ရှိ၏။ ကြက်သွေးရောင်သမ်းနေသော ထိုအရွယ်အချပ်ကလေးများ သည် ဦးနှောက်ကို ပိတ်ဆို့ဖုံးအုပ်သွားခြင်းအားဖြင့် ရောဂါသည် အား အချိန်မရွေး သေစေနိုင်သည် ။

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် အထူးဆင်ခြင်တိုင်းထွာနေသော မျက်နှာထားဖြင့် အလွန်ရှုပ်ထွေးသော ဦးနှောက်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရစ်ပတ်ခွေလိမ်နေသည့် အကြောအမျှင်များကြားမှ အကျိတ်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ခွဲစိတ်နေသည် ။ အကယ်၍ အကိုင်အတွယ် ညင်သာမှု မရှိပါက လူနာသည် ချက်ချင်းပင် အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားနိုင်၏။ ပါမောက္ခ၏ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ပညာဗဟု သုတသည် အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲလှပါပေသည် ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှသော လက်ချောင်းများ ၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ် အခြေခံ၍ ပြု လုပ်သွားနေသည့် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်မှုနှင့် ထိုးထွင်းသိမြင်မှုတို့ မှာ လည်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည် ။

နည်းနည်းကလေးမှ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ခက်ခဲလှသော
ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြုနိုင်စွမ်းသည့် သတ္တိမှာ
လည်း အံ့မခန်းဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ သူလုပ်ကိုင်နေပုံကို
မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိသော ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သူအခုလက်ရှိ
ကျော်ကြားမှုမျိုးရရှိပြီး အထွတ်အထိပ် မရောက်မီက
ဤပညာရပ်အပေါ် စိုးမိုးအောင် မည်မျှလောက်အထိ
ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရလေသနည်းဟု တွေးကာ အားကျနေမိပါ၏။
တကယ်တော့ ဆက်လုပ် ... ဆက်လုပ် ... ဆက်လုပ်ဟူသော
ဆောင်ပုဒ်သည် စစ်ပွဲ၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သည် ဟု ပင် ကျွန်တော်
ထင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခွဲစိတ်မှုသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ။
သွေးများ တစ်မိမ့်မိမ့်ထွက်နေသော သလဲသီးတစ်လုံးပမာခန့်ရှိသည့်
အချိတ်တစ်ခုကို သူနာပြုဆရာမက ဂွမ်းစတစ်စဖြင့်
ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်ချက်ချင်းပင် ပါမောက္ခသည်
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့်
ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် အနာကို ဆေးထည့်သည်။ ။ ညှပ်များကို ဖယ်ရှားသည်။ ။
ဦးနှောက်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။ ။ ဦးခေါင်းအရေခွံကို
ပြန်ကပ်ပြီးချုပ်သည်။ ။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒီနံနက်အတွက်တော့ ဒါပဲ၊
နောက်သုံးရက်အတွင်းမှာ အထဲက အရည်တွေကို ထုတ်ပေးဖို့
လိုကောင်းလိုလိမ့်ဦးမယ်၊ အဲသလို မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ တို့ များ
အနေနဲ့ လူနာ နာလန်ထလာတာကို မျှော်လင့်ကြရမှာ ပေါ့”

တစ်ခေါင်းလုံး ပတ်တီးများ အထပ်ထပ် စီးထားခြင်းခံရသည့်

လူနာကို လက်ထောက်ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမနှစ်ဦးတို့ က အခန်းထဲမှ ထုတ်သွားကြသည် ။ ကျောင်းသားများ သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ခန်းမကြီးထဲက ထွက်ခွာကြသည် ။ ခါတိုင်းနေ့များကလို ဖိနပ်သံများ နှင့် စကားပြောသံများ မကြားရ။ အားလုံးငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိလှ၏။ နောက်ပိုင်းကျလျှင်တော့ ယခုကြုံတွေ့ခဲ့ ရသည့် အကြောင်းကို အများကြီး ပြောကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည် ။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် စာသင်ခန်းသို့ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါကျလျှင်တော့ ကျောင်းသားများက သူ့အား ကောင်းချီးဩဘာပေးကြလိမ့်မှာ မလွဲ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုငြိမ်ဆိတ်မှုသည် လည်း မက်အီးဝင်းအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုနေသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည် ။

အခြားကျောင်းသားများ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ မထသေး။ မှတ်စုကူးဟန်ပြုကာ ထိုင်ခုံ၌ ဆက်၍ ထိုင်နေသည် ။ မေ့ဆေးဆရာဝန်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာရင်း ခန်းမထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ မက်အီးဝင်းသည် သူနာပြုဆရာမ၏ အကူအညီဖြင့် သူ့လက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်လျက်ရှိ၏။ သူစောစောက လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ်သည် သူ့အတွက်တော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အလုပ်တစ်ခုဟု ယူဆပုံမရ။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုဟု ပင် သဘောထားပုံရ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် သူနာပြုဆရာမ ထွက်သွားသည် ။ ပါမောက္ခတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှ ဝအောင်ရှူလိုက်ပြီး ပါမောက္ခထံသို့ ချည်းကပ်သည် ။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။

“ပြောပါ၊ ရပါတယ်၊ ဆရာတို့ က လူငယ်တွေ ပြောသမျှ နားထောင်ဖို့ အသင့်ပဲ”

သူ့လေသံနှင့် သူ၏ ဖော်ရွေသောအကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် အားတက်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲများ တွင် အမှတ်ကောင်းကောင်း ရထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ စောစောက သူမေးခဲ့သမျှ မေးခွန်းများကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ အခု ကျွန်တော် တောင်းခံမည့် အလုပ်မှာ လည်း သူ့လက်အောက်ရှိ ရာထူးများ ထဲတွင် အနိမ့်ဆုံး အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော် လိုချင်သည့် အရာကို တောင်းခံသည်။

သူသည် တစ်ခဏမျှ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ဆီမှာ ဆေးထည့်တဲ့ အလုပ် လုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ကုသပညာကို ဇောက်ချပြီး လေ့လာချင်လို့ ပါ”

နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ညင်သာအေးဆေးသော်လည်း တိကျပြတ်သားသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“မရတော့ဘူး၊ ငါလူတစ်ယောက် ခန့်ပြီးသွားပြီ”

သူ၏ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်အား
ကရုဏာမကင်းသည့် ပုံဖြင့် ကြည့်နေသည် ။ သို့သော်လည်း
နှုတ်ကတော့ သူတွက်တိုင်း မမှားနိုင်သည့် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို
ရေရွတ်သည် ။

“ဆေးဝါးကုသတဲ့ ပညာနဲ့ တခြားပတ်သက်ရာ ပညာရပ်တွေမှာ
တော့ မင်းတော်ချင် တော်မှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါသေချာပေါက်
ပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ခွဲစိတ်ကု
ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

* * *

(၂)

လော့ချ်လီယာ စိတ္တဇဆေးရုံ

အလိုရှိသည်

ဆေးခန်းမှူး၊

ဆေးရုံမှ နေစရာနှင့် အစား အခမဲ့ ပေးမည်။

ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဂီနီ ၁၀၀ ရမည်။

ခန့်ထားခြင်းခံရသူအား တက္ကသိုလ်က

သင်တန်းများ တက်ခွင့်ပြုမည်။

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်း၏ ငြင်းပယ်မှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျကာ
သောကနှင့် နေလာခဲ့ရသည် မှာ သီတင်းပတ်နှစ်ပတ်မျှ ကြာခဲ့သည် ။
ထို့နောက် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ ကြော်ငြာသင်ပုန်းထက်ရှိ
ခွဲစိတ်ကုသပညာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းများ ၊ ဝမ်းဆွဲ
အတတ်ပညာသင်တန်းများ ၊ သေမှုသေခင်း လက်တွေ့သရုပ်ပြပွဲများ
နှင့် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားများ အတွက် ကပွဲများ စသည့်
ကြော်ငြာပေါင်း အမြောက်အမြားကြားမှ အထက်ပါ ကြော်ငြာသည်
ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ
လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာတစ်ခုဟု

ယူဆရပါသည် ။ သို့သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တော့ ရဲရဲမထားဝံ့။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်လိုလူစား ကျောင်းသားများ လက်မဦးမီ
ကိုယ်က ဦးအောင်လုပ်ပါမှ ဟု သဘောရသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ခွာလာခဲ့ပြီး
ဂလီမိုးတောင်ကုန်းလမ်းအတိုင်း ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့သည် ။
အစိမ်းရောင်ဓာတ်ရထားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်၍
လိုက်လာခဲ့သည် ။ ထိုခေတ်အခါက ဂလက်စကို မြို့သူမြို့သားများ
တစ်ပဲနီပေးရုံမျှဖြင့် ဖင်ပူလာအောင်၊ ပျင်းလာအောင်
ခရီးအဝေးကြီးစီးနိုင်သော ခရီးသွားယာဉ်များ ဖြစ်ပါ၏။

စိတ္တဇဆေးရုံသည် မြို့အနောက်ဘက် လေးမိုင်အကွာ၌
တည်ရှိသည် ။ တောင်ပိုင်းဒေသဖြစ်၍ ဆေးရုံပတ်ပတ်လည်မှာ
တောအုပ်ကလေးဝန်းရံထားသည် ။ ထည်ဝါခုံညားသော
အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဆောက်ထားပုံမှာ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုနှင့်
တူသည် ။ ဆေးရုံ၏ ဘေးတွင် ပန်းဥယျာဉ်များ ၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းများ
နှင့် သစ်သီးခြံများ ရှိ၍ ဆေးရုံပိုင်မြေတစ်ခုလုံးကို အုတ်တံတိုင်း
ကာထားသည် ။

ဆေးရုံအဝင်ဂိတ်အရောက်တွင် ကျွန်တော်က ကိစ္စကို ပြောပြသည်
။ ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်းပင် ဝင်ခွင့်ပြုသည် ။ အစောင့်တစ်ဦးက
ကျွန်တော့်အား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ
တန်းစီနေသော လမ်းသွယ်အတိုင်း ခေါ်သွားသည် ။ အတန်ကြာမျှ
လျှောက်မိသောအခါ ပန်းနွယ်ပန်းခက်များ ဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည့်
ဆင်ဝင်တစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သည် ။ ထိုဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြတ်၍
ဝင်သွားသည့် အခါ ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ၏ ရုံးခန်းဝင်ပေါက်သို့

ရောက်သွားသည်။ ။

ဒေါက်တာဂေဗင်တန်သည် သူ့ခေတ်သူ့အခါက ရှေ့တန်းရောက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသားများ ထဲမှ တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံထားရသူဖြစ်သည်။ ။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပါးပါး၊ အသားအရေ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ သူ့အမူအရာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပုံစံမျိုးရှိသည်။ ။ စားပွဲ၌ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော့်အားဆီး၍ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်သည် စူးစူးရှရှရှိလှ၏။ သူ၏ အဝါရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှို့နေသည့် နှယ် ခံစားနေသည်။ ။ ကိုယ့်အားနည်ချက် ကိုယ်သိနေသော ကျွန်တော်သည် အားငယ်သလို ဖြစ်မိပါသည်။ ။ တတ်အားသရွေ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းကာ သူမေးသမျှ ဖြေရပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေသော ဒေါက်တာ ဂေဗင်တန်အားကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ။ ထို့နောက် သူ၏ ပြောသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပါသည်။ ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က စကော့တစ်ရှိုးလ်အသင်း တစ်သင်းလုံးကို ဦးဆောင်ခဲ့တာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီလိုပါ ခင်ဗျား”

“အမှန်အတိုင်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ...”

သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ။

“အဲ့ဒီတုန်းကပွဲကို ငါကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းကစားသွားတာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ကွင်းက ရွံ့သိပ်မများ ရင် အဲဒီနေ့က မင်းတို့ ချောင်ချောင်ကလေးနဲ့ နိုင်မှာ ၊ ကဲ ... ထိုင်လေကွာ၊ ကုလားထိုင်ပေါ်

ထိုင်လိုက်ရင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့မှာ ပါကွ”

ကျွန်တော် အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ကံကောင်းတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာတော့ ပေါ်လာပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း စိတ်ချလက်ချ မယုံကြည်ရဲ။ ထိုနေ့ကပွဲသည် နိုင်ချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် အပြင်းအထန် အပင်ပန်းခံ၍ ကစားခဲ့ရသောပွဲဖြစ်သည်။ သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးရေထဲတွင် ပယ်နယ်တီတစ်လုံးဖြင့် အရှုံးခံခဲ့ရသောပွဲဖြစ်သည်။ အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည် အထိ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသော ပွဲ ဖြစ်၏။ ဤအလုပ်သည် ထိုနေ့က ရှုံးခဲ့ရသောပွဲအတွက် ဆုတစ်ဆုဖြစ်လေမလား။

ဖရင့်ဂေဗင်တန်သည် ဘောလုံးဝါသနာအိုးတစ်ဦးဖြစ်သည် စကော့တစ် အပျော်တမ်းကလပ်မှ ဖွဲ့စည်းထားသော ကွင်းမက်စ်ဘောလုံးအသင်းတွင် ပင်တိုင်ကစားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာဂေဗင်တန်သည် ဘောလုံးအကြောင်းကို နာရီဝက်ကြာမျှ ပြောမိကြသည်။ ဘောလုံး ဝါသနာအိုးများ သာလျှင် နားလည်နိုင်သည့် ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ ရခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ထံ ဆန့်တန်းပေးသည်။

“မင်း မနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီ ဒီကိုလာခဲ့၊ အချိန်အတိုင်း တိတိကျကျ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဪ ... တစ်ခုရှိသေးတယ်” သူက ကျွန်တော့်အား ပြန်ခေါ်သည်။ “ဒီမှာ က ငွေကို ကြိုပြီးထုတ်ပေးတယ်၊ မင်းဒါကိုယူသွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းရဲ့ ထောက်ပံ့ကြေး ပထမအရစ်”

သူသည် ကလောင်တံကို ဆွဲယူပြီး တစ်ခဏမျှ ငဲ့၍ စာရေးနေသည်။

ကျွန်တော့်အား မော့မကြည့်ဘဲ နှစ်ဆယ့်ငါးဂီနီတန်
ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲတွင်
ပြောချင်သည့် စကားတွေ အပြည့်အသိပ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်
မည်မျှလောက်အထိ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည် ကို သူရိပ်မိလေသလား၊ ရိပ်မိနေသည် ဟု
ပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုဆိုလျှင်
ကျွန်တော်သည် မစ္စက်ဂရန့်၏ အခန်းခ အကြွေးများကို ပေးနိုင်ပြီ
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်နာရီကိုလည်း အပေါင်ဆိုင်မှ ပြန်ရွေးနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်သည် အခက်အခဲများ နှင့် ရင်ဆိုင်နေရာမှ
လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဤအလုပ်ထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သောအလုပ်သည်
ရှိနိုင်အံ့မထင်၊ ကျောင်းဆေးရုံမှ အလုပ်များ ထက် ပို၍
အဆင့်မြင့်သောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆေးပညာကို
နားအေးပါးအေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်လက်သင်ယူနိုင်တော့မည်
ဖြစ်၏။ ရရှိသည့် ထောက်ပံ့ငွေမှာ လည်း ထိုက်တန်လုံလောက်သည်။ ။
ရထားသော အခန်းကလည်း သားသားနားနား ရှိသည်။ ။
ကုလားထိုင်အလုံအလောက် ချထားသည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း။ အနီရောင်
ကော်ဇော်တစ်ချပ် ခင်းထားသည့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသော
အိပ်ခန်းတစ်ခန်း။ ယင်းအခန်းနှင့် ဆက်နေသည့် မီးဖိုခန်းတစ်ခန်း။
ပြီးတော့ စနစ်တကျတည်ဆောက်ထားသည့် ရေချိုးခန်း တစ်ခန်း။
ကျွန်တော် ငှားနေခဲ့ရသော အခန်းများ
စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလောက် အခုအခန်းကျတော့
အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်လျက်ရှိသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ စားရေးသောက်ရေးမှာ လည်း များ

စွာအဆင်ပြေလာသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်က ကန့်သတ်ထားသည့် အတိုင်းသာ စားခဲ့သောက်ခဲ့ရ၏။ အခုကျတော့ သိသိသာသာကြီး တိုးတက်လာသည် ။ လော့ချ်လီယာဆေးရုံ၏ အစားအသောက် ကျွေးမွေးသည့် စနစ်သည် အားကျအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ၏။ နံနက်စာဆိုလျှင် ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥ၊ ကော်ဖီနှင့် သစ်သီးဝလံ။ နေ့လယ်စာကျတော့ စားရိုးစားစဉ်အတိုင်း စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်၊ အမဲသား၊ သို့မဟုတ် ကြက်သားကြော်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရော ချက်ထားသည့် ဟင်းတစ်ခွက်၊ ကောင်းပေ့ဆိုသည့် အချိုပွဲ တစ်ပွဲ၊ ဒိန်ခဲနှင့် ပေါင်မုန့် စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။ ညနေ လေးနာရီဆိုလျှင် ကျွန်တော့် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာစမြဲ။ လင်ပန်းထဲတွင် မုန့်အချို မျိုးစုံထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ စကော့တလန်သားများက ပြင်သစ်ကိတ်ဟု ခေါ်ကြသော မုန့်များ ဖြစ်၏။ ညစာကတော့ အမြဲတစေ အပြောင်းအလဲရှိသည် ။ မာကရိုနီခေါ် အီတလီခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားဟင်းနှင့် ပေါင်မုန့် စသည် များ ပါဝင်သည် ။

ယင်းအခွင့်အရေးများ အပြင် အချိန်မရွေး မြေအောက်ထပ်ရှိ မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၍ ကိုယ်စားလိုသော တစ်ခုခုဝင်၍ စားနိုင်သည် ။ အနည်းဆုံး အဆာပြေမုန့်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကိုတော့ အဝစားနိုင် သောက်နိုင်သည် ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ ဗန်းမုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်တစ်ခွက်လောက်ကတော့ အမြဲတစေ ရနိုင်သည် ။

ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိအပြင် ဆရာဝန်နှစ်ဦးရှိသည် ။ တစ်ဦးမှာ

ဒေါက်တာဝိတာဆိုသူ ဖြစ်သည် ။ အသက်ကြီးကြီး၊ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်၊
ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်။ ဒေါက်တာဝိတာသည်
ဆေးရုံအတွင်း၌ လှည့်လည်၍ လူနာများအား လိုက်လံကြည့်ရှုသည့်
အခါ ဗာဒီးနှင့် အော်ဖင်ဘားတို့ ၏ တေးသီချင်းများကို
ညည်းနေတတ်သည် ။ ပြဇာတ်ဝါသနာကြီးသဖြင့် ရရှိလာခဲ့သည့်
အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဦး မှာ ဒေါက်တာဂျိန်းကာမီချယ်အမည်ရှိ
အမျိုးသမီးဆရာဝန်ဖြစ်သည် ။ ဂျိန်းကာမီချယ်သည်
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်သော အမူအရာရှိသည် ။ အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သည်
။ ငယ်စဉ်က ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း၌ ဖြစ်ခဲ့သော
မတော်တဆမှုတစ်ခုကြောင့် အမာရွတ်များ ထင်ကာ
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပျက်နေရှာသည် ။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့အဖြစ်ကို
ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရမည့် အရာတစ်ခုဟု မသတ်မှတ်ဘဲ သူ့ဘဝကို
စိတ်မနွံသူများ စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်း၌ မြှုပ်နှံခဲ့သည် ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူနာပြုဆရာမကြီး မစ္စမောင်ဂိုမာရီအား
မဖော်ပြဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့၍ မဖြစ်ပါ။ ဆရာမကြီးသည်
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါး သွယ်လျလျ ဖြစ်သည် ။
ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် စကားပြောလျှင် ရှက်သလိုလိုနှင့် ခပ်တိုးတိုးသာ
ပြောတတ်သည် ။ နေထိုင်ပြုမူပုံသည် အထက်တန်းလွှာ ပုံစံမျိုးရှိသည် ။
သူ၏ ချောမော့ဖျောင်းဖျသော စကားတစ်လုံး၊ ချိုအေးသာယာသော
အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းမာလွန်းသောလူနာများ
ငြိမ်ဆိတ်သွားတတ်ကြသည် ။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသော
ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းသည် သူ့လက်ထဲတွင် အဆင်ပြေပြေ
လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဤလူအားလုံးသည် ကျွန်တော့်အား ကြင်နာစွာ

ဆက်ဆံကြသည် ။ ဤအတွက် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်ကို တာဝန်သိသိဖြင့် ချို့ယွင်းမှုမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည် ။

ဆေးခန်း၏ တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ လည်း ကောင်းသည် ။ လုပ်ရသည် များမှာ လည်း အမျိုးစုံဖြစ်သည် ။ ဆေးဝါးများ ထုတ်ပေးရသော အလုပ်သည် ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်သည် ။ ဆေးရုံအတွက် လိုအပ်သည့် ပိုတက်စီယမ်၊ ဆိုဒီယမ်နှင့် အမိုနီယမ်ဘရိုမိုက်စသော ဆေးရည်များ ၊ ခလိုရယ်ဟိုက်ဒရိတ်၊ ပါကစီဟိုက်စသော ဆေးဝါးများ ၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးနှင့် အိပ်ဆေးများ အဖြစ် အသုံးများ သော အခြားဆေးဝါးအမျိုးမျိုးကို အမြဲတစေ မှာ ယူသိုလှောင်ပေးရသည် ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သွေး၊ သလိပ်၊ ဆီး၊ ဝမ်း စသည် များကို မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် စစ်ဆေးကာ ရောဂါရှာဖွေပေးရသည့် တာဝန်ကိုလည်း ယူရသည် ။ ထို့ပြင်လည်း ရှာရှာပေါက်ပေါက်နိုင်လှသည် ဟု ဆိုနိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း လုပ်ရသည် ။ ယင်းမှာ အစာစားရန် ငြင်းဆန်နေသည့် လူနာများအား ပိုက်ဖြင့်အစာခွံပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ အလွန်ခက်ခဲပြီး နက်နဲသိမ်မွေ့သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း မကြာမီမှာ ပင် ထိုအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်နိုင်လာခဲ့ပါသည် ။

ထိုလုပ်ငန်းများ အပြင် ကျွန်တော်သည် လူနာမှတ်တမ်းများကိုလည်း ပြုစုထိန်းသိမ်းပေးရသည် ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် နားရက်ယူသွားသည့် နေ့တွင် ကျွန်တော်က အစားဝင်ကာ လူနာဆောင်များ သို့ သွား၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးရသည်

။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်
လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်မည့် အလုပ်ဟူသမျှတွင် တတ်အားသရွေ့
ပါဝင်ကူညီပေးနေရသည့် သဘော ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဂေဗင်တန်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ သူကိုယ်တိုင်က
တန်ဖိုးထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးနေသော လူမှုနည်းဖြင့်
ကုသရေးလုပ်ငန်းတွင် လည်း ကျွန်တော်
ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပေးရသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
လူနာများကြားတွင် အားကစားလုပ်ငန်းများ တည်ရှိလာအောင်
စည်းရုံးပေးရသည် ။ သူတို့ အား တင်းနစ်၊ ကရိုကက်နှင့်
လက်ပစ်ဘောလုံးများ ကစားလာအောင် အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း
ပြုရသည် ။ သူတို့ အတွက် ကျင်းပပေးသည့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ နှင့်
ကပွဲများ တွင် သူတို့ နှင့် အတူရော၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲရသည် ။

စိတ္တဇဆေးရုံများ ရှိ လူနာများ နှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်များ အများ
အပြား ရေးခဲ့ကြပါသည် ။ ယင်းစာအုပ်များကို ဖတ်လိုက်လျှင်
မကောင်းသည့် အရာများကိုသာမက အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့်
အကြောင်းအရာများကိုသာ တွေ့ကြရသည် ။ အများအားဖြင့် သူတို့
ကိုယ်သူတို့ နပိုလီယန်၊ ဂျူလီယက်ဆီဇာ၊ သို့မဟုတ် လေဒီဂျေဒီဗာ
စသော သမိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အဖြစ်
အထင်ရောက်နေကြသော စိတ်ဝေဒနာရှင်များ ၏
ရယ်စရာအကြောင်းများကိုသာ ရေးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးမှ တစ်ပါး
အခြားမှန်ကန်သော အချက်များ နှင့် နီးစပ်သည့်
အကြောင်းအရာများကိုမူ ရေးသားခြင်း မပြုကြပေ။

ကျွန်တော် လော့ချ်လီယာဆေးရုံ၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း

ယင်းကဲ့သို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အထင်ရောက်ကာ ဘဝင်မြင့်နေသော လူနာဟူ၍ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက စိတ်ကစဉ်းကလျား ဖြစ်မှုများ သည် အလွန်သနားစရာကောင်းပါသည်။ သူတို့ အား လေ့လာမည်ဆိုပါက များ စွာစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည် ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ။ စိတ်ဝေဒနာရှင်များအား စနစ်တကျ လေ့လာခြင်းသည် လူ့စိတ်သဘာဝ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် နားလည်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လော့ချ်လီယာ စိတ္တဇဆေးရုံသည် စကော့တလန်နိုင်ငံတွင် ခေတ်အမီဆုံး၊ အတိုးတက်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးသော ဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ဆေးရုံအနေဖြင့် ကုသ၍ မရနိုင်တော့သည့် စိတ်ဝေဒနာသည် များကိုသာ ဦးစားပေး လက်ခံသော်လည်း ဘဝဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့မခံနိုင်၍ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသူများကိုလည်း လက်ခံကုသပေးပါသည်။ ။ ဒဝေါလီခံရလောက်အောင် ဆင်းရဲမွဲတေသွားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန် အားထုတ်ခဲ့ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၊ သားဦးကလေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည့် မိခင်တစ်ဦး၊ မိသားစုပြဿနာများ နှင့် သစ္စာမဲ့သော လင်ယောက်ျားကို အကြောင်းပြု၍ ရုတ်တရက် စိတ်ရှုံးပေါက်သွားခဲ့သည့် မယားတစ်ယောက်စသည် ဖြင့် အကြောင်းမျိုးစုံကြောင့် ဒုက္ခနှင့် ကြုံလာရသူများ ဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တော့ ဘဝနှင့် ဘဝပတ်ဝန်းကျင်၏ ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းလှသော ဖိနှိပ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍ စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်သွားရသည့် လူသားများ သာ

ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤလူနာများအား ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးရေးနှင့် ပြန်လည်ထူထောင်ပေးရေး၊ နံရံလေးဖက်ကာထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး မူလလူ့အဖွဲ့အစည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပုံမှန်ပြန်၍ နေထိုင်ကာ ဘဝစစ်ပွဲတွင် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ရေး စသည် တို့ သည် ဒေါက်တာ ဂေဗင်တန်နှင့် လူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ၏ အဓိက ရည်မှန်းချက်များ ဖြစ်၏။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရှိလှသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ယင်းအလုပ်ထဲတွင် ဘေးအန္တရာယ်လည်း ရှိနေပါသည် ။

လော့ချ်လီယာဆေးရုံရှိ လူနာများ ထဲမှ ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိခဲ့သူတစ်ဦးမှာ ဂျော့ဘလဲယားဆိုသူ ဖြစ်သည် ။ လူတိုင်းက ဂျော်ဒီဟု သိနေကြသော ဤလူငယ်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သည် ဖြစ်ရာ ဤစိတ်နေစိတ်ထားသည် ပင်လျှင် နှစ်သက်စဖွယ် ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့အပေါ် ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့မိပါသည် ။

ဂျော့ဘလဲယားသည် လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်က သူ့ညီဝမ်းကွဲအား လည်ပင်းညစ်၍ အသေသတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာလိုက်သည့် အခါ အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သူအပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာရှိနေသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ဘလဲယားသည် ဤအကြောင်းကို မကြာခဏ စကားစပ်မိကြသည် ။ စိတ်ရောဂါသည် များအား ကုသရာ၌ မိမိအမှား၊ မိမိအဖြစ်၊ မိမိ၏ အားနည်းချက်များ နှင့်

အားသာချက်များကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလာအောင်
အားပေးလှုံ့ဆော်ရသည် ဖြစ်ရာ ယခုလည်း ကျွန်တော်သည်
ဘလဲယားအား အမှန်အတိုင်း ပြောပြအောင်
ရေလာမြောင်းပေးလုပ်သည် ။ ဘလဲယားကလည်း အမှန်အတိုင်းပင်
ထုတ်ဖော်ပြောပြသည် ။

အသတ်ခံသွားရသော လူငယ်သည် ဘလဲယား၏ နှမအား
စော်ကားခဲ့သည် ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် သေသွားသူလူငယ်သည်
မိန်းကလေးက သူ့အား လက်ခံလာစေရန် အတင်းအဓမ္မနည်းဖြင့်
ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစော်ကားမှုသည်
ဘလဲယားအား အခိုက်အတန့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်
။ ဘလဲယားလို ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့
ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည့် အခါ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည် ကို
နားလည်နိုင်လောက်ပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တရားရုံးကတော့ သူ့အား အပြစ်ရှိသည် ဟု
ဆုံးဖြတ်သည် ။ သို့သော်လည်း မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများက
အလိုက်ကောင်းသဖြင့် မူမမှန်သောစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းမှုကို
အကြောင်းပြုကာ လော့ချ်လီယာဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
ဘလဲယားသည် သူ့ဘဝ၏ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်များကို ဤဆေးရုံ၌ပင်
ကုန်လွန်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည် ။

သေတပန်သက်တဆုံး ခံသွားရမည့် ဤအပြစ်ဒဏ်သည်
ကြီးမားလွန်းရုံမျှမက တရားမျှတမှုမရှိဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။
သို့သော်လည်း ကာယကံရှင် ဘလဲယားကတော့ ချမှတ်သည့်
အပြစ်ဒဏ်ကို ယောက်ျားဝီသစွာဖြင့် လက်ခံခဲ့သည် ။ ဤအချက်သည်

လည်း သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ခင်မင်သွားအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့သည့် အချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူ့လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် သူ့လိုနေရာမျိုး၌ မည်သူမှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်စရာမရှိပါ။ သို့သော်လည်း သူသည် ဆေးရုံ၌ ကျင်းပသည့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၌ သီချင်းဆိုသည် ။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဓမ္မတေးသီချင်းများ ဆိုသည် ။ လစဉ်ကျင်းပသည့် ကပွဲများ တွင် စကော့အမျိုးသားများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ခူးဖုံးခါးစည်းအဝတ်ကို ဝတ်ကာ ဦးဆောင်၍ ကလေ့ရှိသည်။ ။

လူပုံက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်ပုပု၊ သို့တစေလည်း လော့ချ်လီယာဆေးရုံ၌ လုပ်သမျှ အားကစားပွဲများ တွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လေ့ရှိသည် ။ ဤကဲ့သို့ ပါဝင်လာမှုကြောင့် လည်း သူနှင့် ကျွန်တော် ပို၍ ရင်းနှီးလာရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အားကစားပေါင်းစုံကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်က ဆေးရုံ၌ နံနက်ခြောက်နာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာမှ နိုးသည် ။ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသော ရေဖြင့် မျက်နှာကပ္ပာကယာ သီသစ်ကာ နာရီဝက်ခန့် ကွင်းတစ်ပတ် ပတ်ပြေးသည့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည် ။ အားကစားတစ်ခုခုကို ကစားသည် ။ ထိုအလုပ်များ သည် စာသင်ခန်းသို့ မသွားမီ ကျွန်တော်နံနက်တိုင်း လုပ်နေကျ ဖြစ်သည် ။ ဤတွင် ဂျော်ဒီနှင့် ကျွန်တော် နံနက်တိုင်း ဆုံမိကြသည် ။ တင်းနစ်ကစားသည့် အခါ ကစား၍ ဗလီရိုက်သည့် အခါ ရိုက်ကြသည် ။ ကျွန်တော် ကျောင်းအားသည့် စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မူ သူနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏဆုံကာ ဘောလုံးကန်လေ့ရှိကြလေသည်။ ။

ကျွန်တော်အဖို့ တော့ သူသည် ခင်စရာကောင်းသည်

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် ။ ပျော်ပျော်နေတတ်၍
ထက်မြက်တက်ကြွသည် ။ တာဝန်သိစိတ်လည်း ရှိသည် ။ ကျွန်တော်က
မခိုင်းပါဘဲနှင့် ကျွန်တော်၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း
လုပ်ပေးတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပို၍
ခင်မိပါသည် ။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဂျော်ဒီ၏ ကိစ္စကို
ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိထံ တင်ပြခဲ့သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် ။

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းပြီးလျှင် ဒေါက်တာဂေဗင်တန်သည်
ဘိလိယက်ထိုးလေ့ရှိသည် ။ ဒေါက်တာပီတာ လာ၍ မကစားသည့်
ရက်များ တွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား ခေါ်၍ ကစားသည် ။ သူ့တွင်
ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ဘိလိယက်ခုံရှိ၏။ ကစားပြီးဆိုလျှင် သူက
ကျွန်တော့်အား အမှတ် နှစ်ဆယ် အသာစီးပေး၍ ကစားလေ့ရှိသည် ။
တစ်ညနေခင်းတွင် ဘိလိယက်ကစားရင်း ကျွန်တော်က
ဘလဲယားအကြောင်း စကားစမိပါသည် ။

“ဘလဲယားရဲ့ အဖြစ်က အတော်ဆိုးတာပဲ ဒေါက်တာ၊
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လော့ချ်လီယာဆေးရုံမှာ နေသွားရမယ်ဆိုတာ
အတော့်ကို မလွယ်တဲ့ အဖြစ်ပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်” သူသည် သူ့ကျူတံကို မြေဖြူနှင့် ပွတ်နေရာမှ
အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည် ။ “ဒါဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ တို့ ဆေးရုံကို
အလွန်ဆိုးတဲ့ နေရာ တစ်နေရာလို့ ထင်နေသလား”

“အို ... အဲသလိုတော့ မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သိပ်ကို ကောင်းတဲ့
အပိုင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလောကနဲ့
အဆက်အသွယ်ပြတ်အောင် တံတိုင်းကြီးတွေ ကာထားတာတစ်ခုက
ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“တံတိုင်းက အထိုက်အလျောက်တော့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုကို ပြည့်ဝအောင် လုပ်ပေးနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘလဲယားအတွက်ကျတော့ အဲသလိုတွေးလို့ မရဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးဟာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူ့အဖြစ်က တော်တော်ကို ဆိုးပါတယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီ အသနားခံစာလေးဘာလေး တင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည် ။ ဒေါက်တာဂေဗင်တန်က သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းကိုပွတ်၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည် ။ သူ့အကြည့်သည် ထူးခြားသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးကာ ဘိလိယက်ဘောလုံးကို ထိုးရန် ခုံထက်သို့ ခါးကို ကုန်းလိုက်သည် ။

“ဆေးမှူးကလေးရေ၊ ငါတို့ မိတ်ဆွေလေး ဘလဲယားဟာ လော့ချ်လီယာဆေးရုံမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ”

ဘလဲယား၏ ကိစ္စသည် ဤမှတ်ချက်ဖြင့် လမ်းပိတ်သွားပါသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဘလဲယားအား စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် တတ်အားသရွေ့ စောင့်ရှောက်မြဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါသည် ။

ဘလဲယားအကြောင်း ပြောမိခဲ့ကြပြီးသည့် နောက် သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဖြစ်သည် ။ ဒေါက်တာပီတာ တစ်ယောက် လာဘိုယီးမီးပြဇာတ် သွားကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အမျိုးသားလူနာခန်းများအား လှည့်လည်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပါသည် ။ ထို့နောက် အခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ စာကျက်သည် ။ ထိုညက ခါတိုင်းထက်

နောက်ကျသွားသဖြင့် ကျွန်တော် စာကျက်ပြီးချိန်တွင် ညဆယ့်တစ်နာရီ
ထိုးလုနီးနေပေပြီ။

လူနာဆောင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည့် အခါ ညစောင့်
အဘိုးကြီးကာရီတစ်ယောက် အိုဗာတင်းဖျော်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။
ဆေးရုံထုံးစံအရ သူသည် အားကောင်းမောင်းသန်မဟုတ်သော
လူနာများကိုသာ စောင့်ရသူ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့လည်း ကာရီသည်
အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့် စကော့တလန်
တောင်ပေါ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ ခါးအနည်းငယ်
ကုန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း လူကတော့
သွက်လက်လန်းဆန်းဆဲဖြစ်သည်။ ။

လော့ချ်လီယာဆေးရုံညစောင့်လုပ်လာခဲ့သည် မှာ
နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီ။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိတိုင်း
သူနေရောင်ကို ကောင်းကောင်း မမြင်ခဲ့ရသည် မှာ
ရာစုတစ်ဝက်လောက်ရှိပြီဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ။
ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့် အခါ သူသည် အိုဗာတင်းတစ်ခွက်ထည့်ပြီး
ကျွန်တော့်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ။

“ဒီနေ့ညနေ ဂျော်ဒီပြန်ပြီး သောင်းကျန်းတယ်၊ သူ့ကို အခန်းနံပါတ်
(၇)မှာ ထည့်ထားရတယ်”

ကျွန်တော် သူ့အား တအံ့တဩ ကြည့်နေမိပါသည်။ ။

“ဘလဲယားကို အခန်း (၇)ထဲ ထည့်ထားတယ်ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်” ကာရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ “ဒီကောင်
တကယ့်ကို ဆိုးလာတာ”

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည် ။ ဤအဆောင်၏ အခန်းနံပါတ် (၇) မှာ သံတိုင်ကာ အလုပ်ပိတ်မြေအောက်ခန်း ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး ကျွန်တော့်အား လာ၍ နောက်ပြောင်နေတာလား။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာထားကြောင့် ထိုအထင်ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တော့ပါ။ အံ့ဩခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မီးခိုးခန်းထဲမှာ အိုဗာတင်းခွက်ကိုပင် ချမထားခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ဘလဲယား နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ဆိုပါမူ ဤအိုဗာတင်းကို သောက်ချင်စိတ်ရှိပေလိမ့်မည်။

အဆောင်စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာနေခိုက်တွင် နောက်မှ ကာရီယာအပြေးအလွှားလိုက် လာပြီး တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသည် ။ ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်၊ လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်။ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ သော့ဖြင့် တံခါးကြီးကို ဖွင့်ကာ အခန်း (၇)ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရသဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ဆီကို ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာသည် ။ ခွက်ထဲမှ အိုဗာတင်းပူပူများ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ထဲသို့ ဝင်ကုန်သည် ။ ကျွန်တော် မိမိကိုယ်မိမိ မဟန်နိုင်။ အရှိန်ဖြင့် တံခါးဆီသို့ လွင့်ထွက်သွားသည် ။ တံခါးသည် ဂျိုင်းခနဲ မြည်ဟီးကာ ပိတ်သွားသည် ။ ရုတ်တရက် အကန်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားသည် ။ အခန်းခေါင်မိုးထက်ရှိ မှန်လုံကာ အပေါက်ကလေးမှ ဝင်လာနေသည့် အလင်းရောင်သည် မှန်ဝါးဝါး။

ကျွန်တော့်အန္တရာယ်ကို မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်သည်

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဘေးအန္တရာယ်ဆီသို့ တိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မည်မျှလောက် မိုက်မဲပါသနည်း၊ ဘလဲယား၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အပြင်းအထန် စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည် ။ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးဝင် လာပြီ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို လှယူသည် ။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်သည် ။

“ဂျော်ဒီ ... ဟေ့ကောင် ဂျော်ဒီ၊ ငါ့ကို မင်းမမှတ်မိဘူးလား၊ ငါ ... မင်းသူငယ်ချင်းလေ”

သူသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာပြန်သည် ။ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိပါသည် ။ ဆေးရုံတစ်ခုလုံးတွင် တသီးတခြားခွဲ၍ အသံလုံအောင် စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသော မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ လူသတ်ရန် ဝန်မလေးသည့် အရူး တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပိတ်မိနေခြင်းဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်တော်မည်မျှလောက် သံကုန်ဟစ်၌ အော်စေကာမူ အဆောင်ဘက်က ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည် ။ ဖန်ခွက်ဖြင့် အခုတ်ခံရ၍ ကွဲသွားသောဒဏ်ရာမှ သွေးစက်များ သည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ရှိပါသည် ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အပြင်းအထန် ကာကွယ်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့လာနေသော ဘလဲယားအား လက်သီးဖြင့် တအားကုန်ကျုံး၍ ထိုးလိုက်သည် ။ ကျွန်တော့်လက်သီးချက်ကြောင့်

ဘလဲယားသည် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသော်လည်း သိပ်ပြီးမဖြူပါ။
တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် အရူးအမူးဖြစ်ပြီး
ပြေးဝင်လာနေသည့် နွားသိုးတစ်ကောင်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည့်
လူတစ်ယောက်နှင့် တူလှပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသူတစ်ဦးဟု
မပြောရဲပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်မိလောက်အောင် သတ္တိနည်းသည့် အဖြစ်များ
လည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်သည် ရေတပ်တွင်
အမှုထမ်းခဲ့ရစဉ်က မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်နိုင်ရေးအတွက်
တတ်မြောက်အပ်သည့် ပညာများကို စနစ်တကျ သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။
။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ အငယ်တန်းလက်ဝှေ့
ချန်ပီယံဆီးမင်းဟောနှင့် ဖျက်သင်္ဘော မီလင်မတ်စ်ပေါ်တွင်
ရင်းနှီးခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သူနှင့် အတူ မကြာခဏ လက်ဝှေ့ထိုးခဲ့ဖူးပါသည်။
။

ဆီးမင်းဟောထံမှ သင်ယူခဲ့သမျှ အခုမှ ပင် အတိုးချ၍
သုံးနေရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘလဲယားအား အကပ်မခံဘဲ
တတ်နိုင်သမျှ ခွာထားသည်။ ဘယ်လက်သီးဖြင့်ခြောက်ကာ
ညာလက်သီးဖြင့် မေးရိုးကို မိမိရရ ထိုးရသည် မှာ လွယ်ကူသည်။
ဘလဲယားသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ခြင်းမပြုဘဲ ဇွတ်အတင်းသာ
ရှေ့သို့တိုးသည်။ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် သူ့ကို ရပ်သွားအောင်
မဟန်နိုင်သေး။ သာမန်အားဖြင့် သူသည် ကျွန်တော့်ထက်
ခွန်အားကြီးသူ ဖြစ်၏။ အခုလို သွက်သွက်လည်မျှ ရူးသွပ်နေချိန်တွင်
အကြောများ သည် သာမန်အချိန်ထက် တစ်ဆတိုး၍ ထကြွနေသည်
ဖြစ်ရာ အမြင့်ဆုံးသော လှုပ်ရှားမှုများကို ပြုနိုင်အောင်

အခြေအနေရှိသည် ။ သို့ဖြစ်ရာ အခုအချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အားသာလျက်ရှိ၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ လှမ်း၍ ထိုးသည် ။ သူလွဲ၍ လွဲ၍ ထိုးလိုက်သော လက်သီးချက်များ သည် ကျွန်တော့်ကို မထိုးမိ။ လေကိုသာထိုးမိသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် ကျွန်တော့်ကို အားနှင့် ဖိလာသည် ။ အသိကင်းမဲ့နေသည့် မျက်နှာထား၊ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေသည့် ဒေါသနှင့် ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံများ ည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှပါသည် ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည် ။ ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခမ်းသွားသည့် နှယ် ခံစားရသည် ။ သူသည် ကျွန်တော့်အား အတင်းဝင်လုံးပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကိုမ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည် ။ သတိလစ်မလို၊ မူးဝေသလို ဖြစ်နေသည့် ကြားမှ ပင် သူ့လက်ချောင်းများက ကျွန်တော့်လည်ပင်းအား ညှစ်ထားသည် ကို သတိပြုမိပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ လေရှူပြန်သည် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်လာသည် ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော်လည်း အသက်ရှူကျပ်လာသည် ။ ကျွန်တော့် မျက်စိများ ထဲတွင် သူ့ညီဝမ်းကွဲအား သူသည် လည်ပင်းညှစ်နေသည့် ပုံကို မြင်ယောင်လာပါသည် ။

ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် တံခါးပွင့်သွားသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပါသည် ။ အိပ်မက် တစ်ခုမက်နေသည့် နှယ် မျက်လုံးများက ကာရီသည် လူနာစောင့်နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဒလဟော ထိုးဝင်လာသည် ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကာရီသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်၍ မဝင်လာဘဲ အကူအညီတောင်းပြီးမှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သတိမေ့သွားပါသည် ။

ထိုညက ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို
ဒေါက်တာဂေဗင်တန်ကိုယ်တိုင် ဆယ်ချက်ချုပ်ပေးခဲ့ရသည် ။
ထိုဒဏ်ရာ၏ အမာရွတ်မှာ အခုထိ ရှိနေပါသေးသည် ။
ရက်ပေါင်းအတန်ကြာမျှ လည်ပင်းကနာနေသဖြင့် အစာကိုပင်
ကောင်းစွာမမျိုနိုင်ပါ။

နောက်လ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်
အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ၌ ပြုလုပ်မည့် ဒေါက်တာစတော့မန်း၏
ဟောပြောပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ
လမ်းလယ်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုအခိုက်တွင် တရင်းတနှီး
နှုတ်ဆက်လိုက်သောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသည် ။
ဂျော့ဒီဖြစ်ပါသည် ။ သူသည် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ကျွန်တော့်အား
လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အမူအရာမှာ ဟိုယခင်ကလိုပင်
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှပါသည် ။ သူသည် ရပ်စောင့်နေသော
ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြေးချ လာပြီး လက်ကိုဆွဲ၍ အားရပါးရ
နှုတ်ဆက်သည် ။

“နေကောင်းရဲ့ လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်၊ သိပ်ကို
ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ထိုးမိကြိတ်မိတာ
မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်နှမကို
အခုလိုလုပ်တာကလဲ မကောင်းဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေပါသည် ။
သို့သော်လည်း စိတ်ထဲက မည်မျှ အံ့အားသင့်နေစေကာမူ
ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်နောက်နောက်စကားမျိုး ပြန်ပြောဖို့ တော့
သတိရှိပါသေးသည် ။

“ငါ ... စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျော်ဒီရာ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး လုပ်မိတာပါ။ နောင်ကို ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး”

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂျော်ဒီသည် ကျွန်တော့်အား သူနှင့် တင်းနစ်ကစားဖို့ ၊ ဗလီတံရိုက်ဖို့ မကြာခဏ လာခေါ်လေ့ရှိသည် ။ စနေနေ့များ ရောက်လျှင်လည်း ဘောလုံးကန်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတတ်သည် ။ သို့သော်လည်း လော့ချီလီယာဆေးရုံ၌ ခေတ္တခဏနေထိုင်ခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်းကာလတစ်လျှောက်လုံး သူနှင့် ဝေးဝေးနေဖို့ သတိထားနေရသည် ။

အမှန်တော့ ဘလဲယားသည် မွေးချင်းပေါက်ဖော် ရှိသူမဟုတ်။ သူမိဘ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် သူတွင် နှမတစ်ယောက်ရှိသည် ဟု ယုံကြည်စွဲလမ်းနေသူဖြစ်ပါသည် ။ ယင်းကဲ့သို့သော လူစားတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ဘယ်သောအခါမှ ယုံကြည်စိတ်ချမှုမရှိအောင် ကျွန်တော် သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ရခဲ့ပြီးပြီ ဟု ပင် ပြောချင်မိပါသည် ။

* * *

(၃)

ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးပြီး ဒွန်လာအိုဟဲရားဆိပ်သို့ ရောက်သည့် အခါ ကျွန်တော်တို့ မီးသင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကို မြို့တော်တွင်းသို့ လိုက်ပို့မည့် မော်တော်ကား သည် အသင့်စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။ ။ မြူဆိုင်းလျက်ရှိသော ညနေခင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နွေဦးပေါက်တော့မည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည်။ ။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၏ အမှတ်အသားတစ်ခုဟု ဆိုရမည့် မြေသင်းနံ့များ နှင့် စိမ်းမြေသစ်ပင် မြက်ပင်များ သည် ကျွန်တော်တို့ ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် နေကြသည့် နှယ်ရှိ၏။ ဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏ မီးရောင်များ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အိုင်းရစ်သွေးသည် ဆူလာသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် လစ်ဖေးတံတားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်ကာ အိုကွန်နဲလ်လမ်းဘက်သို့ဆင်းကာ ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသည့် ခရီးသွားဖော်မှာ ကျောင်းနေဖက် ဟူဒီဗား ဖြစ်သည်။ ။ ဇွန်လတွင် ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲကြီးဖြေရမည်။ ထိုစာမေးပွဲကြီးမဖြေမီ ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီး၌ ဝမ်းဆွဲအတတ်ပညာ သုံးလသင်တန်း တက်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာဖစ်ဇ်ဂစ်ဘွန်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ရှိနေသော ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီး၏ ဝမ်းဆွဲအတတ်ပညာသင်ကျောင်းသည်

ဥရောပတိုက်တွင် အကောင်းဆုံး ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

လော့ချ်လီယာဆေးရုံမှ ထွက်လာစဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင်
ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဂီနီ လေးဆယ်ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော့်အဖို့
ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ အတွေ့အကြုံ ဆည်းပူးနိုင်သော အခြေအနေ
ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒီဗားသည် အမေရိကန်တစ်ဦး
ဖြစ်၏။ တက္ကဆက် ပြည်နယ်၌ ဆရာဝန် လုပ်နေသော သူ့ဖခင်သည်
တစ်ချိန်က ပါမောက္ခရပ်ဖ်စတော့ပင်းနှင့် အလုပ်တွဲ၍ လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။
ဤအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးထံ၌
ပညာသင်ကြားစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် သူ့သားဒီဗားအား
ဂလက်စကိုတက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင် စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။
ဟူဒီဗား၏ သဘာဝသည် ထည်ထည်ဝါဝါ နေတတ်သော သဘောမရှိ။
အရပ်ရှည်ရှည်၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ဒီဗားသည်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သည် ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည် ။
ကမ္ဘာလောကတွင် အကောင်းဆုံးသော အဖော်တစ်ယောက်ဟု
အသိအမှတ်ပြုရသည့် လူစားဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျောင်းသို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းရက်များ တွင် ကျွန်တော်နှင့်
ဒီဗားတို့ သည် စာသင်တန်းများ နှင့် အဆမတန် များ ပြားလှသော
လက်တွေ့သင်တန်းများကြားမှ အချိန်ရနိုင်သမျှရအောင် ခိုးယူကာ
အပြင်သို့ လစ်ထွက်လေ့ရှိသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည်
အက်ဘီဇာတ်ရုံကိုလည်း ရောက်သည် ။ လီယိုပတ်တောင်း
မြင်းပြိုင်ကွင်းသို့သွား၍ သျှီလင် အနည်းငယ်မျှ အရုံးခံခဲ့ကြသည် ။
နာမည်ကျော် ပို့မားနော့လင့်ခ်ကွင်းသို့ အရောက်သွားကာ
ဂေါက်သီးရိုက်ကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ဘွိုင်းနီမြစ်အထိပင်

ရောက်အောင်သွားကာ ငါးသလောက်တစ်ကောင်ပဲရရဟူသော
ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ငါးမျှားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ငါးတစ်ကောင်မှ
မရခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ လူစု နေရောညပါ အများ ဆုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည့်
နေ ရာ များ မှာ ဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏ ကြေကွဲစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုဟု
ဆိုရမည့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ ဖြစ်သည်။ ။ ဤနယ်မြေသည်
ရိုတွန်ဒါဆေးရုံမှ ကျောင်းသားများ အလုပ်အကျွေးပြုရာနယ်မြေဟု ပင်
ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ လုပ်ကြရသည့် အလုပ်မှာ
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ခက်ခဲလှပါသည်။ ။
ရပ်ကွက်တွင်းဆင်း၍ ကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ပေးရပြီဆိုလျှင်
နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံရသည်။ ။ နောက်ဆုံး မွေးဖွားပေးပြီး
အခန်းပြန်ရောက်၍ မောမောပန်းပန်းနှင့်
အိပ်ရာဝင်တော့မည်လုပ်ကာမှ နောက်တစ်ဦး မီးဖွားလုပ်ဖြစ်နေသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ ကို လာခေါ်ပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ သည်
ဆေးအိတ်အနက်များကိုဆွဲ၍ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ထွက်ရပြန်သည်။ ။
မှုန်ဝါးဝါး မီးတိုင်များ အောက်ရှိ လမ်းများ ပေါ်တွင် ခြေတရွတ်ဆွဲ၍
သွားကြရသည်။ ။ မှောင်မိုက်နေသော အုတ်လှေကားများ အတိုင်း
တစ်ထစ်ချင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်တက်ကာ လျှို့ဝှက်နက်နဲပြီး
ခက်ခဲလှသည့် ဝမ်းဆွဲ အလုပ်ကို လုပ်ကြရပြန်ပါသည်။ ။

ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် လူနာများ ထံသို့
သီတင်းနှစ်ပတ်တိတိ နေ့စဉ် တစ်နေ့ နှစ်ခေါက် မှန်မှန်
သွားကြည့်ကြရသည်။ ။ မွေးကင်းစကလေးကို ရေချိုးပေးရန်နှင့်
အဝတ်လဲပေးရန်၊ မွေးလူနာမိခင်နှင့် မွေးကင်းစကလေးအား
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်နည်းများကို

လက်တွေ့လေ့လာသင်ကြားရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည် ။
ကြောက်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆင်းရဲသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
ယင်းကဲ့သို့ အနီးကပ် ဆက်သွယ်နေရသောအခါ
ကြေကွဲစရာကောင်းသည့် မိခင်၏ လက်တွေ့ဘဝသည် ကျွန်တော်တို့
အပေါ်တွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလာသည် ။

စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်တို့ သည် သူတို့ အား ရယ်စရာလို
သဘောထားခဲ့ကြသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုအယူအဆ
ပျောက်သွားသည် ။ သူတို့ ၏ ဘဝကို တည်ငြိမ်မှန်ကန်သောစိတ်ဖြင့်
ရှုမြင်သုံးသပ်လာတတ်သည် ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြောရပါမူ
ဆင်းရဲသားတို့ ၏ ကြီးမားသောဇွဲ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းနှင့်
ခံနိုင်ရည်စွမ်းသတ္တိများကို ဤဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ အတွင်း၌ ပထမဆုံးအကြိမ်
သိမြင်နားလည်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ ၏ သတ္တိနှင့်
အနစ်နာခံမှုများကို အမြဲတစေ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော
လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ ထဲတွင် ရှိနေသည် ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည် ။
ဤဖြစ်ရပ်များ ထဲမှ တစ်ခုသောဖြစ်ရပ်သည် အလွန်သိမ်မွေ့ပြီး
ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာတွင်
မေ့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သူကိုစ၍ မြင်ရသည် မှာ လော့ဂ်ဟန်းလမ်းပေါ်၌
ဖြစ်သည် ။ သူသည် နို့စို့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုချီ၍ အများ သုံး
လမ်းဘေးရေဘုံဘိုင်မှ ရေခပ်နေခိုက်ဖြစ်သည် ။ ကလေးမှာ
ကိုးလသားခန့်ဖြစ်၍ ခပ်ထွားထွား၊ အပေါက်တွေ ဗရပွဖြစ်နေသော
ခြုံစောင်တစ်ထည်ဖြင့်ပတ်ကာ သူ့ကိုယ်တွင် သိုင်းချထားခြင်းဖြစ်သည်
။ သူ့နာမည်မှာ ရိုက်ဒိုနီဂန်ဖြစ်၍ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်မျှသာ

ရှိပါသေးသည် ။ ဆံပင်ကနီနီ၊ မျက်လုံးကပြာပြာ၊ သူ့မျက်နှာက သေးလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများက အဆမတန်ကြီးနေသည် ဟု ထင်ရပါသည် ။ သူ့စကတ်ကလေးကိုဆွဲ၍ လိုက်နေကြသည့် ကလေးသုံးယောက်မှာ အသက်ငါးနှစ်နှင့် ကိုးနှစ်အကြားအရွယ်များ ဖြစ်သည် ။ ကလေးအားလုံး၏ မျက်နှာပေါက်များ သည် သူနှင့် ဆင်ကြသည် ။ အထူးသဖြင့် အားလုံး၏ ဆံပင်များ သည် နီရဲရဲ၊ တစ်သွေးတည်း တစ်ရောင်တည်းဖြစ်သဖြင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ဖြစ်ကြသည် ကို ချက်ချင်း သိသာသည် ။

သူပုံပန်းသည် ညစ်ပတ်ပေရေကာ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန် ပေါက်နေသော်လည်း ကြည့်ပုံရုံပုံများမှာ ပွင့်လင်းရဲတင်းသည် ။ ဤမတူညီမှုကလေးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သည် ဤကလေးမလေး အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားမိကြပါသည် ။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ က နှုတ်ဆက်သည် ။ ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှက်စနိုးအမူအရာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သည် သူနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသောအဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည် ။

ရိုး၏ ပြောပြချက်အရ နို့စို့ကလေး မစ်ချယ်အပါအဝင် သူတို့ မောင်နှမငါးယောက်တို့ ၏ မိခင်သည် လွန်ခဲ့သောရှစ်လခန့်က ဆုံးသွားခဲ့သည် ဟု သိရ၏။ သူတို့ သည် သူတို့ ဖခင် ဒင်နီဒိုနီဂန် နှင့် လောဂ်ဟန်းလမ်းမြေအောက်လမ်းရှိ အခန်းတစ်ခန်း၌ နေသည် ။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ ၏ ထုံးစံအတိုင်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နှင့် ကတ်သီးကတ်သတ် နေကြရသော အခန်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဒင်နီသည် ရံဖန်ရံခါ သဘောကျင်းသို့ သွား၍ အလုပ်လုပ်သော်လည်း လူက ကျန်းမာရေးသိပ် မကောင်း။ သဘောကတော့ ကောင်းသည် ။

စကားပြောလျှင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ်သည် ။
စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော်လည်း အချိန်နှင့် ငွေကို အိမ်နားရှိ
ရှင်မရောဘား၌ သာ ဖြုန်းလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့်
အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး၏ တာဝန်သည် ရှိစေပေါ်၌ ပိလာသည် ။
ရို့စံအနေဖြင့် အခန်းနှစ်ခန်း သန့်ရှင်းရေး တာဝန်ယူရသည် ။
အချိန်ရှိသမျှ ဟိုသွားဒီသွား လုပ်နေသော ဖခင်ကိုလည်း
ထိန်းသိမ်းရသည် ။ သူ့ဖခင်ရလာသည့် ငွေများ ထဲမှ အကြွင်းအကျန်ကို
မရရအောင် တောင်းရသည် ။ ရလာသည့် ငွေကြေး
မဖြစ်စလောက်လေးနှင့် ကလေးများအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည် ။
ပြီးတော့ ကလေးအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းရသည် ။

ရို့စံအနေဖြင့် ကလေးအားလုံးကို ချစ်သော်လည်း
သံ ယော ဇ ဉ် အ ကြီး ဆုံး မှာ အငယ်ဆုံးကလေး မစ်ချယ် ဖြစ်၏။
နေသာသောနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းများ တွင် မစ်ချယ်ကို မနိုင်တနိုင်ပိုး၍
ဖီးနစ်ပန်းခြံဘေးရှိ ဈေးသွားဈေးလာများ ဖြင့် ပြည့်နေသော
ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်သွားနေသည့် ရို့စံအား ကျွန်တော်တို့
မကြာခဏ တွေ့ရသည် ။ ကလေးကို ချီပိုးပြီး အသားငါးသည် ။
ပေါင်မုန့်သည် များ ထံမှ ဈေးဆစ်၍ ။ အကြွေးခံ၍ ဈေးဝယ်နေသော
ရို့စံ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်တို့ အံ့မသြ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။
ရို့စံအနေဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို မမြင်သည် မဟုတ်။
မြင်တွေ့နေသည် ။ သို့တစေလည်း ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှ ကလေးများ
၏ အသိသည် သူ့တွင် ရှိနေပြီး ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ခက်ခဲသော
လျှို့ဝှက်ချက်များကို နားလည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ရှက်စိတ်၊
ကြောက်စိတ်ဟူ၍ မရှိတော့။ ထိုအသိနှင့်
အသက်ငယ်ရွယ်နုနယ်သောသူတို့ ၏ ရိုးသားဖြူစင်မှု

ပေါင်းစပ်မိသောအခါ ၁၀၀၀၀၀ ကို ကြံကြံခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ်သည် သန္ဓေတည်လာခဲ့သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အသက်အရွယ်ကြီးသူများ ၏ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုကို ဖော်ပြနေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အမြင်ကို ပြောရလျှင် ထိုမျက်လုံးအစုံသည် တိုင်းတာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် နက်ရှိုင်းသောမေတ္တာဓာတ်ကိုလည်း ဖော်ပြနေကြပါသည်။ ။

ဤကလေးမလေးအပေါ်၌ ကျွန်တော်တို့ ထားရှိနေသော သာမန်စိတ်ဝင်စားမှုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ လေးနက်လာသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် သူ့အတွက် တစ်ခုခုလေးတော့ လုပ်ပေးမှ သင့်မည်ဟု ယူဆလာကြသည်။ ။ ယင်းအချိန်တွင် ရှိ၏ မွေးနေ့ နီးကပ်လာသည် ကို အမှတ်မထင် သိလာကြရသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် အိုကွန်နဲလ်လမ်း အဝတ်အထည်ဆိုင်မှ တစ်ဆင့် ရှိထံသို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပို့ပေးခဲ့ကြပါသည်။ ။ နွေးထွေးလှပသော ဂါဝန်၊ ဖိနပ်သစ်၊ ခြေအိတ်သစ်စသည် တို့ ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ရှိ၏ ရုပ်လွှာကို စိတ်အာရုံတွင် မြင်ရထင်ရသည် မှာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ က ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ သူနှင့် မဆုံမိအောင် ရှောင်နေကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားသည့် အခါ အဝတ်အစားသစ်များ ဖြင့် ရှိ၏တစ်ယောက် ခံညားလှပနေပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ချင်း ပြောမိကြသည်။ ။ တနင်္လာနေ့ သူနှင့် ဆုံမိသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ လူစု အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ။ ရှိ၏သည် ခါတိုင်းဝတ်နေကျ ဂါဝန် အစုံအပြင်နှင့် ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ကလေးအား ခြုံစောင်စုတ်ကလေးဖြင့် ချီ၍ ပိုးထားသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ရှိစိ၊ နင့်အဝတ်အစားသစ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ” ဟု ဒီဖားက မေးသည်။ ။

သူသည် ချက်ခြင်းအဖြေမပေး၊ အချိန်အတည်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ။
ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အား မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ။

“ပေါင်ထားတယ်၊ အိမ်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ မစ်ချယ်က နို့သောက်ရမှ ဖြစ်တာ”

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ။ ရှိစိသည် သူ့မောင်ကလေးအတွက် သူပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စွန့်လွှတ်နေရပါလား။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က သူ့အား ကူညီနိုင်မည်ဆိုပါမူ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် သူ့နောက်ထပ် ရင်ဆိုင်ရဖို့ မရှိ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် လော့ဂ်ဟန်းလမ်း သင်းအုပ်ဘုန်းကြီး ဖာသာဝဲလ်ရှ်ထံသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်က ရှိစိအကြောင်း ပြောပြသည်။ ။ ရှိစိအား တတ်အားသရွေ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ ပြောပြသည့် အခါ သူသည် အတန်ကြာမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်သည်။ ။

“တို့ အနေနဲ့ သူ့ကို တောင်ပိုင်းခဏ ပို့ထားပေးနိုင်ရင်တော့ရတယ်၊ ဂဲလ်ဝေးဘက်ကို ပို့ဖို့ ပါ။ ဟိုမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေထဲက အဲ ... ကာရော့စ်တို့ ရှိတယ်၊ လူကောင်းတွေပါ၊ သူသွားချင်အောင် မင်းက နားချဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်” သူသည် ကျွန်တော့်အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ။ “ကလေးမလေးဟာ ငယ်သေးပေမယ့် တကယ်မိခင်စိတ်ရှိတဲ့ မအေတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ဘဝရဲ့ အားဟာ အဲဒါပဲ”

ဟိုဘက်သည် ဘက် စာများ အပြန်အလှန် ရေးခဲ့ကြပြီ။ သည့် နောက်တစ်ပတ်ခန့်တွင် ကျွန်တော် လော့ဂ်ဟန်းလမ်းသို့ ရောက်သွားသည် ။ ကလေးများ သည် ရှိစံအားဝိုင်းရံကာ စားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသည် ။ ရှိစံသည် ပေါင်မုန့်လေး တစ်လုံးကို တစ်ချပ်ချင်းစီ ခွဲလှီးနေသည် ။

“ဟေ့ ... ရှိစံ၊ မင်းခရီးသွားရတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော်က စကားစသည် ။

သူက ကျွန်တော့်အား နားမလည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး နဖူးပေါ်ကျသည့် ဆံစများကို လက်နှင့် သပ်၍ တင်လိုက်သည် ။

“မင်း ... ဂဲလ်ဝေးကို သွားရမှာ ” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည် ။

“၁၄ ရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်၊ ယာတောတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဟိုမှာ လဲ ကြက်တွေ အစာကျွေးဖို့ ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ ယာတောတွေထဲမှာ ပြေးလွှားပြီး ကစားလို့ ရတယ်။ နွားနို့တွေ အလျှံပယ်သောက်ရမယ်”

တဒင်္ဂီမျှ သူ့မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းလာသည် ။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ကွယ်ပျောက်သွားသည် ။ သူသည် ခေါင်းခါလျက်ရှိပါသည် ။

“ဟင့်အင်း ... သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကလေးတွေနဲ့ အဖေ့ကို ကြည့်ရဦးမယ်”

“ မဟုတ်ဘူး ရှိစံ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ။ စစ္စတာတွေက မင်းအဖေနဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးထားလိမ့်မယ်၊ မင်းလုပ်မှ

ဖြစ်မှာ ၊ မလုပ်ရင် မင်းနေမကောင်းဖြစ်ပြီး လဲသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူး” ဟု သူက ပြောသည် ။ “ကျွန်မ မောင်လေးမစ်ချယ်ကို ခွဲမသွားနိုင်ဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းသူ့ကို ခေါ်သွားနိုင်တာပဲ”

သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည် ။ နောက်တစ်နေ့သူ့ကို ဘူတာလိုက်ပို့ပြီး ရထားပေါ်တင်ပေးသည့် အခါ သူ့မျက်လုံးများ သည် ပို၍ ပင် အရောင်တွေ တောက်လာကြပါသည် ။ ရထားထွက်သည့် အခါ သူသည် သူ့မောင်လေးအား သူ၏ အရိုးငေါထွက်နေသည့် ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တင်ကာ နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး ပြောသည် ။

“နွားမတွေ၊ မစ်ချယ်”

သူတို့ မောင်နှမနှင့် ပတ်သက်၍ ကာရော့စ်တို့ ထံမှ ရောက်လာသည့် သတင်းများ သည် သတင်းကောင်းများ ဖြစ်ပါသည် ။ ယာလုပ်ငန်းတွင် အလုပ်ဝင် လုပ်နေသော ရှိတ်တစ်ယောက် ဝလာသည် ဟု လည်း သိရသည် ။ သတ်ပုံမမှန်မကန်ဖြင့် ရေးထားသော ပို့စကတ်ပေါ်မှ ရှိတ်၏ မညီမညာ မလှမပ လက်ရေးသည် သူယခင်က မရရှိခဲ့ဖူးသော ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ရရှိနေကြောင်း ဖော်ပြနေသည် ။ စာအဆုံးတွင် သူ့မောင်ကလေး မစ်ချယ်မှာ လည်း တောင်ပိုင်းဒေသနှင့် အလွန်တည့်သည် ဟု လည်း ရေးထားသည် ။

သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ ကုန်သွားသည် ။ သီတင်းပတ်ကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် သတင်းထူးတစ်ခု ရောက်လာသည် ။ ကာရော့စ်လင်မယားက မစ်ချယ်အား မွေးစားလိုသည် တဲ့ ။ ကာရော့စ်လင်မယားသည်

အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း အရွယ်များ ဖြစ်သည် ။
ချမ်းသာကြသော်လည်း သားသမီး မရှိ။ သူတို့ သည် မစ်ချယ်အပေါ်
သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီ။ သူတို့ အနေဖြင့် မစ်ချယ်အား ဘာမှ
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမည်ဟု ဆိုသည် ။

ဒင်နီအဖို့ တော့ ကြားရသည့် သတင်းသည် အံ့မခန်းရှိလှသည် ။
အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟု လည်း သူ နားလည်လက်ခံသည် ။
သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ သူ့သမီးရီစ်ကို
ထည့်သွင်းစဉ်းစားရဦးမည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ အတွက် ရီစ်အား
လုံးဝလွှဲလိုက်သည် ။ ရီစ် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သည် ကို ကျွန်တော်တို့
မသိရပါ။ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ အတွက် သူမည်မျှလောက်အထိ
ခံစားနေရသည် ကိုလည်း မသိပါ။ နောက်ဆုံးတွင်
သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာပါသည် ။

သူ့အဖေနှင့် ကလေးများအား ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသော်လည်း
တစ်လမ်းလုံး ရထားပေါ်တွင် ငြိမ်တိတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်လာသည် ဟု
သိရသည် ။

“သူ့အကျိုးအတွက်ပဲ” ဟု ရီစ် က ပြောသည် ။ “သူ
ကောင်းစားမယ့်ကိစ္စမှာ ကျွန်မကလမ်းပိတ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

လော့ဂ်ဟန်းလမ်းတွင် ပြန်နေရသော ရီစ်သည်
တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် မူလတာဝန်များကို ယူသည် ။
ယခင်ကထက်ပို၍ တာဝန်သိကာ အလုပ်ကို ဇောက်ချ၍ လုပ်သည် ။
ရီစ်၏ တိုက်တွန်းမှုများကြောင့် ဖခင်ဒင်နီသည်
အနေအထိုင်မှန်လာသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်လာခြင်းသည်
မည်မျှအထိ တည်တံ့ခိုင်မြဲမည်ကိုတော့ အာမခံချက်မရှိ။ သို့သော်လည်း

ယခင်ကလို မမူးမရူးတော့ခြင်း၊ အလုပ်မှန်မှန်လုပ်ခြင်း စသည် တို့
ကြောင့် ရှိစ်တို့ အိမ်ထောင်စု ချောင်လည်လာသည် ။ သူတို့ နေထိုင်ရာ
မြေတိုက်ခန်းသည် ယခင်ကထက်ပို၍ အိမ်နှင့် တူလာသည် ။
စနေနေ့များ တွင် ကြောင်အိမ်ပေါ်၌ တင်ထားသည့်
လက်ဖက်ခြောက်ဘူးခွံကလေးထဲသို့ သျှိုလင်ပြားကလေး
အနည်းငယ်ထည့်၍ စုထားနိုင်သော အခြေအနေသို့ပင်
ရောက်လာခဲ့သည် ။

မစ်ချယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းသာစရာ သတင်းများကိုသာ
ကြားကြရ၏။ မစ်ချယ်၏ မွေးစားမိဘများ သည် မစ်ချယ်ပျော်အောင်
အထူးတလည် အားမထုတ်ရ။ အခုဆိုလျှင် သူတို့ သည် မစ်ချယ်အား
သူတို့ ၏ ရင်သွေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူတို့
သားကလေးဟု ပင် ပြောနေကြပြီ။ ထို့နောက် တစ်နေ့သောနံနက်တွင်
စာတစ်စောင်ရောက်လာသည် ။ မစ်ချယ်သည် နမိုးနီးယားခေါ်
အဆုတ်ရောင်ရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည် ဟု ရေးသားထားသည်
။ ရှိစ်သည် နှုတ်ခမ်းများကိုက်ကာ စာကို ငေးကြည့်နေသည် ။
ထို့နောက် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ စုဘူးကိုယူ၍ ငွေစများကို
ရေတွက်ကြည့်သည် ။

“မောင်လေးဆီ ငါသွားမယ်”

အားလုံးက ဝိုင်းတားကြသော်လည်း မရ။ သူ့မောင်ကလေး
ဤမျှလောက်အထိ အပြင်းအထန် နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်တွင်
သူအနား၌ ရှိပါက အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုနိုင်မည်
ဖြစ်၏။ ဒါကို သူတို့ တစ်တွေ မသိကြဘူးလား။ သူ့မောင်လေး
အိပ်မပျော်လျှင် နဖူးကို အသာအယာပွတ်၍ သိပ်ပါက

ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားမည် ဖြစ်၏။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချကာ ခရီးသွားရန် စီစဉ်သည် ။ ကလေးများအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက်ထံအပ်သည် ။ ထို့နောက် ဓာတ်ရထားစီး၍ ဘူတာသို့ သွားသည် ။

ထိုညတွင် ရှိစ်သည် ကာရော့စ်ယာတောရှိ သူမောင်လေးအတွက် သူနာပြုဆရာမ တာဝန်ကိုယူသည် ။ နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သွားသည် ကို ဖာသာဝဲလ်ရှ်ထံမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ သိရပါသည် ။

မစ်ချယ်ခံစားနေရသော နမိုးနီးယားမှာ ပြင်းထန်သည် ။ အထူးသဖြင့် ချောင်းဆိုးပုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ ရှိစ်သည် သူ့တွင် ကျရောက်လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ မစ်ချယ်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ အတက်ကျသည့် အချိန်ထိ မနားမနေပြုစုသည် ။ နေ့ရောညပါ တစ်မှေးမှ မအိပ်။

နောက်ဆုံးတွင် မစ်ချယ်၏ အခြေအနေသည် စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဆင့်ကို ကျော်လာသည် ။ မစ်ချယ် သက်သာပြီဟု ဝိုင်းပြောကြသည် ။ သူသည် မစ်ချယ်၏ ဘေးမှ အသာအယာထလာသည် ။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူနားထင်များကို ဖိထားသည် ။

“အခုမှ ပဲ ကျွန်မ နားရတော့မယ်” ဟု ပြုံးကာရယ်ကာ ပြောသည် ။

“ခေါင်းကကိုက်လိုက်တာ အလွန်ပဲ”

မစ်ချယ်ထံမှ ရောဂါပိုးသည် ရှိစ်ထံ ကူးစက်သွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကျတော့ ရောဂါပိုးက အဆုတ်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့အဖြစ်က ပို၍ ဆိုးသည် ။ ညှို့မိုကျော့ကလံ

မင်နင်ဂျိုက်တစ် Pneumococcal meningitis ခေါ် ဦးနှောက်နှင့်
ကျောရိုးရှိ အာရုံကြောများ ယောင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပို၍
ဆိုးဝါးပြင်းထန်သည် ။ စ၍ ဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက သတိမရတော့။
သူကွယ်လွန်သည့် အခါ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည် ။

* * *

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့် အခါ ကျွန်တော်သည့် ရို့စ်၏
မြေပုံဆီသို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့ပါသည် ။ သုသာန်မြေသည်
မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အထီးကျန်နိုင်လှသော
ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်သည် ။ ဂဲလ်ဝေးပင်လယ်အော်ဘက်မှ
အနောက်လေသည် ဖြည်းဖြည်းသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။
အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကော့တိတ်ချ်တိုက်အိမ်ကလေးများ
ဆီမှ လေနှင့် လိုက်ပါလာနေကြသော မြက်ခြောက်မီးခိုးငွေ့များ ၏
အနံ့သည် သုသာန်မြေပေါ်တွင် တသင်းသင်းပျံ့လျက်ရှိပါသည် ။
အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၏ အသက်ဟု ဆိုရမည့် အနံ့ဖြစ်ပါ၏။ ရို့စ်၏
မြေပုံသည် သေးသေး၊ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည် ။
စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသော်လည်း မြက်ပင်များ အောက်တွင်
ပုန်းအောင်းနေသည့် နှယ်ရှိသည် ။ မြေပုံထက်တွင်
နှင်းဆီရိုင်းပင်လေးတစ်ပင် ပေါက်နေသည် ။ ထွက်နေသည့် ကိုင်းမှာ
တစ်ကိုင်းတည်း။ ရုတ်တရက် တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ၏ နောက်ကွယ်မှ
နေသည် ဘွားခနဲထွက်လာသည် ။ သူ့ရောင်ခြည်များ သည်
တစ်ပွင့်တည်းသော နှင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူနှင့် ရို့စ်နာမည် ရေးထိုးထားသော

ကမ္ဘည်းကျောက်တိုင်ဖြူဖြူလေးပေါ်သို့ ဖြာ၍ ကျ လာလေသည် ။

* * *

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ မင်းတစ်သက်မှာ ဒီလောက်
ရယ်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမျိုး မြင်ဖူးခဲ့သလား”

တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်၊ ကြော့ကြော့မော့မော့
ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် ပထမတန်းခရီးသည် အမျိုးသမီးကြီးက
အထက်စီးလေသံကြီးဖြင့် သူ့အနီးမှ လူငယ်အား လှမ်း၍
ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်သည်။ ။ လစ်ဗာပူးဆိပ်ကမ်းမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
ကာလကတ္တားမြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် ရာဝါလ်ပင်ဒါ
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး၏ အထက်တန်းခရီးသည် များ
ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် လူငယ်သည်
ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ရပ်နေကြသည်။ ။ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော
လူငယ်၏ ဟန်ပန်အမူအရာသည် လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်ပုံစံမျိုး
ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ သည် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်နေသည့်
ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။ အလွန်ရုပ်ဆိုးသည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသား
ကုလားသင်္ဘောသားတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ။ လူပုံက ဂင်တိုတို၊ ပုကွကွ၊
ခြေထောက်များက တိုတို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့်
အချိုးအစားမမျှအောင် ကြီးမားသော ဦးခေါင်း၊ နားရွက်မှ နားထင်အထိ
ကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု၊ ကျွန်တော်

သိထားရသလောက်ဆိုလျှင် ဤတိုင်းရင်းသားသည် သဘော၏ ဆလင်၊ သို့မဟုတ် ရိက္ခာထိန်း ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ သူသည် ကုလားသဘောသားများ ကုန်ပစ္စည်းတင်နေသည် ကို ရပ်၍ ကြည့်ကာ စီမံ ခန့်ခွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာက လူနဲ့ မတူဘူး” လူငယ်က သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်နှင့် လိမ်ဆွဲပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍ ကြည့်နေရာမှ အမျိုးသမီးကြီးအား ပြန်ပြောသည် ။ “ဒီသတ္တဝါက မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ ပိုပြီးတူတယ်၊ သူ့ကိုမြင်တော့မှ ပဲ ကျွန်တော်တို့ အချစ်တော်ကြီး ဒါဝင်ရဲ့ အယူအဆ မမှားဘူးဆိုတာ သိရတယ်”

အောက်ထပ်ရှိအခန်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်သုံးပတ်က ဆေးပညာဘွဲ့ကို ရခဲ့သော ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်ပြောပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် ဝမ်းသာခြင်းမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း အပြည့်ဖြင့် တက္ကသိုလ် ကြော်ငြာသင်ပုန်းဆီသို့ သွား၍ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ကြည့်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် စုဆောင်းထားသမျှ ငွေလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်တော့။ မီးစာကုန် ဆီခန်းအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းအခြေအနေမျိုးနှင့် စာမေးပွဲကျခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် စာမေးပွဲထပ်ဖြေနိုင်ဖို့ အလားအလာလုံးဝမရှိ။

ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိနေသော ကျွန်တော်သည် ရေဆွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်း၌ ပတ်ကာ တစ်ညပြီးတစ်ည အရုဏ်တက်ချိန်အထိ မနားမနေ စာကျက်ခဲ့ရသည် ။

ဤမျှလောက် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်း ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ရုံမျှမက စာစစ်ဘုတ်အဖွဲ့က ဂုဏ်ထူးပင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မရှက်ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတွက် မျက်ရည်ပင် ကျမိခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ဘေး၌ ကပ်၍ ရပ်နေသော ချစ်စွဲဟိုးထရပ်လည်း စာမေးပွဲ အောင်မြင်သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။ ။

“ဒီမနက် မျက်ရည်ထွက်ဂလင်း (Lachrymal gland) နည်းနည်း လှုပ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အက်ထရိုပင်း (atropine) ဆေးစားဖို့ ပဲ ညွှန်ရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘီယာတစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ဖို့ ပဲ အကြံပေးရမလား”

သူ့အဖို့ ကတော့ ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်သည်။ ။ သူ့အဖေသည် ဝင်တန်မြို့ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ရုံမျှမက လပ်ဖ်လန်သံမဏိစက်ရုံကို ပိုင်ဆိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ပြီးနောက်တွင် လည်း ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော့်ဌာနမှူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပါမောက္ခစတော့မင်း၏ ကူညီမှုဖြင့် အက်စ်အက်စ်ရာဝါလ် ပင်ဒါ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော၌ ယာယီသင်္ဘောဆရာဝန်အလုပ်ကိုရခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲ စစ်စဉ်ကတည်းက ငွေကြေးအဆမတန်ချို့တဲ့ နေသည် ကိုသိနေသော စတော့မင်းက အိန္ဒိယသို့ တစ်ခေါက်လိုက်သွားပြီး ပြန်လာလျှင် ကျွန်တော့်အခြေအနေ ပြန်၍ တက်လာလိမ့်မည်ဟု အဆုံးအဖြတ် ပြုခဲ့ပါသည်။ ။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာပြီး တည်ငြိမ်သောအချိန်တွင်

ရေလမ်းခရီးအစပြုသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည်
ပင်လယ်ရေတိမ်ဖြစ်သော ဘားကေးပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်သန်းလာ
ခဲ့သည် ။ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွနေသော်လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိ။
မကြာခင်မှာ ပင် သင်္ဘောသည် ဂျီဘရော်တာရေလက်ကြားကိုဖြတ်ကာ
မြေထဲပင်လယ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါသည် ။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသင်္ဘောသည် ခိုင်ခံ့သော သင်္ဘောဖြစ်သည် ။
ဦး စီး အ ရာ ရှိ များ မှာ လူဖြူများ ဖြစ်၍ သင်္ဘောသားများမှာ
အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သည် ။ ရာဝါလ်ပင်ဒါသည်
စစ်အတွင်းကလည်း ပြောင်မြောက်စွာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။
ကျောက်မီးသွေးထိုးရသော သင်္ဘောဖြစ်၍
ပြန်လည်အစားထိုးပြုပြင်ခြင်း လုပ်မထားသဖြင့် သွားလာရာ၌
အတော်ကြီးလေးလံနွေးကွေးသည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
လူငယ်ဆရာဝန်ပေါက်စတစ်ယောက်အဖို့ မည်မျှပင်နွေးနွေး
အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ အေးမြနူးညံ့သော
လေပြည်လေညင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်။
စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော အထူးအဆန်းများ နှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့်
အတွက် စိတ်လက်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိသည် ။
ရေမြုပ်ရေလှိုင်းများ ၊ ပတ်လည်ဝန်းရံနေသည့် ကျွန်းများ ၊
အဆန်းတကြယ်ရှိလွန်းလှသော အာဖရိကတိုက်ကမ်းခြေ၊
အလှမ်းဝေးဝေးမှ ထုံးဖြူသုတ် တံတိုင်းများ ကာရံထားသည့် ရွာများ ၊
ရေပေါ်သို့ ခုန်ပျံမြူးထူး၍ တက်လာနေကြသော လင်းပိုင်များ ၊
ဤအရာအားလုံးသည် သူ့စိတ်ကို ကြည်လင်ချမ်းမြေ့အောင်
ဖန်တီးပေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သင်္ဘောတစ်စီးလုံး ဦးပိုင်းမှ ပဲ့ပိုင်းအထိ ခရီးသည် များ ဖြင့်

ပြည့်ကျပ်နေသည် ။ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့် လေးနှစ်မျှကာလအတွင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းသည် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြန်လည်တည်ရှိလာသည့် အခါတွင် မူ လူတိုင်းသည် ခရီးသွားလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလာကြသည် ။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် သာမန် အပျော်ခရီး၊ အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာကြသူများ လည်း ပါသည် ။ လပေါင်းများစွာ နှစ်နှင့် ချီ၍ အိမ်၌ ထိုင်နေကြရသော စီးပွားရေးသမား လုပ်ငန်းရှင်များ လည်း ပါဝင်သည် ။ အထူးသဖြင့် ကာလကတ္တားနှင့် ဘုံဘောသို့သွားကြမည့် ဝါဂွမ်းနှင့် ဂုန်လျော် ကုန်သည် ကြီးများ ၊ သီဟိုသို့သွားမည့် လက်ဖက်ခြောက်ခြံပိုင်ရှင်ကြီးများ နှင့် ကန်ပူရီသို့သွားမည့် စက်ပိုင်ရှင်ကြီးများ အများ အပြား ပါသည် ။ ခရီးသည် အုပ်စုထဲတွင် အင်္ဂလိပ်-အင်ဒီယန်းခေါ် အင်္ဂလိပ်ကုလားကပြား စစ်အရာရှိများ နှင့် သူတို့ ဇနီးသားသမီးများ လည်း ပါဝင်ကြသည် ။

သင်္ဘောစထွက်သည့် ပထမညမှာ ပင် သစ်လွင်တောက်ပသော ဝတ်စုံများ ဝတ်စားဆင်ယင် ထားကြသည့် ခရီးသည် လူမျိုးပေါင်းစုံ၏ ပျော်ရွှင်မြူးထူးပွဲကြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ အစပြုသည် ။ ကတုတ်ကျင်းများ ထဲမှ အပြန်အလှန် သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲများ ၊ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေကြသည့် လူသတ်ပွဲကြီးများ ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း၊ သောကပရိဒဝေမီးများ တောက်လောက်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းပျက်ပြားခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းစသော ခံစားမှုများ နှင့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသောနှစ်များ ရုတ်တရက် ကမ္ဘာကြီး ရူးသွားခဲ့သော အချိန်ကာလသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လူအားလုံးသည် လူသေကို အသက်ပြန်သွင်းထားသည် နှင့် တူလျက်ရှိ၏။

ထိုညအဖို့ အရူးအမူး စိတ်ရှိလက်ရှိ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပျော်ပါးကြသည် ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အားကစားပွဲများ ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၊ ကပွဲခုန်ပွဲများ ၊ ကော့တေးပါတီခေါ် အရက်ပွဲများ ၊ စိတ်ကူးရသလို လက်တန်းထလုပ်ကြသည့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၊ ဖင်ဒီဒရက်စ်ပါတီခေါ် စိတ်ကူးပေါက်သလို ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံများ နှင့် မြူးထူးကြသောပွဲများ စသည် ... စသည် ဖြင့် ပွဲပေါင်းစုံကျင်းပနေကြ ခြင်းဖြစ်သည် ။ ယင်းကဲ့သို့ ပျော်ပါးစားသောက်ပွဲမျိုးတွင် သင်္ဘောဆရာဝန်သည် မကြာခဏ အခေါ်ခံရတတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် အတိုင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်သွားနေမိပါသည် ။

ဤပွဲမျိုးတွင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ချဲ့ထွင်နိုင်သူများမှာ မစ္စဂျူပီစမစ်တို့ မောင်နှမလို လူတန်းစားများ ဖြစ်ပါသည် ။ မစ္စဂျူပီစမစ်မှာ သင်္ဘောထွက်မည့် နံနက်က ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိသူဖြစ်သည် ။ သူ၏ မောင် ရိုနယ်သည် ဘင်္ဂလားပြည် နယ်၌ တာဝန်ကျနေသော မြင်းတပ်ဗိုလ်ကလေး ဖြစ်သည် ။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသဖြင့် သူတို့ မောင်နှမသည် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ကျွန်တော့်စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်နေကြသည် ။ ရိုနယ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်၍ ဟန်အမူအရာမှာ ပေါင်းသင်းရခက်ခဲမည့် ပုံစံမျိုးရှိသည် ။

သူ့အစ်မကတော့ မျက်နှာကြီးသူကိုမှ ပေါင်းမည့် သင်းမည့် လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ စကားပြောလျှင် အထက်စီးလေသံနှင့် ဖြစ်သည် ။ ပြောပြန်တော့လည်း တစ်ဖက်သား စိတ်ဝင်စားမှုရှိမရှိ သတိမထားဘဲ

စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဂုဏ်သရေရှိ
မိတ်ဆွေများ အကြောင်း၊ သူ့အမျိုးသမီးအစေခံအကြောင်း၊ ပြီးတော့ ...
သူ့မြင်းများ နှင့် ခွေးများ အကြောင်း၊ သူ့အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း
ဖော်ပြနေသည့် အကြောင်းအရာဟူသမျှကို တစ်ဖက်သား စိတ်ပျက်
ငြီးငွေ့လာအောင် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပက်ရှဝါနှင့်
ဒါဂျီလင်မြို့များ သို့ ရောက်သွားလျှင် အထက်တန်းစားများက
သူ့အားမည်မျှလောက်အထိ ခင်မင်ကြလိမ့်မည်ဟူသော
ကြွားလုံးမျိုးလည်း သူ့စကားတွင် ပါသည်။ စကားတွေပြောပါများ
လာတော့ စကားထဲက ဇာတိပြလာသည်။ သူ့အိန္ဒိယရောက်လျှင်
အင်္ဂလိပ်အထက်တန်းစားများ နေသလိုနေမည်။ တိုင်းရင်းသား
လူမျိုးများ ထက် မြင့်မြတ်သည် ဟူသော အယူအဆကို သူသိပ်ပြီး
သဘောကျသည်။ မိမိတို့ လက်အောက်ခံ ကျွန်လူမျိုးများအား
ဖိနှိပ်ထားပါက တော်ရုံကျမည်စသော စကားများ လည်း ပါလာသည်။

ကျွန်တော့်အား သူပြောချင်တာ ပြောပြနေရင်းက ကျွန်တော်တို့
စားပွဲ၌ တာဝန်ကျသည့် စားပွဲထိုးပါရစီလူငယ်အား
ကြိမ်းလားမောင်းလား၊ ငေါက်လားငန်းလား လုပ်သည်။ စားပွဲထိုး
လူငယ်သည် သဘောကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ်
နွေးကွေးလေးလံသည်။ ဒါကိုပင် အပြစ်တစ်ခုလုပ်ကာ
ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း ပြုနေလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုရာ၌ လည်း
တိုးတိုးသာသာ ပြုခြင်းမဟုတ်။ ဘေးစားပွဲမှ လူများ
လှည့်ပြီးကြည့်အောင် လူကြားသူကြား လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူတို့လို လူစားတွေက နှိမ်ထားမှ တော်ရုံကျတာ၊
အစ်မပြောတာမှန်တယ် မဟုတ်လားရီနယ်”

“အာ ... ဟုတ်တာပေါ့” သူ့မောင်က အစ်မနှင့် သံယောင်လိုက်၍ ထောက်ခံသည်။ “အစ်မ ပြောတာ သိပ်ကို မှန်တယ်”

“ရှင် ... သူတို့ ကို လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေဆိုပြီး လွှတ်ထားကြည့်ပါလား၊ သူတို့ ခေါင်းထဲ ဘယ်လို စိတ်ကူးမျိုးတွေ ဝင်လာမယ်ထင်သလဲ”

“မှန်တယ်၊ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ အဲ ... အဲ ဟို မှတ်မိကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ စစ်ဗာရီတွေနဲ့ ပုန်ကန်မှုတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပစ်သတ်ခဲ့ရတာတွေလေ”

“သိပ်ကိုမှတ်မိတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီမယ်ရှင်၊ ကျွန်မလဲ အမြင်ကျယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေလို ဆင်းရဲသားတွေဟာ ဇွဲလဲမရှိ၊ ခံနိုင်ရည်လဲ မရှိ၊ သစ္စာကျတော့လဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီးဘင်တလေက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ...”

ကျွန်တော်တို့ ပို့ဆက်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည် ။ ခရီးသည် တိုင်း ကမ်းပေါ်တက်၍ လည်ပတ်ကြသည် ။ ပိုးသားဝတ်စုံများ ၊ တဘက်များ ၊ စီးကရက်များ ၊ ရေမွှေးများ နှင့် ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းများ ဝယ်လာကြသည် ။ အားလုံး ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည် ။ သင်္ဘောသည် ဒီလက်ဆက်စံရပ်တုကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြွေလိမ်မြွေကောက်ဖြစ်နေသော စူးအက်တူးမြောင်းအတွင်းသို့ဝင်သည် ။ သံစုံတီးဝိုင်းမှ တီးသံမှုတ်သံများ သည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည် ။ ခရီးသည် များ သည် ကဟယ်ခုန်ဟယ်နှင့် ပို၍ သောင်းကျန်းလာကြ၏။ တူးမြောင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သဲကန္တာရ၊

ခရီးသွားနေကြသည့် ကုလားအုတ်များ နှင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာကျက်စားလေ့ရှိကာ အာရပ်လူမျိုးတို့ ၏ စခန်းများ ၊ နေဝင်ချိန် ခရမ်းရောင်သမ်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ မြေပြင်ထက်သို့ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးများ ကျလျက်ရှိကြသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သည် ပင်လယ်နီကို ဖြတ်သည် ။ အေဒင်ကမ်းထက်ရှိ ကုန်းခေါင်ခေါင်မြေပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ အာရေဘီယန်ပင်လယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော ဆေးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေခိုက် ဆလင်ဟာဆန် ရောက်လာသည် ။ သူနှင့် အတူ ကုန်းပတ်အလုပ်သမားနှစ်ဦး ပါလာသည် ။ ကျွန်တော်က ဝင်ခွင့်မပြုမချင်း တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေသည် ။ ဝင်ခွင့်ရသောအခါ ဦးခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေဆလံပေးသည် ။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေသံကြောင့် သူသည် ကျွန်တော် ကြားနိုင်အောင် အော်၍ ပြောနေရသော်လည်း လေးစားမှု အပြည့်ပါသော အသံဖြစ်ပါသည် ။

“ဒေါက်တာ ဆပ်၊ ကျွန်တော့်လူနှစ်ယောက် ဖျားနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည် မှာ နေကောင်းပုံမပေါ်ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်နေကြောင်း ပြောကြသည် ။ ခေါင်းအလွန်ကိုက်ပြီး အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်ခဲနေသည် ဟု လည်း ပြောသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး ရောဂါကြီးတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဟု ထင်ကာ

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသည် ။ အင်္ကျီများ ချွတ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော် စတင်စစ်ဆေးနေချိန်တွင် သူတို့ ၏ ပြုံးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများ သည် ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေကြပါသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် အဖျားဝင်နေသည် မှာ သေချာသည် ။ အသားတွေ ခြောက်သွေ့ကာ ပူနေသည် ။ လျှာတွေ ကြမ်းထော်နေသည် ။ ဤလက္ခဏာများ သည် ဆိုးရွားသောအခြေအနေကို ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ အဆုတ်နှင့် တော့ ဆက်စပ်ပုံမရ။ လည်ချောင်း ခြောက်သွေ့ပူလောင်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် လည်း ချွတ်ယွင်းချက်မတွေ့၊ ငှက်ဖျားများ ဖြစ်နေသလားဟု ကျွန်တော် တွေးသည် ။

ထို့နောက် သူတို့ လက်များကိုဆွဲ၍ သွေးစမ်းကြည့်သည် ။ ကျွန်တော်၏ နူးညံ့သော လက်ချောင်းများ သည် နှစ်ဦးစလုံး၏ အရေပြားပေါ်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အဖုကလေးများကို စမ်းမိသည် ။ ကျွန်တော် အလန့်တကြားဖြစ်သွားပါသည် ။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် လူနာနှစ်ဦး၏ တံကောက်ကွေးများ နှင့် ချိုင်းများ အောက် အသေအချာ ကြည့်သည် ။ ပေါက်ကွဲနေကြသည့် အရေကြည်ဖုကလေးများ တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ပေါက်စတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ အသက်လည်း ငယ်၍ အတွေ့အကြုံကလည်း မရင့်ကျက်သေး။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားမှုများကို ထိန်းချုပ်ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဆလင်အနေဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူပါရော၍ မျက်နှာပျက်နေသည် ။ ကျွန်တော် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ သူ့မျက်လုံးများက သူ့လူများ ၏ ရောဂါအခြေအနေဆိုးဝါးသည် ဟု သိနေကြောင်း

ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည် ။ ကျွန်တော်က သူ့အားဆေးခန်းထဲမှ စောင့်နေရန် မှာ သည့် အခါတွင် လည်း ပါးစပ်မှ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ စိုးရိမ်သောကမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်တော် ဆေးခန်းထဲမှ ကသောကမျော ထွက်လာခဲ့သည် ။ က ပွ တိ န် ဟ င်း ဘဲ လ် မှာ သူ့အခန်းထဲ၌ မရှိ။ အောက်ထပ်ရှိ ရေကြောင်းပြ မြေပုံခန်းထဲ ရောက်နေသည် ။ ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ ဝင်သွားသည့် အခါ သူက ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည် ။

“ကပ္ပတိန် ခင်ဗျာ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျောက်ရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကုန်းပတ်သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် ကျောက်ပေါက်နေပါတယ်”

ကပ္ပတိန်၏ နှုတ်ခမ်းများ သည် တင်းကျပ်စွာစေ့သွားသည် ။ သူသည် အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်အထိ လူပုံက တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ကြံ့ခိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။ ဆံပင်ညှပ်ထားပုံက ခပ်တိုတို၊ မျက်ခုံးမွေးများကထူထူ၊ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသည် ဟု နာမည်ကြီးသည် ။ သို့သော်လည်း မတရားသဖြင့်မဟုတ်။ ဟိုဘက်သည် ဘက် နှစ်ဖက်မျှ၍ စဉ်းစားတတ်သော အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

“ကျောက်ပေါက်နေတယ်” သူသည် တစ်ခွန်းမျှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး၊ “ခင်ဗျားဟာ သေချာရဲ့ လား” ဟု မေးသည် ။

“သေချာပါတယ်ခင်ဗျာ” ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည် ။ “ကျွန်တော်တို့ မှာ ကျောက်ဆေးလဲ ပါမလာဘူးခင်ဗျ”

“ခရီးသည် တစ်သောင်းငါးထောင်အတွက် ကျုပ်တို့ က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးအလုံအလောက် သယ်လာလို့ ရမှာ လဲဗျ၊

မရှုံးစမ်းပါနဲ့ ”

သူသည် ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည် ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။

“ဒီမယ် ဒေါက်တာ” သူသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ လျှောက်လာသည် ။ “အခုနက ကျုပ် ဒေါသအလျောက် ပြောလိုက်မိတဲ့ စကားကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်စိတ်ရှုပ်ပြီး အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ကဲ ... အခု ကျုပ်ပြောမယ်။ နားထောင်ပါ။ ဒေါက်တာဟာ သဘောတစ်စင်းလုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် တာဝန်ရှိတဲ့ လူပါ။ ဒီကိစ္စက ဒေါက်တာရဲ့ တာဝန်ပါ။ ကျုပ်သဘောပေါ်မှာ တင်လာတဲ့ လူက မတန်တဆဖြစ်နေတယ်။ ဝန်ထမ်းအင်အားက သိပ်နည်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ ဆလင်ကို ပေးထားမယ်။ သူက သူ့လူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကျုပ် လူ တွေ ထဲ မှာ ဆလင်ဟာ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီရောဂါကို မပြန့်ပွားအောင် တာဝန်ယူပြီးလုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို ခရီးသည် တွေမသိအောင် ထိန်းပါ။ သိသွားလို့ ကတော့ ခရီးသည် တွေလန့်ဖျပ်ပြီး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာနေပါတယ်”

ကျွန်တော် မြေပုံခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ တာဝန်ကျေအောင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သဘောထွက် လာပြီဆိုကတည်းက အေးအေးသာသာ နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရမိသည် ။ တစ်လမ်းလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ ပိုင်ရိုလိုတီ၏ စာအုပ်ကို ဖတ်လာခဲ့သည် ။ နဝင်ချိန် တိမ်တွေတောက်နေသည့် အလှတွင်

တွေဝေငေးမောကာ စာရေးချင်စိတ်ဖြင့် စာရေးဆရာဘဝကို
စိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းခဲ့သည် ။ ကြီးကြီးမားမား
ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ရသည့် လူနာဟူ၍ တစ်ယောက်မျှသာရှိခဲ့၏။
အာရေဘီယန်ပင်လယ်ပြင်၏ အလယ်သို့ ရောက်ခါမှ ပင်
အခုလိုကြီးမားသည့် ရောဂါမျိုးနှင့် ကြုံရသည် ။ သင်္ဘောပေါ်တွင်
ခရီးသည် က တစ်သောင်းငါးထောင်။ ရောဂါက ကူးစက်လွယ်သည့်
ကျောက်ရောဂါ၊ ဆေးထိုးပေးစရာ ဆေးကလည်း မပါ။

ဆေးခန်းထဲပြန်ရောက်သွားသည့် အခါ
ကုလားသင်္ဘောသားတစ်ဦးမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။
ကျွန်တော်က လူနာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ဆလင်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည် ။

“မင်း သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည် ။

“သိပါတယ် ဆပ်၊ ဒါမျိုးဖြစ်တာ အရင်ကမြင်ဖူးပါတယ်”

“ငါတို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တခြားလူတွေနဲ့ ခွဲထားရလိမ့်မယ်၊
မရောအောင် အထူးသတိထားပြီး ကြည့်ဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆပ်၊ ကျွန်တော် ဆပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်”

သင်္ဘောပေါ်တွင် သီးခြားခွဲထားနိုင်သည့် လူနာခန်းဟူ၍ လုံးဝမရှိ၊
အခြားသော လူနေခန်းများကိုလည်း သုံး၍ မရ၊ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင်
ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားနေသော ခရီးသည် များကို ကြည့်ကာ
လူနာနှစ်ဦးအား ခွဲထားရေးကိစ္စအတွက် ကြံရာမရ ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆလင်အား လှမ်းကြည့်မိသည် ။
ဆလင်ဟာဆန်ကတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ပုံမရ၊
ကျွန်တော့်အား အေးအေးဆေးဆေးပင် ကြည့်နေသည် ။

“သဘောပဲ့ပိုင်းမှာ နေရာလေးတစ်ခု လုပ်ပြီးထားရင်ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာဆပ်၊ အေးလဲ အေးပါတယ်၊ လေကောင်းလေသန့်လဲ ရပါတယ်”

ဟာဆန်ရွေးသည့် ပဲ့ပိုင်းမှ နေရာကို အပြင်မှ မမြင်နိုင်၊ အင်ဂျင်ခန်းနှင့် ဓာတ်အားပေးစင်တို့ က ကွယ်ထားသည်။ ။ သူသည် ထိုနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ တစ်နာရီခန့်အတွင်းမှာ ပင် လေလုံမိုးလုံ တာလပတ်တဲကြီးတစ်လုံး ထိုးပြီးသွားသည်။ ။ မကြာမီမွေ့ရာနှင့် အိပ်ရာခင်းများ ရောက် လာပြီး လူနာနှစ်ယောက်ကို စနစ်တကျ နေရာချထားပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် ကျန်သဘောသားအားလုံးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြသည်။ ။ ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုက်နေသူတစ်ဦး ထပ်တွေ့သည်။ ။ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည့် အခါ အရည်ကြည်ဖုကလေးများ တွေ့ရသည်။ ။ ထိုသဘောသားကိုလည်း လူနာနှစ်ယောက်ရှိရာတွဲ သို့ ပို့ထားလိုက်ပါသည်။ ။

“အဲ ... အခု အချိန်ကစပြီး ဒီလူနာတွေကို ကြည့်ဖို့ ငါ့ကိုဘယ်သူ ကူညီမလဲ”

ဟာဆန်က အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။ ။

“ဘာပြုလို့ လဲ ဆပ်၊ ကျွန်တော်လဲ ကူညီမှာ ပေါ့”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်းသတိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီရောဂါက သိပ်ပြီးအကူးမြန်တယ်”

ဆလင်ဟာဆန် ပြုံးလိုက်သည် ဟု ထင်သည် ။ သို့သော်လည်း
သူ့မျက်နှာထားက တည်လွန်းတင်းလွန်းသဖြင့်
အတိအကျတော့မပြောနိုင်။

“ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာဆပ်”

ဟာဆန်နှင့် ကျွန်တော် လူနာများအား ပိုးသတ်ဆေးရည်ဖြင့်
ရေပတ်တိုက်ပေးသည် ။ ပိုးကို သတ်နိုင်သည့် ဆေးများ တိုက်သည် ။
ရောဂါမကူးစက်စေရန်အတွက် ပိုးသတ်ဆေးစိမ်ထားသည့်
အဝတ်များကို တဲ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ အလုံကာသည် ။ လူနာများ
အတွက် ရေနွေးကျိုရန်နှင့် အစားအစာများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနိုင်ရန်
မီးဖိုကလေးတစ်လုံးကို သီးခြားထားပေးလိုက်သည် ။ နောက်ဆုံးတွင်
ခရီးသည် များ နေ့လယ်စာ သွား၍ စားနေခိုက် အစောင့်များကို
ခဏမျှဖယ်ခိုင်းကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်တစ်ခုလုံးကို သင်္ဘောသားများ ၏
အိပ်ခန်းများ ပါမကျန် ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းလိုက်သည် ။ ဤအလုပ်များ
ပြီးသွားသည့် အခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် များစွာပေါ့ပါးသွားပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော် သင်္ဘောသားများကို ထပ်၍
စစ်ဆေးကြည့်သည် ။ ရောဂါဝင်နေသူ သုံးဦးထပ်တွေ့ရပြန်၏။ မနေ့က
ခွဲထားခဲ့သည့် လူနာသုံးဦး၏ အခြေအနေသည် ပို၍ ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။
ဦးခေါင်းမှ ဖြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ထွက်နေသော ကျောက်ဖုများ
သည် အရည်တရွဲရွဲ ဖြစ်နေသည် ။ ကျောက်ရောဂါ၏ အဆိုးဆုံးသော
အဆင့်ပေတည်း။

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သင်္ဘောသားများ ထဲမှ ဖျားသူလေးဦး
ထပ်ထွက်လာပြန်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ယာယီလူနာဆောင်တွင်
လူနာဆယ်ဦးမျှ ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှ

မည်မျှလောက်အထိ ခံနိုင်ရည်ရှိသည် ကို စမ်းသပ်သည့် ပွဲ
ဖြစ်လာနေပေပြီ။ ဆလင်ဟာဆန်ကတော့ အခုအချိန်အထိ
အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည် ။ စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ
တစိုးတစိမျှမမြင်ရ။ သူ၏ မည်းနက်နေသော အမာရွတ်ကြီးနှင့်
မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးများ သည်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ရှိနေသည် ။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ
အားတက်ရပါသည် ။ သူ့အနား၌ နေရခြင်းသည် စိတ်ပျက်ဖို့ အချိန်မရ၊
လူနာများကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရာ၌ ဟာဆန်သည်
ခွဲကောင်းလှချေသည် ။ လူနာများအား ရေတိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော်
စပ်ပေးထားသည့် ဆေးရည်ဖြင့် လူနာများ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို
အမြဲမပြတ် လိမ်းပေးရသည် ။ အစားအစာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည်
။ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသော လူနာအား
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ရသည့် အခါ ဘေးမှ
ဝင်ကူသည် ။ လုပ်စရာရှိသမျှကို သူ့လုံခြုံမှုအတွက် လုံးဝထည့်၍
စဉ်းစားခြင်း ပြုပုံမရ။

“မင်းအတွက်လဲ သတိထားဦး ဟာဆန်” ဟု ကျွန်တော်က
သတိပေးသည် ။

“သူတို့ အနား သိပ်မကပ်နဲ့ ”

ထိုအခါများ တွင် ဟာဆန်က သွားဖွီးပြတတ်သည် ။ သူ့သွားများမှာ
ကွမ်းအမြဲစားထားသဖြင့် နီကြောင်ကြောင်။ သူပြုံးပုံမှာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့မဟုတ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသဖြင့်
လျော့ရဲရဲ နိုင်လှပါသည် ။

“ဒေါက်တာ ဆပ်ကော ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိရရဲ့ လား”

“ထားတာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီအလုပ် ငါ့အလုပ်လေကွာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါက်တာဆပ်၊ ကျွန်တော်က သိပ်သန်တဲ့ ကောင်ပါ၊ ပြီးတော့ အခုလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်က ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ”

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ယာယီလူနာဆောင်ထဲ၌ အချိန်ကုန်သည် က များ လာသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးပေါ်အခေါ်ရောက်သည့် လူနာများအား သွား၍ ကြည့်ရှုကုသပေးရသည့် အလုပ်မှ တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်၊ ကျွန်တော့်အား အတွေ့အမြင်နည်းလာလျှင်လည်း ခရီးသည် များက သံသယဖြစ်မည်ကို စိတ်ပူရသေးသည် ။ ဤပြဿနာအတွက် ကပ္ပတိန်ပေးသည့် အကြံအတိုင်း လိုက်နာခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော်အအေးမိပြီး အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည် ဟု သတင်းလွှင့်ထားလိုက်သည် ။

ကျွန်တော် စားသောက်ခန်းထဲသွား၍ အစာမစားသည် မှာ လည်း ကြာပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအစာများကို လင်ပန်းထဲထည့်၍ အခန်းထဲသို့ပို့ပေးသည် ။ ညပိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ညစာကိုစားရသည် ။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ တီးသံမှုတ်သံများ နှင့် ကခုန်သံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရပါသည် ။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိထားမိကာ စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်ရပါ၏။ အပျော်ကျူးနေကြသည့် ခရီးသည် များကတော့ သူတို့ ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို သိကြမြင်ကြသည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဘာဘေဒီ အော်ရာဗီလီ၏

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။
ပြင်သစ်ဘုရင်တစ်ပါးသည် ပါရီမြို့ပေါ်၌
ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီးကျရောက်နေသဖြင့် နန်းတွင်းသူ၊
နန်းတွင်းသားများကိုပါခေါ်၍ ရောဂါနှင့် ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်းခဲ့သည် ။
ထို့နောက်သူရောက်နေသည့် အေဗီနွန်၌ မျက်နှာဖုံးစွပ်
ကပွဲကြီးတစ်ခုကျင်းပသည် ။ ပျော်မှုပါးမှု အမြင့်ဆုံး အချိန်သို့ ရောက်၍
ပရိတ်သတ်အားလုံး မျက်နှာဖုံးများ ချွတ်လိုက်သည့် အခါ သူတို့
အလယ်တွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရပ်နေသည် ကို တွေ့ကြရ၏။
လူစိမ်း၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်
ဝိန်ချုံးနေသည် ။ လူသားအားလုံးကို အကြီးအကျယ်
သေကြေပျက်စီးစေနိုင်သည့် ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီး၏
အမှတ်အသားကိုလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဖော်ပြထားသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်သည် တာဝန်ကိုသာ
အဓိကထားနေမိသဖြင့် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ပူပင်ကြောင့် ကြခြင်း
မဖြစ်မိ။ အခုလို လုပ်နေရသည့် အတွက် ရောဂါကူးလိမ့်မည်ဟု လည်း
စိတ်ကမတွေးမိ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်သည်
ကလေးဘဝကတည်းက အခုအချိန်ထိ ကျောက်ရောဂါကာကွယ်ဆေး
ထိုးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အခါ
ကျွန်တော်သည် သဘော၏ အရှိန်နှေးကွေးမှုအပေါ် အပြစ်မြင်ကာ
ကျိန်ဆဲမိပါသည် ။ စောစောပိုင်းတုန်းက သဘောနှေးလေ၊
သဘောကျလေ ဖြစ်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သဘောအပေါ်တွင်
အပြစ်မြင်လာသည် ။ သဘောကတော့ အရှိန်ကို အစွမ်းကုန်တင်၍
ခုတ်မောင်းနေသည် ။ သို့သော်လည်း အနီးဆုံးဆိပ်ကမ်းဖြစ်သည့်
ကိုလံဘိုမြို့ကို ရောက်ဖို့ ရှစ်ရက်တိတိမျှ လိုနေပါသေးသည် ။

ရောဂါအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ ကပ္ပတိန်ထံ သတင်းပို့ရသည် ။ သို့သော်ကမ္ဘာ ကျွန်တော့်ထက်ပင် ကြီးနေပါသည် ။ သို့သော်လည်း လုပ်သက်နှစ်များ ခြင်းနှင့် အတွေ့အကြုံရင်ကျက်ခြင်းတို့ ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ရှင်းပြသည့် အခါ သူသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ညိတ်တတ်သည် ။ စိတ်တိုနေသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေတတ်သည် ။ သူကြည့်နေပုံမှာ အလွန်ခရီးကွာဝေးလာခဲ့ပြီးဖြစ်သော လစ်ဗာပူးမြို့ရှိ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဘုတ်အဖွဲ့အား လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အားပေးစကားပြောကာ ပြန်ခိုင်းသည် ။

“ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါဘူး၊ အခုအတိုင်းပဲ ဆက် လုပ်သွားပါ”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အနေဖြင့် လုပ်လက်စ အ တိုင်း ဆက် ၍ လုပ်သွားနိုင်ပါမည်လော။ နောက်လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်းမှာ ပင် သင်္ဘောသားများ ထဲမှ ရောဂါသည် တစ်ဦး လူနာဆောင် ရွက်ထည်တဲအတွင်းသို့ ပို့ရပြန်သည် ။ အခုဆိုလျှင် လူနာပေါင်း ဆယ့်လေးယောက်တိတိ ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

စောစောပိုင်းက ရောက်လာခဲ့သော လူနာများ ထဲမှ တစ်ဦးမှာ သတိလစ်လျက်ရှိ၏။ အချိန်မရွေး သေလိမ့်မည်ဟု ပင် တွက်နေရသည် ။ ဤတာဝန်အောက်၌ ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် မအိပ်နိုင်ပါ။ နေ့ဘက်ဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံး လူနာဆောင်ထဲ၌ သာ အချိန်ကုန်ရ၏။ ညဘက်ကျတော့လည်း ကျွန်တော်သည် ပဲ့ပိုင်းမှ မခွာနိုင်၊

လူနာဆောင်တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာ၌ ရပ်ကာ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်သည် ။ ကြယ်ရောင်အောက် လူနာဆောင်အနီး၌
အမြဲတမ်းရှိနေသူမှာ ဟာဆန်။

ရပ်နေသော ဟာဆန်ကို မြင်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ
စိတ်အားတက်ရပါသည် ။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍
သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကျောပေးကာ မလှုပ်မရှက် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။
အသက်မရှိသော သစ်နက်သားရုပ်တုတစ်ခုနှင့် တူလှပါသည် ။
သူရပ်နေပုံသည် ငြိမ်လွန်းလှ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ပြု၍
စဉ်းစားတွေးတောနေသည့် နှယ်ရှိသည် ။ သူ့လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည့်
ငွေကရားလေးသည် သူ့အလုပ်တာဝန်၏ အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်၏။
ကတ္တီပါသားနှင့် တူလှသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ်
အပူပိုင်းဒေသလမ်းသည် ပုံမှန်ရွေ့လျားလျက်ရှိသည် ။ လရောင်သည်
ဟာဆန်၏ မည်းနက်သော မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိသည် ။
တဲအတွင်းမှ လူနာတစ်ယောက်ငြီးသံကြားလျှင် ကျောက်ရုပ်သဖွယ်
ငြိမ်သက်သော ဟာဆန်သည် လှုပ်ရှားလာသည် ။ ချက်ချင်းပင်
လူနာဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လိုအပ်သော အကူအညီများ ပေးသည် ။
ထို့နောက် မူလနေရာသို့ ပြန်လာကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်၍
ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေပြန်သည် ။ သင်္ဘောကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင်
ရှေ့သို့ တိုးသွားလျက်ရှိသည် ။

ဟာဆန်သည် စကားများများ ပြောတတ်သူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း
ညတာအလွန်ရှည်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသော ညများ တွင်
နှစ်ဦးတည်းနေကြရသည် ဖြစ်ရာ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုမိကြသည် ။
ထိုအခါ သူ့အကြောင်းကို အနည်းအပါး သိခွင့်ရလာခဲ့ပါသည် ။ သူသည်
ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်သား ဖြစ်၏။ အလွန်ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ပြီး တစ်နေရာမှ

တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာ ကျက်စားလေ့ရှိသော သူ့မိဘများ နှင့် အတူ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုအရပ်ဒေသသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့် အခါ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ အခြေစိုက်သူတို့ ၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဟာဆန်သည် လူငယ်ဘဝကတည်းက ပင်လယ်ခရီးသွားဘဝနှင့် အသက်မွေးလာခဲ့သည် ။ သူသည် သူ့ဘဝကို နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နီးနီးမျှ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ထက်၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့၏။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အနက် ဆယ့်ငါးနှစ်ကာလသည် ရာဝါလ်ပင်ဒါ သင်္ဘောပေါ်တွင် အခြေစိုက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ဤသင်္ဘောအိုကြီးအား သူနေအိမ်ဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ဟာဆန်သည် ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည် ။ ကမ်းပေါ်တွင် သူနေစရာ အရပ်ဒေသလည်း မရှိ၊ အိမ်လည်း မရှိ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး အတွင်းမှာ ပင်လျှင် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိ။ အိမ်ထောင်လည်း မပြု၊ သင်္ဘောရွက်တိုင်ထိပ်မှ မတော်တဆလိမ့်ကျပြီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာတွင် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါပျက်လောက်အောင် ဒဏ်ရာများ ရခဲ့ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ သူ့အတွေးအာရုံသည် မိန်းမများ အပေါ်၌ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

ဘာသာအားဖြင့် ဟာဆန်သည် ဂျိန်းဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ဘာသာနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အနေဝေးလာခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ သူ၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး အဆုံးအစဟူ၍ မရှိလောက်အောင်

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လေ၊ ရေနင့် မြေ ပေါ်၌ သာ တည်မှီနေသည် ။
အပြစ်ဟူ၍ မြူမှုန်လောက်မျှ မရှိသောလေ၊ လူသူကင်းမဲ့ကာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ရေပြင်ကျယ်ကြီး၏ အလှ၊
အုန်းပင်များ တန်းစီ၍ ပေါက်နေသော ကမ်းခြေနှင့်
ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးများ ဆီသို့
ပြေးလွှားရိုက်ခတ်နေကြသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ ။
ဖြူပြာပြာဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ထိပ်တောင်စွယ်များ ။
အပူပိုင်းဒေသ၏ နဝင်ဖျိုးဖျအချိန်တွင် စိမ်းစိုလန်းဆန်းကာ
တင့်တယ်လှပနေသည့် တောအုပ်ကြီးများ ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက
အထိအတွေ့၊ အဆက်အစပ်များ လာခဲ့သော
ဤအရာဝတ္ထုအားလုံးသည် သူ၏ ယုံကြည်ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ
ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဟာဆန်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့် အရာကိုမှ
ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ပစ္စည်းလည်း မစု၊ ငွေလည်း
မစုဘဲနေခဲ့သော ဘဝ ဖြစ်၏။ သူ့ပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ ဤသင်္ဘောကြီးပေါ်၌
သာ အမြဲထားသော သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ရှုပီးငွေစအနည်းမျှသာရှိ၏။
အတွေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ရိုက်ခတ်သည် ။ ထိုအခါ
မှားယွင်းသော ကရုဏာတရားသည် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ သည် ဖြစ်ရာ
ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အမှတ်တမဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည် ။

“အခုလို အရေးပေါ်ကိစ္စမှာ ၊ မင်းစေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့
အတွက် ကုမ္ပဏီက မင်းကို အပိုလစာ ထုတ်ပေးမှာ ပါကွာ”

သူသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြာမျှ၊
ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ တစ်ချက် တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတတ်သည့်

သဘောပန်ကာလည်သံနှင့် လူနာများ ဆီမှ ခွဲကျပ်သံများကိုပင် ကြားရသည် ။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့်စကားအတွက် စကားပြန်ပေးသည် ။

“သူ့အတွက် လိုအပ်တာဟူသရွေ့ ရနေသူတစ်ယောက်အဖို့ ငွေဟာ ဘာအသုံးဝင်မှာ လဲ ဒေါက်တာဆပ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ပြည့်စုံလုံလောက်နေတာပဲ”

ဟာဆန်သည် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ရိုးသားဖြူစင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည် မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည် ။ သူ့အနေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် အကျိုးကျေးဇူးရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ထားသူမဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားများကို စွန့်လွှတ်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ မထီမဲ့မြင် ပြုနိုင်သူလည်း ဖြစ်၏။ ငွေသည် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အရာတစ်ခုမဟုတ်ပေ။ သူသည် ငွေကိုတန်ဖိုးမထား။ အထင်အမြင်သေးရုံမျှမက စက်ဆုတ်ရွံရှာသည့် သဘောပင် ရှိနေ၏။ သူသည် သတ္တိရှိသူ ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိ၏။ သူနှင့် အတူတူ အလုပ်လုပ်နေကြသူများ သည် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေကြရပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ပင် သေကြရ၏။ မနက်ဖြန်အတွက် အပူအပင် မထားသော အလေ့အထသည် သူ့စိတ်တွင် စွဲမြဲလျက်ရှိ၏။

လရောင်အောက်၌ သူနှင့် အတူတူတွဲ၍ ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော နာကျင်မှုတစ်ခုဝင်လာသည် ။ ဟာဆန်၏ ရိုးသားရှင်းလင်းသော အတွေးအမြင်များ သည် လောကီတန်ဖိုးဟူသမျှကို အမှိုက်သရိုက်များ ဖြစ်သွားစေသည် ဟု ထင်မိပါသည် ။

အပေါ်ထပ်ခန်းမကြီးထဲတွင် ပါတီတစ်ပွဲ အစပြုနေပြီ။
ရောင်စုံမီးလုံးများ ၊ ကျယ်လောင် စူးရှသော ရယ်မောသံများ ၊
ရုပ်ပိန်အရက်ပုလင်းဖွင့်သံများ ၊ သံစုံတီးဝိုင်းမှ အဆက်မပြတ်
ထွက်လာနေသော တေးဂီတသံများ ၊ ဤအရာအားလုံးသည်
ကျွန်တော့်အမြင်တွင် တစ်မျိုးဖြစ်လာသည် ။ လူတို့ သည် မိမိတို့ ၏
အသွေးအသားများ အတွက် မိမိတို့ ကိုယ်ကို ယဇ်ပလ္လင်၌ တင်၍
ယဇ်ပူဇော်နေသည် နှင့် တူနေပါသည် ။ အနာဂတ်ကာလတွင်
အောင်မြင်ကျော်ကြားရေးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝ ရေးဟူသော
ကျွန်တော်၏ ဘဝအမြင်အတွက် ရှက်စိတ်ဝင်လာသည် ။

ကျွန်တော်သည် ဆူညံလှုပ်ရှားနေသော လူစုနှင့်
လရောင်အောက်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ပင်လယ်ပြင်တို့ ကို
ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ လူနာနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသည် ။
ဟာဆန်သည် အလောင်းများကို အဝတ်များ နှင့် ထုပ်၍
အပ်တစ်ချောင်းဖြင့် လုံအောင်ချုပ်သည် ။ အလောင်းများ ရှေ့၌ ရပ်ကာ
ကိုရမ်ကျမ်းစာထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို သူကိုယ်တိုင် ရွတ်သည် ။
အလောင်းများ ၏ ခြေထောက်တွင် အလေးများ ဆွဲပေးသည် ။
ထိုညသန်းခေါင်ယံတွင် အလောင်းများကို ပင်လယ်ထဲ သို့ချ၍
သဂြိုဟ်လိုက်ကြပါသည် ။

နောက်ထပ် ကျောက်ပေါက်လူနာ တိုးမလာတော့ပါ။
နောက်တစ်ပတ်အကြာ အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့
သင်္ဘောသည် သီဟိုကျွန်းကိုလံဘို ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည် ။
ဆိပ်ကမ်းဆရာဝန်နှင့် တာဝန်ကျအရာရှိများ သင်္ဘောပေါ်တက် လာပြီး

လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးကြသည်။ ။ ခရီးသည် များ မနိုးသေးမီ အဝါရောင်အလံကို တိုင်ထိပ်မှ လျှောချပြီး လူနာများကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ကြရပါသည်။ ။ လူနာအများစုမှာ သက်သာနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူနာသုံးဦးမှာ အခုအချိန်အထိ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေဆဲ။ သူတို့ အား ဟာဆန်က ကလေးများ ပွေ့သလို ပွေ့ချပြီး ကူးတို့ သင်္ဘောလေးဆီသို့ ပို့ပေးရသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူတူတွဲ၍ ရပ်ကာ ကမ်းခြေဘက်သို့ အပြေးအလွှားသွားနေသော ကူးတို့ သင်္ဘောကို ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဆလင်ဟာဆန်၏ ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည် ကို ကျွန်တော် မြင်နေရပါသည်။ ။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် တိုတောင်းလှသော လမ်းခရီးတွင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ နှင့် မကြုံခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်လည်း ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုအား ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုပင် သတိမရတော့ပါ။ သင်္ဘောသည် ရွံ့နွံပေါများ သော ဟူဂလီမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ ကာလကတ္တားဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ ။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသင်္ဘောဆိုက်ကပ်ခြင်းကို ဆီးကြိုသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဥဩများမှုတ်သည်။ ။ ပူဖောင်းများ လွှတ်သည်။ ။ နောက်ဆုံးတစ်ခွက်အဖြစ် အရက်များ သောက်ကြသည်။ ။ ဆိပ်ကမ်းထက်မှ ဆီးကြိုနေသည့် ဆွေမျိုးညာတိမိတ်သင်္ဂဟများ ဆီသို့ လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြကာ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေကြသည့် အသံများ သည် သောသောညံ့လျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် အနီးမှ ကပ်၍ စကားပြောသံကြားရသည်။ ။ မစ္စဂျီပီစမစ်၏ အသံဖြစ်သည်။ ။

“အို... ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုမှာ မြင်လားရိန်ယံ၊ ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကို တွေ့ရပြန်ပြီ”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံသည် သူတို့ ကြည့်ရာသို့ လိုက်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း တစ်နေရာ၌ ကုန်ပစ္စည်းများ ချရန် ကုန်းပတ်ပေါက်ကို ဖွင့်နေသော ဟာဆန်ကိုမြင်ရသည်။ ။

မစ္စဂျူပီစမစ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ သူ့အာရုံသည် ကျွန်တော့်ထံလာ၍ စုပြန်သည်။ ။

“တစ်လမ်းလုံး ဒေါက်တာ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ၊ သံလှောင်ချိုင့်ကြီးတစ်လုံးထဲ ဝင်ပုန်းနေသလား”

ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ။ ဆလင်ဟာဆန်၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်များ သည် ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာသည်။ ။

“ဪ... အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဟုတ်တယ်၊ လှောင်ချိုင့်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ၊ ဒါပေမယ့် မဆန်းပါဘူး၊ မစ္စဂျူပီစမစ်ရယ်၊ တိရစ္ဆာန်အားလုံးက အပြင်မှာ နေကြတာ မဟုတ်လား”

လေသံကို သံမှန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ထိန်း၍ ပြောသည်။ ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံတွင် ဒေါသသံပါနေသည် ဟု ပင် ထင်ပါသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် ချာခနဲလှည့်ကာ ကျွန်တော့် အခန်းဆီသို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော လက်သီးဖြင့် သစ်သားနံရံကိုပင် တစ်ချက်မျှထိုးလိုက်မိပါသေးသည်။ ။

(၅)

စကော့တလန်သို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်၍
ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါလေပြီ။ စကော့လူမျိုးများ ကြုံနေကျရာသီဥတုနှင့်
ရင်ဆိုင်နေရပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရာသီဥတုချင်း
နှိုင်းယှဉ်ကာ အပူပိုင်းဒေသများမှ နေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့်
ကြည်လင်သာယာနေသော ကောင်းကင်၊ မွေးရနံ့သင်းပျံ့နေသော
လေပြည်လေညင်းတို့ ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတ နေမိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် လူသူကင်းမဲ့နေသည့် ဒန်းဒေါ်နယ်လမ်းဆုံ
ပလက်ဖောင်းပေါ် လေထဲမိုးထဲ၌ ရပ်ကာ အငှားကားတစ်စီးခေါ်ရလျှင်
ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားချိန်ဆနေသည် ။ ငွေကြေး
အခြေအနေက ကားမငှားနှင့် ဟု တားမြစ်နေသော်လည်း
ဂုဏ်သိက္ခာက ငှားပါကွာဟု တိုက်တွန်းနေသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်
ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်။ လောလောလတ်လတ်
ရထားသည့် အလုပ်သစ်၏ အဆင့်အတန်းဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ
ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘူတာဘက်မှ ထွက်လာသော
အငှားကားထဲမှ အစိမ်းရောင် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော မျက်နှာနီနီနှင့်
ကားသမားအား လှမ်း၍ လက်ပြလိုက်ပါသည် ။ သူသည်
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မျက်လုံးများ ဖြင့်

တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည် ။ သုံးစက္ကန့်ခန့် ကြာမည်ထင်၏။

“တန်နော့ချီဘရေးရွာကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ဒေါက်တာ ကေမရွန်အိမ်ကို သွားမှာ ”

“ပစ္စည်းဘယ်လောက်များ သလဲ” သူက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်အဖြေမပေး။ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ချထားသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော့်ညာလက်မှ ဆုပ်ကိုင် ထားသော လွယ်အိတ်သေးသေးတစ်လုံးကို မြင်နေပါလျက်နှင့် ပြန်မေးသည် ။

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ဒေါက်တာကေမရွန်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အသစ် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ နှစ်သျှိုလင်ပေးရမယ် ဒေါက်တာ”

သူသည် ကျွန်တော်၏ ရာထူးနှင့် ဂုဏ်ထူးအပေါ် ခန့်မှန်းချင့်တွက်ပြီး ကားခကို တောင်းဟန်တူသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းကို အေးအေးထားကာ ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်ပြောသည် ။

“အနီးဆုံးလမ်းက လိုက်ပို့ဖို့ ငှားတာ” အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် တန်နော့ချီဘရေးရွာသို့ တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ “ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ ခရီးမဝေးအောင် လှည့်ပတ်မောင်းပြီး ပို့တာမျိုး မလိုချင်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့်စွပ်စွဲချက်ကို မဟုတ်ပါဘူးဟု ငြင်းသည် ။ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်ဈေးဆစ်ကြသည် ။ နောက်ဆုံး

ဈေးဆစ်ပွဲပြီးဆုံးသောအခါ တစ်သျှိုလင်နှင့် တည့်သည် ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ကျေနပ်သောနှုန်း ဖြစ်ပါသည် ။

လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကားခေါင်မိုးပေါ်တင်အပြီးတွင် ကားထွက်သည်
။ ကျောက်စရစ်ပေါများ သောလမ်းပေါ်တွင် ကားသည် တဂျိုးဂျိုး၊
တဂျိုင်းဂျိုင်း ဆောင့်လျက်ရှိသည် ။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသင်္ဘော အင်္ဂလန်သို့ ပြန်အရောက်တွင်
ကပ္ပတိန်ဟင်းဘဲလ်က ကျွန်တော့်အား သူ့သင်္ဘောပေါ်၌ပင်ဆက်၍
ဆရာဝန်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း
သူသိထားရသလောက်ဆိုလျှင် သင်္ဘောဆရာဝန်အလုပ်သည်
ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသည် ဟု ရိုးသားစွာပင် ဖွင့်ပြောသည် ။
စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ထက်သန်တက်ကြွပြီး ကြီးပွားလိုစိတ်ရှိသော
လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သင့်တော်သည့် အလုပ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဟု
လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြသည် ။

ကပ္ပတိန်ဟင်းဘဲလ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းရှာပါသည် ။
ကာလကတ္တားသို့ ရောက်သည့် အချိန်မှ စ၍ သူသည် ကျွန်တော့်အား
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကမ်းပေါ်သို့ခေါ်သွားပြီး နတ်ကွန်းများ ၊
ဘုရားကျောင်းများ ၊ နန်းတော်ကြီးများ နှင့် ဈေးကြီးများ သို့
လိုက်ပို့သည် ။ ဘယ်ဈေးကိုပဲရောက်ရောက် ဟိန္ဒူတို့ အတွက်
အမြတ်ပြုထားသည့် နွားများ သည် ဈေးထဲတွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့
သွားချင်တာသွားပြီး၊ နီးရာဆိုင်များမှာ စားချင်တာ မှန်သမျှ
ဆွဲစားနေကြသည် ကို တွေ့မြင်ရပါသည် ။

ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည့် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်များမှာ လည်း
ထူးဆန်းသောငှက်များ နှင့် ပန်းပွင့်များကို တွေ့ရသည် ။ ကျွန်တော့်အဖို့

ကတော့ ထိုအရာအားလုံးသည် မက်မောတွယ်တာစရာများ ဖြစ်ပါသည်။
။ သို့သော်လည်း ကပ္ပတိန် သတိပေးထားသည့် စကားကို
ကျွန်တော်မမေ့ပါ။ ဤကြားထဲ ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ တန်နော့ချီဘရေးရွာ၌
လက်ထောက်ဆရာဝန်အလုပ် လစ်လပ်နေကြောင်း စာရထားသည်။ ။
လစာကတော့ သိပ်များများ စားစား မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တောင်ပိုင်းမှာ
ပုံမှန်ဆေးကုသမှုကတော့ ရှိတယ်၊ ကေမရွန်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့
ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြီး၊ ပေါင်းရသင်းရတာတော့ ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့်
စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ကတော့ ရှိရှာပါတယ်ဟု သူ့စာကဆိုသည်။ ။
ကျွန်တော် တို့ဆိုင်းမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင်
သင်္ဘောဆရာဝန်အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အငှားကားအိုတစ်စီးပေါ်၌ ထိုင်ကာ
စကော့တလန် အနောက်ကုန်းမြင့်ဒေသမှ ရွာတစ်ရွာသို့သွားရာ
ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းပေါ် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ခရီးတစ်ဝက်ခန့်
အရောက်တွင် မော်တော်ကားသည် ညာဘက်သို့ကွေ့ဝင်ပြီး
အာဒင်ဂေဟာဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဝင်းထဲတွင်
ကျောက်သားဖြူဖြူနှင့် တည်ဆောက်ထားသော တိုက်အိမ်တစ်လုံး၊
ဘေးဘက်တွင် အဖီသဘောမျိုး ဆောက်ထားသည့် အိမ်တစ်လုံးနှင့်
ရှေ့မျက်နှာစာဘက်တွင် စက်ပိုင်းခြမ်းသဏ္ဌာန်ရှိသည့် လှပသော
မြက်ခြင်းပြင်တစ်ခုရှိသည်။ ။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့လှေကားခုံပေါ်သို့တက်ပြီး
လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲနေခိုက်တွင် မိုးစက်များ
စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တစက်စက်
စီးကျလျက်ရှိကြသည်။ ။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တံခါးပွင့်သွားပြီး

အိမ်စေမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။ အိမ်စေမကြီးသည်
ဝိန့်ပိန့်ပါးပါး၊ အသက်ကြီးကြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များ
ဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်များကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စည်းထားသည် ။
သူ့မျက်နှာထားသည် နှမြောတွန့်တိုဟန် ပေါက်သည် ။
ဩဇာပေးလိုဟန်လည်း ရှိသည် ။

အိမ်စေမကြီးသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ကျွန်တော့်အား
အကဲခတ်နေသည် ။ ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်၊ ဦးထုပ်မှ အစ
ခြေထောက်မှ ရှူးဖိနပ်များ အထိ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည် ။
မျက်ခုံးများကို မသိမသာ ပင့်တင်ကာ အံ့ဩဟန်ပြသည် ။

“မြင်းရထားနဲ့ လာသကိုး” ဟု သူက ရေရွတ်သည် ။ သူပြောပုံနှင့်
ကြည့် ပုံ များ မှာ ကျွန်တော့်အား မြင်းလေးကောင်တပ်
နန်းတွင်းမြင်းရထားကြီးစီးလာသည့် လူတစ်ယောက်ဟု
သူယူဆနေဟန်ရှိ၏။ ထို့နောက် အထဲဝင်ရင် ကောင်းမယ်၊
ခြေထောက်တွေကို သုတ်ဖို့ တော့ မမေ့နဲ့ ဟု ပြောသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ခြေသုတ်ဖုံတွင်
ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပင် သုတ်နေရသည် ။ ပြီးကာမှ ပင် အထဲသို့ ဝင်ရသည်
။ အစပြုပုံကတော့ မကောင်းလှဟု ထင်မိပါသည် ။

“ဒေါက်တာ အပြင်သွားနေတယ်” ဟု သူကပြောသည် ။
“သူ့လက်ထောက် ထွက်သွားကတည်းက သူ့ခြေထောက်တွေက
အနားမပေးရတော့ဘူး၊ အမြဲတမ်း ပြေးလွှားနေရတာပဲ၊ သနားစရာ
ကောင်းတယ်၊ အင်း ... ဟိုလက်ထောက်ကတော့ အတော့်ကို
မကောင်းတဲ့ လူပါ” သူသည် ခေါင်းကို အသာအယာယမ်းပြီး
ကျွန်တော့်အား မီးဖို ရှေ့ကော်ဇောပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း

ထားခဲ့သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ပြုံးပြရုံသာရှိသည်။ ။ ထို့နောက် ကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှသော ထမင်းစားခန်းကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ အနီရောင်ခန်းဆီးများ တပ်ထားသည်။ ။ အနီရောင် တူရကီကော်ဇော ခင်းထားသည်။ ။ တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လောင်နေသော ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုကြီးတစ်ခုနှင့် မဟော်ဂနီသစ်သား ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းထားသည်။ ။ ပန်းပင်ဟူ၍ ဘာပင်မှ မရှိ။ ကြောင်အိမ်ပေါ်တွင် ပန်းသီးများ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကြီးတစ်လုံး၊ ဘီစကွတ် အပြည့်ထည့်ထားသည့် ဖန်ပုလင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝီစကီပုလင်း။ နံရံများ တွင် ဘာပန်းချီကားမှ မရှိ။ ဘာဓာတ်ပုံမှ မရှိ။ အဝါရောင် တယောသုံးလက်သာ ချိတ်ထားသည်။ ။ နေချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အေးနားအေးနှင့် မီးလှူလျက်ရှိသည်။ ။ ထိုအခိုက်မှာ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဒေါက်တာကေမရွန် ဝင်လာသည်။ ။

“ကောင်းပါ့ကွာ”ဟု ကေမရွန်က ရေရွတ်သည်။ ။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်စကားလည်း မပြော။ လက်ဆွဲနှုတ်ခြင်းလည်း မပြု။ “ငါက အပြင်မှာ အသက်ထွက်မတက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းက မင်းဖင်ကို မီးလှူနေသကိုးကွ၊ သောက်သုံးမကျပါဘူးဟာ၊ စတားရော့ ပြောတာက မင်း ဒီမနက်ခင်း ရောက်လာမယ်တဲ့ ၊ ဂျက်နက်ရေ၊ ဟေး ... ဂျက်နက်” ကေမရွန်သည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သည်။ ။ “ငါတို့ အတွက် လက်ဖက်ရည် ယူခဲ့တော့ဟေ့”

ဒေါက်တာကေမရွန်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မဝိန်မဝ၊ စကော့ရာသီဥတုနှင့် စကော့ဝီစကီတို့ ၏ ဒဏ်ခံထားရသဖြင့် မျက်နှာ

ကြက်သွေးရောင်ပေါက်ကာ အိုစာခပ်ကျကျ။ ရန်ဖြစ်ရန်ဦးမလေးသည့်
ပုံစံမျိုးရှိသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မိုးစက်မိုးပေါက်များ
ငြိတွယ်နေသည် ။ ခါးအနည်းငယ် ကုန်းနေသဖြင့် ဦးခေါင်းသည်
ရှေ့သို့ခပ်စိုက်စိုက်၊ ခြေထောက်တွင် ဒူးမှ ခြေမျက်စိအထိ ဖုံးသော
သားရေဖိနပ်စီးထားသည် ။ ပွပ္ဖာဖားဖား
ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသည် ။ အရောင်က အစိမ်းရောင်၊
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အင်္ကျီအိတ်ကပ်များ သည် ပန်းသီးလို
ပစ္စည်းမျိုးအစ သူ့အသုံးအဆောင် တိုလီမုတ်စများ
အပြည့်အသိပ်ထိုးထည့်ထားသဖြင့် ဖောင်းပွနေကြသည် ။ သူ့ကိုယ်မှ
ဆေးဝါးနှင့် ကဘော်လစ်နံနှင့် ဆေးလိပ်နံများ
ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိ၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမေးသည် ။

“မင်း .. အားကောင်းမောင်းသန် ရှိရဲ့ လား၊ လေဒဏ်မိုးဒဏ်
ခံနိုင်ပုံမလား”

“ခံနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“အိမ်ထောင်နဲ့ လားကွ”

“မကျသေးပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ၊ မင်း တယောထိုးတတ်သလား”

“မတတ်ပါဘူး”

“အေး ... ငါလဲ မတတ်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့်
တယောလှလှကလေးတွေတော့ လုပ်တတ်တယ် သိလား၊ မင်း
ဆေးတံကော သောက်တတ်သလား”

“သောက်တတ်ပါတယ်”

“အင်း ... ဟင်း၊ မင်း ဝီစကီရော ချသလား”

ဤမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်ဒေါသအရှိန်တက်လာသည် ။
ကျွန်တော်နှင့် ဘေးတိုက်ရပ်နေသော ကေမရွန်အား
တစ်ချက်မျှစောင်းကြည့်ပြီး “ကျုပ် ခင်ဗျားကိုချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီပုံအတိုင်း
ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ ကျုပ်ခင်ဗျားကို သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး ”
ဟု စိတ်ထဲက ပြောမိသည် ။ ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို မှန်တေတေ၊
အောက်သိုးသိုး မျက်နှာထားဖြင့် အဖြေပေးပါသည် ။

“ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အရက်ကို ကျွန်တော် သောက်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ
သောက်တယ်”

ကေမရွတ်၏ ပြောင်နောက်နောက် မျက်လုံးအစုံတွင် အပြုံးရိပ်
ထင်ဟပ်လာသည် ။

“ဟ... အဲဒါမျိုးကတော့ ဆိုးတယ်ကွ” ဟု ရေရွတ်သည် ။

“ကဲ.. ထိုင်လကွာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

ဂျက်နက်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲကို
ပြင်ဆင်တည်ချင်းလျက် ရှိသည် ။ ကိတ်မုန့်၊ ဗန်းမုန့်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊
ဂျုံမုန့်ချိုလုံး၊ ဒိန်ခဲ၊ ဂျုံကိတ်စသည် များ နှင့် အညိုရောင်
လက်ဖက်ရည်အိုးကြီးတစ်လုံး၊
ဝက်ပေါင်ကျပ်ကင်ခြောက်တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥပြုတ် စသည် များကို
တခမ်းတနားဖြစ်အောင် နေရာချနေသည် ။

ကေမရွန်သည် လက်ဖက်ရည်အိုးကိုဆွဲယူကာ
ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးရင်း သူ့အိမ်အကြောင်း

ရှင်းပြနေသည် ။ လှပသော လက်ချောင်းများ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည် ။ သူ့လက်ချောင်းများ သည် အရေခွံထူသော်လည်း အလွန်သေးသွယ်ပြီ ပျော့ပျောင်းလွန်းလှပါသည် ။

“တို့ အိမ်မှာ အလဟဿဖြုန်းတီးတာမျိုး မရှိဘူးကွ သိလား၊ မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညနေခင်းစာနဲ့ ညစာကျွေးတယ်၊ ညစာကျတော့ ရိုးရိုးစားနေကျ အစားအစာပဲ ကျွေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဝ အမြဲကျွေးတယ်၊ တို့ က လက်ထောက်ဆရာဝန်ကို အလုပ်တော့ခိုင်းတယ်၊ အငတ်လဲ မထားဘူး”

ကျွန်တော် စားသောက်ကောင်းနေခိုက်တွင် ဂျက်နက်သည် ရေနွေးအိုးများ ထပ်၍ ယူလာသည် ။ ထို့နောက် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည် ။

“လက်ချလန်မကွင်းမီဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် စောင့်နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ၊ အင်ဗားဘက်ရပ်က လာတာ”

သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဂျုံကိတ်မုန့်တစ်ဖွဲကို ထိုးသွင်းရန် ဟန်ပြင်နေသော ကေမရွန်၏ ပါးစပ်မှ ထုံးစံအတိုင်း ကျိန်ဆဲသံထွက်လာသည် ။

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ အခုမနက်ပဲ ငါအင်ဗားဘက်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားခဲ့တာချည်းပဲ၊ အတော့်ကို မိုက်မဲတဲ့ ငါအပါလားကွာ၊ သူတို့ က ငါ့ကို သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လူလို့ များ ထင်နေကြသလားဟာ” စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်နေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သတိထားမိပြီး ထိန်းသည် ။ ထို့နောက် သူ့ဒေါသကို လျှော့ချလိုက်သည့် နှယ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည် ။ လေသံလည်း ပြောင်းသွားသည် ။

“အေးပါလေ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ဂျက်နက်၊ သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါတော့ဟာ”

နောက်တစ်ခဏတွင် မက္ကင်ဇီသည် ကက်ဦးထုပ်ကို လက်မှ ကိုင်၍ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည် ။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ဆင်းရဲမှန်းသိသာသည် ။ အတီးအတ မအူမလည်ပုံမျိုးဖြစ်သည် ။ သူ တွေ့နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အရှိန်ကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာလည်း ရှိသည် ။ ဒေါက်တာကေမရွန်၏ အကြည့်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံလည်း ရ၏။

“ကောင်လေး နေမကောင်းလို့ ပါ ဒေါက်တာ” ဟု လက်ထဲမှ ကတ်ဦးထုပ်ကို လိမ်ညှစ်ရင်း ပြောသည် ။ “မိန်းမကတော့ ကြက်ညှာချောင်းဆိုးလို့ ထင်တယ်တဲ့ ”

“နေမကောင်းဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ လက်ချံလန်”

တရင်းတနှီးလေသံဖြင့် သူ့နာမည်ကို ခေါ်ပြောလိုက်သဖြင့် အနည်းငယ် အားတက်သွားပုံ ရသည် ။

“နှစ်ရက်ရှိပြီ ခင်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ က ကြက်ညှာချောင်းဆိုးလို့ မထင်တာနဲ့ ဘဲ ...”

“အေး ... အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ ချောင်းဆိုးတာကိုး” ကင်မရွန်သည် ခဏမျှ ငြိမ်နေသည် ။

“မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလာလဲကွ”

“လမ်းလျှောက်လာတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ခရီးက ဝေးမှ မဝေးတာ”

သူကတော့ မဝေးဘူးဟု ဆိုသည် ။ အမှန်တော့ အင်ဗားဘက်မှ တန်နေ့ချီဘရေးရွာအထိ ခုနစ်မိုင်ခရီးရှိ၏။

ဒေါက်တာ ကေမရွန်သည် သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပွတ်နေသည်။ ။

“အေး ...ကောင်းပြီ လက်ချုံလန်၊ စိတ်မပူနဲ့ တော့၊
မြင်းရထားပြင်နေတုန်း မင်းဂျက်နက်နဲ့ လိုက်သွားပြီး
လက်ဖက်ရည်သောက်ချေ”

လက်ချုံလန်ထွက်သွားသောအခါ အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ။
ကေမရွန်သည် သူ့ လက်ဖက်ရည်ကို ဇွန်းဖြင့်မွှေနေရာမှ
ကရုဏာမကင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

“သူ့လို ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ ကျရင် ငါ တင်းတင်းမာမာ
မဆက်ဆံနိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့ဖာသာ ငါ ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘဲ
အားနည်းချက်တစ်ခုပဲလို့ ဆိုရတော့မှာ ပဲ၊ သူ့မိန်းမ နောက်ဆုံးအကြိမ်
မီးဖွားတုန်းက ကျသင့်တဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခအကြွေးကို သူအခုထက်ထိ
မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ပေးတော့မယ် မထင်ပါဘူးကွ၊ ခက်တာက
ငါမြင်းလှည်းနဲ့ သွားရမယ့်ခရီးက ခုနစ်မိုင်၊ ကလေးကို ကြည့်ရှုပြီး
ပြန်လာတော့ နောက်ထပ် ခုနစ်မိုင်၊ နည်းတဲ့ ခရီးလားကွ၊ အဲဒါကို
ငါက ကြွေးစာရင်းစာအုပ်ထဲ မှတ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ
စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ငါ မှတ်မိတာတော့ တစ်သျှိုလင်ခြောက်ပဲနီ
ရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါက မေ့သွားတော့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲကွ၊ သူကတော့ ပဲနီဝက်တောင် ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိုကွာ ...
တယောတွေကို မြတ်နိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ
ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး”

နောက်တစ်ဖန် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်၏။ ကျွန်တော်က အရဲစွန့်၍
ပြောလိုက်မိသည်။ ။

“လူနာကို ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ”

ကေမရွန်သည် လက်ဖက်ရည်ကို အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေသည် ။ သရော်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ သည် သူ့မျက်လုံးအစုံ၌ ထပ်ဟပ်လာပြန်၏။

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်း အိတ်နက်ကလေးက အသစ်ကလေးကိုးကွ၊ ဆိုဖာပေါ်တင်ထားတာ ငါမြင်ခဲ့တယ်၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးကွ၊ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေတာပဲ၊ မင်း နားကြပ်ကလဲအသစ်၊ ပစ္စည်းအားလုံး အသစ်စက်စက်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သုံးချင်လွန်းလို့ ယားနေမှာ ပေါ့လေကွာ” သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည် ။ “အေး... ကောင်းပြီ၊ မင်း လိုက်သွား၊ ဒါပေမယ့် ငါသတိပေးလိုက်မယ် ငါ့လူ၊ ငါ့လို လက်တွေ့ဆေးကုနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ တော့ ဆေးအိတ်က အဓိက မဟုတ်ဘူး ၊ လူသာပဓာနကွ သိလား။”

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထသည် ။ “လူနာရှင်က ပင့်တာကို မင်းလိုက်သွားလေ၊ ဆေးကျတော့ ငါပေးလိုက်မယ်၊ မင်းအတွက် လုံခြုံအောင် အဆိပ်ဖြေဆေးတော့ ယူသွား၊ ဟိုနောက်က အခန်းထဲဝင်သွားရင် ညာဘက်က စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ လာ ... ဒီမှာ ငါပြမယ်၊ မြင်းရထားနဲ့ ခုနစ်မိုင် ခရီးသွားပြီးကာမှ ချောင်းဆိုးက ဆုံဆို့နာဖြစ်နေတာမျိုးတော့ မင်းကို မကြုံစေချင်ဘူးဟေ့”

မြင်းရထားသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ ရပ်စောင့်နေသည် ။ လက်ချ်လန်သည် မြင်းရထား၏ နောက်ဘက်တွင် တက်ထိုင်နေသည် ။ ရထားသမားဂျာမီကတော့ မိုးကာတစ်ထည်ခြုံကာ မြင်းရထားအနီး၌ ရပ်နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် မိုးတစုံစုံ၊ လေတဝုန်းဝုန်း

တိုက်ခတ်နေသည့် ညအမှောင်ထဲမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ။

ရွာထဲမှ ဖြတ်သွားနေခိုက်တွင် မိုးသည်းလာသည် ။ တံတားကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် တောင်ကုန်းပေါ် တက်မိသည့် အခါ မိုးသည် စောစောကထက် ပို၍ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာသည် ။ လေကလည်း မုန်တိုင်း တစ်ခုကျရောက်နေသည့် နယ် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဝက်မှာ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိလေပြီ။ ဦးထုပ်မှာ လည်း မိုးရေများ ဖြင့် နစ်လျက်ရှိ၏။ ဦးထုပ်မှ မိုးရေများ သည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းတစ်ဝိုက် စီးဆင်းနေကြသည် ။ ကျွန်တော့်ခူးပေါ်၌ တင်ထားသည့် ဆေးအိတ်မှာ လည်း ရေစိုနေသော ဖျံတစ်ကောင်နှင့် တူနေပါသည် ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရာသီဥတု၊ ဆေးကုရသည့် အလုပ်နှင့် ကေမရွန်တို့ အား ကျိန်ဆဲချင်သောစိတ် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ကာ ချုပ်တည်းထားသည် ။

လမ်းသည် မှောင်မည်းနေသည် ။ မြင်းရထားမှ မှန်အိမ်များ သည် မှုန်ဝါးဝါး။ သည်းထန်စွာ ရွာနေသော မိုးကြောင့် အမှောင်ထုကို မထိုးဖောက်နိုင်၊ ဂျာမီသည် သူ့မြင်းကို လမ်းမပေါ် တည့်တည့်မတ်မတ် သွားနိုင်အောင် အလွန်ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်း၍ မောင်းနေရသည် ။ ရှေ့တည့်တည့် ညာဘက်ရှိ ထင်းရှူးပင်အုပ်အုပ်များ နောက်တွင် ဒါရော့ချ်ရွာမှ မီးရောင်များ ၊ အားလုံးမှုန်ဝါးဝါးပင် ဖြစ်သည် ။ ဘယ်ဘက်တွင် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လဲလျောင်းနေသည့် နှင့် တူလှသော အာဒီဖီလန်တောင်ကုန်း၏ ထုထည်ကြီးများ သည့်

မြေစိုင်းမြေခဲများ ရှိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် မိုးထဲလေထဲ မှောင်မည်းမည်းကြားတွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ ။ ထို့နောက် ရှေ့တည့်တည့်မှ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေသော ရေလှိုင်းသံများ ကြားရသည်။ ။

“ပင်လယ်ဘက်ကမ်းဗျ” ဟု ဂျာမီက ပြောသည်။ ။
ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤတစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

မမြင်မကန်း စမ်းတဝါးဝါး သွားနေရသောလမ်းသည် တဟဲဟဲ အော်မြည်နေသော ရေသံများ ဘေးမှ ကွေ့ပတ်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် သုံးမိုင်ခန့် ခရီးဆက်အပြီးတွင် မြင်းရထားသည် မီးရောင်တလက်လက်ထွက်နေသော ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိရာ အမှောင်ထုအတွင်းမှ အိမ်ငယ် ကလေးတစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းနေခိုက်တွင် လက်ချုံလန်၏ မိန်းမက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ။ တွန့်ကြေနေသော ခါးစည်းအဝတ်နှင့် ခုံထူထူဖိနပ်ကြီး စီးထားသော်လည်း အသက်အလွန်ငယ်သေးကြောင်းကို ရုပ်လက္ခဏာက ဖော်ပြနေသည်။ ။ မသေမသပ် ထုံးထားသော ဆံပင်မှ ဆံစများ သည် လည်ပင်းထက်တွင် ဖရိုဖရဲ ကျလျက်ရှိကြသည်။ ။ ဖြူရော်ဖျော့တော့သော မျက်နှာထက်မှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများ သည် သောကရိပ်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြ၏။ သူသည် မိုးရေ များ စိုရွဲနေသည့် ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီကို ကူချွတ်ပေးသည်။ ။ ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောသော်လည်း မျက်လုံးများက မီးဖိုခန်း အိပ်ရာဆီသို့ ညွှန်ပြနေသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်များ သည် သမံတလင်းပေါ်တွင်

တစွဲစွဲ မြည်လျက်ရှိကြ၏။

သုံးနှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်သည် စောင့်တစ်ထည် ခြုံကာ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်လျက်ရှိသည် ။ သူ့မျက်ခုံးများ တွင် ချွေးသီးများ ဖြင့် စိုရွှဲလျက်ရှိသည် ။ သူ့မျက်နှာသည် ပြာနှမ်းနှမ်း၊ အသက်ရှူနေပုံမှာ လည်း ခက်ခဲပင်ပန်းဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ဇွန်းတစ်ချောင်းတောင်းသော်လည်း ထိုဇွန်းကို မသုံးဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်လက်ညှိုးနှင့် ပင် လျှာကိုဖိ၍ အတွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်သည် ။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ လည်ချောင်းအဝတွင် ဖြူစိမ်းစိမ်းအမြှေးများ ဖုံးနေသည် ။ လည်ချောင်းဆုံဆို့နာပင်တည်း။

“ကျွန်မ သူ့ကို ယာဂုကြိုတိုက်ပါတယ် ဒေါက်တာ” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ပြောသည် ။

“ဒါပေမယ့် သူမစားဘူး၊ စားချင်ပုံလဲ မပေါ်ဘူး”

“သူ ... မျိုမှ မမျိုနိုင်ဘဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည် ။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ကျွန်တော့်လေသံသည် ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့သည့် လေသံမျိုးဖြစ်သွားသည် ။

“သူ့အခြေအနေဆိုးမှာ လား ဒေါက်တာ” ဟု သူက လက်တစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်တွင် ဖိ၍ တိုးတိုးမေးသည် ။

ဆိုးတယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောမိသည် ။ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများ သည် ကလေး၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသည် ။ သူ့သားမည်မျှလောက် အခြေအနေဆိုးသည် ကို မိခင်ကတော့ ရိပ်မိပုံမရ။ ကျွန်တော်သည် ကလေးပေါ်ငုံကာ စနစ်တကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည် ။ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ။ ကလေးသည်

သေအံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်သည် မည်မျှလောက် ဆိုးရွားပါသနည်း။ ဤကလေးသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးသော လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသင့်ပါသလား။

ကျွန်တော်ဆေးအိတ်ဖွင့်၍ ဆေးထိုးပြုတ်တံအကြီးဆုံးကို ထုတ်ယူသည် ။ ဆုံဆို့နာကာကွယ်ဆေးအရည် ယူနစ် ၈၀၀၀ ကို ပြုတ်တံအတွင်းသို့ စုပ်ယူလိုက်သည် ။ ကလေးကတော့ သူ့ပေါင်ထဲ အပ်စိုက်ဝင်သွားသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ညည်းညူခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။ ကျွန်တော်သည် ဆေးရည်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သွင်းပေးပါသည် ။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မီးဖိုဆီသို့ သွား၍ တစ်ခဏမျှ နားသည် ။ ဂျာမီနှင့် လက်ချိလန်တို့ သည် လည်း အခန်းထဲရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ဤအခန်းတစ်ခန်းတည်းသာလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တံခါးအနီး၌ ရပ်နေကြသည် ။ သူတို့ မျက်လုံးများ သည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ သာ စူးစိုက်လျက်ရှိကြ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်လုံးများကလည်း စိုးရိမ်မကင်းခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ ကို ဖော်ပြနေကြသည် ။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိကကျသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် ။ ကလေးအတွက် ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးစေလိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်း သူတို့ မျက်နှာထားများက ဖော်ပြနေကြပါသည် ။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရပါမည်နည်း။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ပေးသင့်သည် ကို ကောင်းစွာသိနေသူဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ကြောက်နေသည် ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာဆီသို့

ပြန်သွားသည် ။ ကလေး၏ အခြေအနေမှာ တိုး၍ သာ ဆိုးလျက်ရှိ၏။
ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ရောက်သွားသည့် ဆေးရည်အစွမ်းမပြမီ
နာရီဝက်ခန့်အတွင်း ကလေးသည် လေရှူပြန်ပိတ်ဆို့ကာ
သေသွားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။
ကျွန်တော့်စိတ်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းဟူသော လှိုင်းတံပိုးအောက်
ရောက်သွားပြန်သည် ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ဆုံးဖြတ်ဖို့ လို လာပြီ ဖြစ်၏။ အခုချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါမူ အားလုံး
နောက်ကျကုန်တော့မည်။

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ အားလုံးဘက်သို့ လှည့်၍
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည် ။ အတွေ့အကြုံမရှိခြင်းကြောင့်
ခံစားနေရသည့် မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် အခန်းထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေသော
ကြီးမားသည့် သဘာဝတွန်းအားများ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည် ။
ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမူ မရှိသောလေသံဖြင့် ပြောချလိုက်သည် ။

“ကလေးမှာ ဆုံဆို့နာ ဖြစ်နေတယ်၊ လည်ချောင်းကို အမြွေးတွေ
ပိတ်နေပြီ၊ လုပ်စရာ လမ်းစက တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်၊ ခွဲစိတ်ကုဖို့ ပဲ၊
ပိတ်ဆို့နေတဲ့ အောက်နားက အဆုတ်လေရှူပြန်မကြီးကို ဖွင့်ပေးမှ
ဖြစ်တော့မှာ ”

မိခင်ဖြစ်သူက လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ အော်ဟစ်ပြီးတားသည် ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ”

ကျွန်တော်က ဂျာမီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။

“ကလေးကိုပွေ့ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ပေး”

ဂျာမီသည် တစ်စက္ကန့်မျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသေးသည် ။

ထို့နောက် သတိလစ်လုနီးပါးဖြစ်နေသော ကလေးအား
ပွေ့ချီပြီးထင်းရှူးသားစားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည် ။ ထိုအခြေအနေကို
မြင်လိုက်ရသော လက်ချီလန်သည် စိတ်ဓာတ်ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ကျုပ်တော့ မကြည့်ရဲဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ” သူသည်
စိတ်အားငယ်နေသောအသံဖြင့် ရေရွတ်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်
လုပ်နေသည် ။ “ကျုပ် အပြင်ထွက်နေမှ ဖြစ်မှာ ၊ ကျုပ်မြင်းကို
မြင်းစောင်းထဲ သွားပို့စရာရှိသေးတယ်”

သူသည် ပါးစပ်မှ တောင်စဉ်ရေမရစကားများ ရေရွတ်ကာ
အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား သည် ။

အခုလိုကျတော့လည်း မိခင်ဖြစ်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍
တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသည် ။ လက်သီးများ ဆုပ်ထားသော်လည်း
မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သူက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည် ။

“ကျွန်မကို ပြောပါ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကျွန်မ
လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟိုစားပွဲနောက်မှာ ရပ်ပြီး ကလေးရဲ့ ခေါင်းကို
တင်းတင်းကိုင်ထားပေး”

ကျွန်တော်သည် ကလေး၏ လည်ပင်းကို အိုင်အိုင်ဒင်းဖြင့်
သုတ်လိမ်းပေးသည် ။ သန့်စင်သော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့်
ကလေး၏ မျက်လုံးများကို အုပ်ပေးလိုက်သည် ။ မေ့ဆေးပေးဖို့ ဆိုသည်
မှာ ဝေလာဝေး၊ စိတ်ကူးပင် ထည့်နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိ။
မေ့ဆေးပေးဖို့ စဉ်းစားနေလျှင် ရူးခြင်းတစ်မျိုးသာဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။ ဂျာမီက
ရေနံဆီမှန်အိမ်ကို မြှောက်၍ ကိုင်ထားသည် ။ ကျွန်တော်
အံ့ကိုကြိတ်ကာ အိတ်ထဲမှ ခွဲစိတ်ဓားကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။

တည်ငြိမ်သော လက်ဖြင့် ခွဲချလိုက်ပါသည်။ ။ လက်က
တည်ငြိမ်နေသော်လည်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကတော့ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စတင်ခွဲကတည်းက ခပ်နက်နက်ထား၍
ခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လိုချင်သလောက် အနက်မဟုတ်သေး၊
ကျွန်တော် ထပ်၍ နက်အောင် တိုး၍ ခွဲရဦးတော့မည်။ သိပ်မတွေးနဲ့ ၊
ရဲရဲဝံ့ခွဲ၊ ခွဲသာခွဲ။ တစ်ခုတော့ သတိထား၊
လည်ချောင်းသွေးကြောများကို လုံးဝ မထိစေနှင့် ။ အကယ်၍ သာ
လည်ချောင်းသွေးကြောကို လှီးဖြတ်မိပါမူ...၊

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ခွဲထားသည့် နေရာကိုထပ်၍ ခွဲသည်။ ။
ဓားပါးကလေး၏ ထိပ်ပိုင်းအသွားကလေးကို ကျင်လည်စွာကိုင်၍
သတိကြီးစွာထားပြီး လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဖက်မှ လည်း
အဆုတ်လေရှူပြန်မကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော
အဖြူရောင်အသားမျှင်ကို မရမနေ ရှာဖွေနေရသည်။ ။
ဓားဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသောကလေးသည်
ပိုက်ကွန်တစ်ခုထဲတွင် မိနေသည့် ငါးတစ်ကောင်သဖွယ်
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဘုရား ... ဘုရား ကျွန်တော်ရှာနေသည့်
အရာကို တွေ့မှ တွေ့ပါဦးတော့မည်လော။ ကျွန်တော် ပျာယာခတ်ကာ
ဗျာများ လျက်ရှိသည်။ ။ ကျွန်တော် သိပါ၏။ ဤကလေး သေတော့မည်။
အကယ်၍ သေခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်တော်သတ်လို့ သေသည် ဟု သူတို့
ပြောကြတော့မည်။ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ကိုယ့်ကိုယ် ကို
ကျိန်ဆဲမိပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ
စိုရွဲလျက်ရှိသည်။ ။ ပါမောက္ခအီးဝင်း၏ ကြောက်စရာကောင်းသည့်
မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ ။ “မင်းဘယ်တော့မှ ခွဲစိတ်ကု

ဆရာဝန် တစ်ယောက်မဖြစ်ဘူး”

ကလေးအသက်ရှူနေပုံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေသည် ။
မျှင်းမျှင်းကလေး ရှူနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ဤကြားထဲမှ တစ်ခါတစ်ရံတွင်
အသက်ရှူမမှန်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည် ကို မြင်နေရပါသည် ။
အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်တိုင်း သူရင်ဘတ်သည် လှိုင်းထနေသည့် နှယ်
နိမ့်ချည်တစ်ခါ၊ မြင့်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဖြစ်နေသည် ။
လည်ပင်း ကြောများ မှာ သွေးများ ဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့လျက်ရှိ၏။
လည်ပင်းတစ်ခုလုံး ပြာနမ်းကာ တစ်မျက်နှာလုံး ညိုမည်းလျက်ရှိသည်
။ တစ်မိနစ်မျှပင် ခံပါတော့မည်လော။ သူ့ဘဝ မကြာခင်
အဆုံးသတ်တော့မည်ထင်၏။ အကယ်၍ သူသေသွားခဲ့သည် ရှိသော်
ကျွန်တော့် အဖို့ လည်း သေသည် နှင့် ခြားနားတော့မည်မထင်။

ဤတဒဂ်အချိန်ကလေးအတွင်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့သည့်
ခွဲစိတ်မှုအားလုံး စိတ်အာရုံတွင် ပြန်၍ ထင်ဟပ်လာသည် ။
တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ ခွဲစိတ်ခန်းမထဲမှ အပြစ်အနာအဆာဟူ ရှာမတွေ့
လောက်အောင် လှပသေသပ်ပြီး တိကျမှန်ကန်လွန်းလှသည့် ခွဲစိတ်မှု၊
ယခု ကျွန်တော် လုပ်နေရသည့် ခွဲစိတ်မှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည် ။
ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ကွာခြားလွန်းလှပါသည် ။
ခွဲရသည့် လူနာက သေလုမြောပါး။ အသက်နှင့် ကိုယ်
တည်မြဲရေးအတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည့် အဖြစ်၊
နေရာက ခွဲစိတ်ခန်းမဟုတ်။ မီးဖိုခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ ဖြစ်သည်
။ အလင်းရောင်ဆို၍ ရေနံဆီမှန်အိမ်မှ ထွက်နေသည့် မီးရောင်သာရှိ၏။
ကျွန်တော့် ဓားအောက်ရှိ လူနာသည် မိန်းမောလျက်။ အပြင်ဘက်တွင်
လေကထန်၊ မိုးကသည်း။ အိုး ... ဘုရား သခင်၊ တပည့်တော်အား
ကူညီစောင့်မတော်မူပါဘုရား။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံသည် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာသည် ။
တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည့် နှယ် ခံစားရသည်
။ ထို့နောက် လိုချင်သောအရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် ကျွန်တော့်
ဓားအောက်တွင် သေးသေးမျှင်မျှင် အဖြူရောင်ဖြန့်လေးတစ်ခု
ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်
လျင်မြန်စွာ လှီးဖြတ်လိုက်သည် ။ ချက်ချင်းပင် ကလေး၏
ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက် အသက်ရှူနေခြင်းသည် ရပ်သွားသည် ။ ရှည်လျားပြီး
မှန်ကန်သော အသက်ရှူသံကို ကြားလာရ၏။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြီး
တစ်ချက် ထွက်လာနေသည့် ပုံမှန်အသက် ရှူသံ၊ သွေးထဲသို့
အောက်စီဂျင် အရောက်နည်းလွန်း၍ ဖြစ်နေသော ပြာနှမ်းနှမ်း
အသားရောင်သည် ပြေပျောက်လာသည် ။ သွေးခုန်နှုန်းသည်
သိသိသာသာပင် မှန်လာသည် ။ ရုတ်တရက်
ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင်
မူးနောက်နောက်ရီဝေဝေဖြစ်ကာ လဲကျသွားတော့မလို
ခံစားလိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော် မလှုပ်ရှားဝံ့။ စို့လာသည့်
မျက်ရည်စများကို ဘေးလူများ မြင်မည်စိုးသဖြင့် ခေါင်းကို
ငုံထားရသည် ။ ကျွန်တော် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ ...၊
လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ငွေရောင်သမ်းနေသော လေရှူဖြန့်
သေးသေးမျှင်မျှင် ကလေးကို အပေါက်ထဲသို့ နေသားတကျဖြစ်အောင်
ပြန်ထည့်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော့်လက်များ တွင် ပေကျံနေသည့်
သွေးများကို ဆေးကြောပြီး ကလေးအား ပွေ့ချီကာ သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့
ပြန်ပို့ပေး လိုက်ပါသည် ။ ကလေး၏ ကိုယ်ပူချိန်သည်
မဆိုစလောက်လေး ကျသွားပြီ ဖြစ်၏။ အိပ်ရာထက်ရှိ ကလေး၏

ဘေး၌ ထိုင်၍ လေပြန်ထဲမှ ခွဲများကို သန့်စင်သွားအောင် ထုတ်ပေးနေသော ကျွန်တော်သည် ကလေးအား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ကလေးအပေါ်၌ ကြင်နာသနားသောစိတ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည် ။ ဤကလေး၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ သူစိမ်းပြင်ပြင် မဟုတ်တော့ဟု ထင်ပါသည် ။

မီးထဲသို့ မီးမပြတ်ထည့်ပေးနေသော ကလေးအမေ၏ ရုပ်လွှာသည် အခန်းထဲတွင် အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေသည် နှင့် တူလှသည် ။ ဂျာမီနှင့် လက်ချ်လန့်ကတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ရှိကြ၏။ နံနက် ငါးနာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆေးရည်ယူနစ် ၄၀၀၀ ထပ်ထိုး ပေးပါသည် ။ နံနက် ခြောက်နာရီထိုးချိန်တွင် မူ ကလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိလေပြီ။ ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပြုသည် ။ ကလေးအမေအား ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပါသည် ။

“သူနေကောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ ရပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည် ။ ပြန်ထဲမှ ခွဲများ သန့်စင်သွားအောင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည် ။ “နောက် ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ ခွဲထားတဲ့ အနာကျက်သွားမှာ ပါ”

အခုကျတော့လည်း ကလေးအမေ၏ မျက်လုံးများ တွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု မရှိတော့ပါ။ ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကိုသာ မြင်နေရပါသည် ။ စကားမပြောတတ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်နေသည့် ပုံမျိုး ပေါက်နေပါသည် ။

မြင်းရထား အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
မတ်တပ်ရပ်လျက်ပင် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည် ။
မိုးစဲသွားသည် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲအချိန်တွင် ဂျာမီနှင့်
ကျွန်တော်သည် လက်ချ်လန်တို့ အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည် ။
နံနက်ခင်းအလင်းရောင်သည် ခပ်ပျော့ပျော့ပင် ရှိပါသေးသည် ။

ဂျာမီသည် အလာတုန်းကလို စကားမပြော
 တုကိုဘောလုပ်မနေတော့ပါ။ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ
 အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောလာသည် ။
 ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းကိုဖော်ပြနေသော စကားများ ဖြစ်သဖြင့်
 နားထောင်ရသည် မှာ နားဝင်ချို့လှပါဘိခြင်း။

နံနက်ကိုးနာရီထိုးခါနီးတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး မှတ်ဆိတ်မွေး
မရိတ်ရသေးသော ကျွန်တော်သည် ရွံ့စက်များ ပေကျံနေသည့်
ဆေးအိတ်ကို ဆွဲကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် အာဒင်ဂေဟာ၏
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာ ကေမရွန်
ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် သူရှေ့၌ ချထားသည့် ပန်းကန်ထဲမှ
ဝက်သားကြော်နှင့် ကြက်ဥကြော်များကို ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး
လေချွန်လျက်ရှိသည်။ ။ သူသည် ဘေးလူများ နားကြားပြင်းကတ်အောင်
နံနက်တိုင်း လေတချွန်ချွန် လုပ်နေတတ်သော အကျင့်တစ်ခုရှိသူ
ဖြစ်၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး
ခေါင်းပြန်ငုံသွားသည်။ ။ ထို့နောက် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောခင် သူက လက်ဦးအောင် ပြောသည်။ ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတာလေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ။

မင်းအနေနဲ့ မင်းရဲ့ ဆေးအိတ်အသစ်ကို ဟောင်းသွားအောင်
လုပ်ခဲ့ပြီးပြီကွ”

* * *